

Copyrighted Material

ANIMORPHS[®]

< MIDDLE GRADES 4-5 >

K. A. Applegate

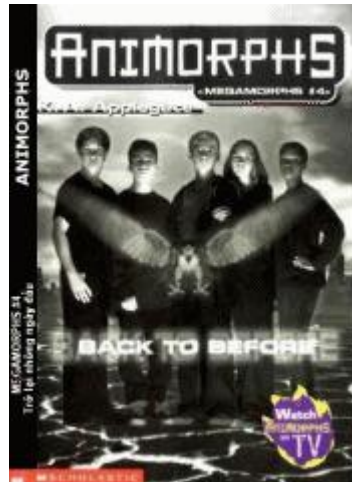

BACK TO BEFORE

SCHOLASTIC

Copyrighted Material

Tác phẩm: **ANIMORPHS**

Bộ đặc biệt Megamorphs #4: TRỞ LẠI NHỮNG NGÀY ĐẦU

Nguyên tác: Megamorphs #4 – Back to before

Tác giả: K.A. Applegate

Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM

Chuyển ngữ: bim_HF, paper, nguoiamedocsach

Hiệu đính và biên tập: [nguoiamedocsach](#)

Soát lỗi chính tả: [tieukhe](#)

Thiết kế bìa: 4DHN

Chuyển sang ebook: nguoiamedocsach

Ebook BB: Cent

Ngày hoàn thành: 15/09/2010

Nơi hoàn thành: Tp. Hồ Chí Minh

ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

<u>Chương 1: Jake</u>
<u>Chương 2: Jake</u>
<u>Chương 3: Cassie</u>
<u>Chương 4: Tobias</u>
<u>Chương 5: Cassie</u>
<u>Chương 6: Aximili-Ensgarrouth-Isthill</u>
<u>Chương 7: Tobias</u>
<u>Chương 8: Marco</u>
<u>Chương 9: Aximili</u>
<u>Chương 10: Rachel</u>
<u>Chương 11: Aximili</u>
<u>Chương 12: Aximili</u>
<u>Chương 13: Jake</u>
<u>Chương 14: Tobias</u>
<u>Chương 15: Tobias</u>
<u>Chương 16: Aximili</u>
<u>Chương 17: Tobias</u>
<u>Chương 18: Jake</u>
<u>Chương 19: Jake</u>
<u>Chương 20: Cassie</u>
<u>Chương 21: Cassie</u>
<u>Chương 22: Tobias</u>
<u>Chương 23: Jake</u>
<u>Chương 24: Rachel</u>
<u>Chương 25: Aximili</u>
<u>Chương 26: Cassie</u>
<u>Chương 27: Rachel</u>
<u>Chương 28: Jake</u>
<u>Chương 29: Jake</u>
<u>Chương 30: Jake</u>

Chương 1: Jake

"Cứu tôi với."

Tôi gắng sức chồm dậy. Một tên Hork-Bajir nặng trĩu nằm đè lên người tôi. Lưỡi dao cổ tay của hắn găm cứng một bên sườn tôi.

Tôi ráng nhồm lên bằng cả bốn chân nhằm hẩy cái thân ma đó ra khỏi người. Nhưng... tôi chỉ có ba chân. Cái chân sau kia của tôi đang nằm ở đằng, thườn thượt trên cái sàn nhà phát sáng. Một di vật kỳ lạ, trông thiệt là rùng rợn - một bàn chân cộp.

Tôi cố gắng trườn ra. Cách này coi bộ được hơn à nha. Sàn nhà bằng gỗ bóng loáng, trơn trượt nhuốm đầy máu của thú vật, của con người, và của những sinh vật ngoài hành tinh. Vươn dài hai chân trước, tôi xòe vuốt bầu xuống sàn gỗ. Thoạt tiên, những móng vuốt cứ chuội đi, nhưng rồi cái chân phải của tôi bập được vào gỗ và tôi đã có chỗ bám để kéo cả cơ thể mình trườn tới.

Một giọng nói vang lên. "Cứu, cứu tôi với."

Chậm rãi, thận trọng, nhẹ nhàng, tôi lết mình ra từ bên dưới cơ thể gươm dao lửa của tên Hork-Bajir. Vết thương nơi cái chân đứt lìa nhức nhối khủng khiếp. Đừng có tin người ta nói thú vật không cảm nhận được nỗi đau nha bạn. Tôi đã từng biến thành rất rất nhiều loại thú khác nhau rồi, tôi biết. Hầu hết tụi nó đều cảm nhận được cơn đau, bạn ạ.

<Jake? Jake ới?>

Tiếng của Cassie. <Ơi. Mình đây.> Tôi đáp.

Với một cú lắc mình, tôi đã thoát ra khỏi cái sức nặng đang đè dí tôi. Tôi đứng lên, lão đảo bước trên ba chân và nhìn quanh bằng đôi mắt cộp.

Tôi nhận ra đó là phòng cắt của một cửa tiệm thiết kế áo quần. Bạn biết đấy, toàn là những trang phục mà không ai dám mặc ra đường, mấy cái kiểu quần áo bạn thường thấy trên chương trình *Thời trang với Elsa Klensch* mỗi khi bạn nhoay nhoáy chuyển kênh TV í mà..

Cửa hàng thời trang ư? Thiệt ra là một cơ sở trá hình kỳ cục của tụi Yeerk. Tại sao vậy cà?

Trong phòng kê nhiều bàn cắt bụi chẳng, vừa rộng vừa dài, chất đầy vải vóc. Có một cái đứng chèo ẹo - một chân của nó đã gãy rời hoàn toàn còn đầu (khá giống với tình trạng của tôi lúc đó). Người ta xếp mấy cuộn vải lớn có in hoa văn chồng cao lên nhau ở góc chân bị gãy giúp cái bàn giữ được thăng bằng, trông giống như một cái bập bênh, chỉ dập dềnh mà không kênh lên hay bập xuống hẳn.

Trên bức tường gạch trần trụi đầu kia của căn phòng, gần hàng dây đèn đủ kiểu, đủ màu, nhấp nha nhấp nháy. Xác chết ngổn ngang khắp nơi. Máu loang bết trên những vết chém ngang dọc.

<Cassie?>

Tôi thấy một con sói lê bước ra từ phía sau một giỏ hàng bị lật nghiêng. Ớn Trời! Nhỏ còn sống.

Nhẹ cả người! Lần cuối tôi thấy nhỏ ấy là lúc nhỏ đang gập rúc rồi.

Xa xa, bên ngoài mấy cánh cửa, sâu dưới hành lang tối tăm kia, tôi nghe vọng tiếng gầm trầm đục của gấu xám-Rachel. Không phải tiếng gầm gừ trong chiến đấu, trận chiến đã ngừng rồi mà. Đó chỉ là tiếng gầm không ngừng của một con quái thú đang điên cuồng tìm kiếm con mồi mới mà không thấy.

Marco đã hoàn hình trở lại là một thằng nhóc. Bằng tuổi tôi nhưng nhìn nó con nít hơn tôi nhiều. Thằng bạn thân nhất của tôi đó. Với vết chém ngang cuống họng khi đột dài và sâu như thế, nó mà không hoàn hình thì chỉ có nước chảy máu tới chết mà thôi.

Hoàn hình thành người. Điều đó tốt hơn rất nhiều. Vì không còn đau nữa.

"Tôi lạnh quá, lạnh quá. Giúp tôi với," giọng nói lại cất lên rên rĩ.

<Đừng để hắn thấy bồ nha,> tôi nhắc Marco.

Rachel ịch bước vô phòng, ngót bốn trăm kí lô lông lá xồm xoàm, vuốt sắc như dao găm và một cú nhếch mép mơ hồ để lộ mấy cái răng nanh trắng nhợt. <Tobias đâu rồi?>

Tôi lặng thinh. Tôi đâu có biết câu trả lời.

Rachel bắt đầu xô đẩy dữ dội và nâng mấy cái xác Hork-Bajir lên. Nhỏ tìm ra Tobias, một mớ lông điều hâu nhàu nhĩ. Cậu ấy còn thở.

<Tobias, biến hình đi!>

Tôi nghe tiếng móng guốc gõ lộp cộp một cách thanh nhã. Ax đang chạy tới phía sau tôi. Ảnh cũng là người ngoài hành tinh như những xác chết đang nằm ngổn ngang xung quanh tụi tôi. Nhưng

khác bọn chúng, ảnh là một nhân mã thanh tao. Thân hình ảnh giống một con hươu hoặc một con dê núi phủ lông màu xanh dương, với phần thân trên không khác người mấy. Chi tiết khác biệt là ở chỗ cái đầu không có miệng và có thêm hai con mắt gắn trên hai cái cuống phụ có thể xoay nhìn cả bốn phía. Cái đuôi dài, nguy hiểm của ảnh ướt sũng máu.

Tụi tôi đã trải qua rất nhiều trận đánh. Trận này thiệt thê thảm. Nó chắc hẳn sẽ ám tôi dài dài trong những giấc ngủ và sẽ khiến tôi thức giấc, toát mồ hôi hột và la hoảng cho mà coi.

<Tobias! Nghe mình nè! Biến hình người đi!>

"Có ai đó... lạnh quá... cứu với..."

Cassie chạy tới chỗ Rachel. Nhỏ hoàn hình thiệt nhanh.

Thiệt nhẹ người khi lại trông thấy nhỏ hoàn toàn khỏe mạnh, không trầy xước. Trong mắt tôi nhỏ thiệt đẹp.

"Cậu ấy sẽ ổn mà," Cassie khẳng định với Rachel. "Mình nghĩ cậu ấy chỉ bị choáng tí xíu thôi."

Như thể chứng minh lời Cassie là đúng, Tobias khẽ động đậy một cái cánh và cất tiếng, <Ê! Gì thế? Ôi, ôi. Mình còn sống nè.>

<Mém chết rồi đó,> Rachel làu bàu. <Thiệt là điên hết biết, đồ ngốc ạ. Bỏ dám nhào xuống chơi một tên Hork-Bajir à?>

<Bỏ biết không?> Cậu ấy nói. <Giờ nghĩ lại mới thấy đúng là điên thiệt.>

<Đồ ngốc,> Rachel mắng mỏ. Nhưng giọng trách móc của nhỏ chứa đầy yêu thương. Tobias đã liều mạng để cứu sống nhỏ mà.

Tôi khập khiễng đi tới chỗ một người bị thương – một kẻ Mượn xác-Người, một kẻ thù. Đó là một thanh niên, chừng hai mươi tuổi, một con người có chứa một con sên ngoài hành tinh trong đầu.

"Giúp tôi với," anh ta thều thào với cái mặt cọp hiện ra lơ mờ phía trên. "Lạnh quá, giúp tôi với."

Anh ta bị thương rất nặng. Đó là một vết chém do lưỡi dao Hork-Bajir gây ra. Nhát chém phản pháo, như cách mà người ta hay nói khi đồng đội của bạn vô tình làm bạn bị thương, hoặc vô tình giết bạn. Bọn Hork-Bajir giữa trận tiền ác liệt đã vô ý chém nhầm một tên đồng đội của chúng.

<Hãy rời bỏ anh ta đi, Yeerk,> tôi nói. <Để anh ta được yên, ít nhứt cũng là trong những giây phút cuối cùng. Hãy chui ra khỏi đầu anh ta, để ảnh được chết như một con người tự do.>

Mặt anh ta xanh tái, trắng nhợt như làm bằng sáp. Ai đó đã đập bể sọ và xé nát đôi tai của anh ta. Tôi nhận ra vết cào của vuốt cọp. Đôi mắt nâu của anh ta nhìn tôi chăm chú.

"Ta không chui ra được," tên Yeerk bên trong đầu ảnh nói với tôi. "Đường tai đã bị nghẽn. Không ra được. Ta bị kẹt rồi."

<Chúng ta phải ra khỏi đây ngay,> Ax nói. <Có thể quân tăng viện sắp tới nơi rồi.>

"Tôi lạnh," tên Mượn Xác-Người đó rên rỉ. "Chỉ cần... chỉ cần đưa giùm tôi một tấm chăn..."

<Hoàng tử Jake,> Ax giục giã.

"Ta sợ. Điều đó... điều đó có làm người vui không, Andalite?" người thanh niên sắp chết thốt lên.

Với bọn Yeerk thì tụi tôi đều là Andalite cả. Công nghệ biến hình là thành quả của người Andalite, vượt xa khả năng của loài người. Vì thế với bọn chúng, tụi tôi là Andalite, một sự hiểu lầm mà tụi tôi cố tình muốn duy trì mãi. Trong Hội Animorphs tụi tôi, chỉ có mình Ax mới đúng là người Andalite thực thụ mà thôi.

<Không. Điều đó không làm ta vui,> tôi đáp.

"Đau quá... người không làm gì được cho ta sao? Lạnh quá. Giúp ta với..."

<Thôi nào, Jake.> Tiếng Marco. Nó đã biến thành ó biển. Tụi tôi cần chuồn. Ra bằng đường không là cách ổn nhất. Mọc cánh rồi bay và bỏ lại mọi thứ sau lưng. Chả bao lâu sau, tụi tôi sẽ lại cười cợt, lại đùa giỡn, lại cố sức làm mọi thứ nhằm giúp tụi tôi quên những gì đã thấy.

Quên hẳn những gì tụi tôi đã làm.

"Cứu với..."

<Đi thôi,> Tôi thần thờ nhắc cả bọn.

Tôi hoàn hình ở nơi khuất tầm nhìn của tên Mượn Xác xấu số, rồi biến thành đại bàng và bay vù ra ngoài qua một ô cửa sổ được tạo ra từ nắm đấm của Rachel.

Chương 2: Jake

Tên tôi là Jake.

Tôi sống ở một thành phố thuộc về một tiểu bang giống như các thành phố khác và các tiểu bang khác – không có gì đặc biệt - trên nước Mỹ.

Tôi yêu thương ba mẹ tôi. Tôi cũng yêu thương anh Tom của tôi nữa. Tôi mê bóng rổ, ghét môn toán, thấy chán khi trời mưa dầm dề cả ngày. Tôi nghĩ mấy cái xe Audi TT trông cũng được nhưng nếu có tiền, và đủ tuổi lái xe, tôi có lẽ sẽ chọn một cái xe Jeep.

Tôi khoái khẩu món bánh mì kẹp thịt cùng với khoai tây chiên và cực ghét món súp lơ.

Phòng ở của tôi thì bừa bộn như một cái chuồng chó. Bài tập về nhà lúc nào cũng trễ nải. Tập vở ghi chép thì lung tung đến mức không một ai đọc ra nổi trừ Marco. Nó sống nhờ tập ghi của tôi suốt năm năm qua, có khi còn lâu hơn thế í chớ, và thậm chí đôi khi còn giải nghĩa giùm tôi những chữ loằng ngoằng tôi viết trong tập nữa kìa.

Vào cái ngày mà Michael Jordan - danh thủ bóng rổ - từ giã sân bóng, tôi đã khóc. Và tôi còn có thể nói cho bạn biết cái lúc cầu thủ bóng chày Mark McGwire đánh được cú bóng “Về Nhà” ghi cả băng điểm cho toàn đội là ngày nào, tuần nào, tháng mấy, năm nào, lúc mấy giờ, mấy phút, mấy giây rồi tôi đang mặc đồ gì, ăn món gì vào lúc đó nữa kìa.

Tôi là một thằng nhóc có chó cưng để nuôi, có ba mẹ, có thầy cô và bạn bè - chỉ là một thằng nhóc bình thường.

Tôi hay có những cơn ác mộng.

Có khi mơ thấy mình là con mối, bị kẹt trong một mảnh gỗ, không thể bò ra ngoài, trong khi cái đồng hồ thì cứ kêu tích tắc, tích tắc, không thể trốn thoát được, bao quanh tôi là những bức tường gỗ và bóng tối đen đặc, ép tôi cứng cựa.

Có khi lại mơ tôi đang rơi. Đang bay cách mặt đất cả dặm và tự dưng đôi cánh hoàn toàn biến mất, vậy là tôi rơi, rơi và cứ nghĩ hoài *Ôi tôi không thể bay được, không thể bay được!*

Thỉnh thoảng, ngay cả lúc này đây, tôi vẫn còn thấy con mắt đỏ bầm của Crayak và cảm thấy sự độc ác của hắn đang tìm kiếm tôi

qua hàng triệu năm ánh sáng.

Nhưng giấc mơ tệ hại nhất là chỉ có mình tôi với Cassie. Hai đứa tôi đang đứng đầu đó trong rừng rậm. Bóng nhỏ nổi bật lên nhờ ánh sáng. Bạn biết đấy, như thể có một ngọn đèn chiếu sáng sau lưng nhỏ. Chẳng khác gì nhỏ đang sáng bừng lên. Và ở đó có một cái hang tối. Rồi tôi biểu nhỏ phải đi vô trong, và nhỏ nhìn tôi, tin tưởng, nhìn tôi đầy yêu thương, hoàn toàn tin cậy nơi tôi, còn tôi thì cứ bắt nhỏ phải chui vào cái hang tối tăm đó.

*

Tôi là thủ lĩnh của hội Animorphs. Tôi cũng không biết tại sao tôi lại thành sếp sòng như vậy nữa. Chắc là tại lời tuyên bố ngu ngốc của Marco đấy mà. *Sao lại là mình? Bởi vì, Marco trả lời, bởi vì nhất định phải là bồ.*

Đêm hôm đó, tụi tôi, năm đứa nhóc, đang từ khu thương xá đi đường tắt về nhà. Xuất hiện một con tàu, từ đó bước ra một người ngoài hành tinh. Ông cho tụi tôi biết về một loại sâu bọ chuyên hủy diệt: *Trên Trái Đất không chỉ có riêng loài người các bạn. Các bạn không an toàn. Không có biểu hiện nào cho biết chúng đang hiện diện ở đây cả. Không một ai có vẻ ngoài khác thường cả.*

Tụi tôi được cho biết về sự phản bội và tội ác, nhận thức được rằng Cái Ác đang hoành hành.

Và sau đó là sức mạnh của quyền năng.

Coi, thứ quyền năng đó khiến tụi tôi đâm ra có trách nhiệm. Không có quyền năng, những gì tụi tôi được cho biết chắc hẳn sẽ là một nỗi sợ hãi, giống như một con sâu, cứ lần lần gặm nhấm hết tâm hồn và trí óc của tụi tôi.

Tệ không? Nhưng chính cái quyền năng đó đã biến nỗi sợ hãi thành bốn phận, đã đặt lên đôi vai chưa sẵn sàng của tụi tôi gánh nặng trách nhiệm.

Tụi tôi có thể trở thành bất cứ con thú nào mà tay tụi tôi chạm vào, người Andalite đó đã nói.

Quyền năng ấy có đủ mạnh để chiến thắng không? Không. Thế có đủ mạnh để chiến đấu không? À, cái này thì có. Chỉ vừa đủ thôi, nhóc Jake à, chỉ vừa đủ mạnh để cầm tù mày trong cái lồng bốn phận, đủ mạnh để khiến mày chiến đấu.

"Cứu tôi với. Tôi lạnh quá."

Một trận đánh khác. Một nỗi kinh hoàng khác.

Chẳng có gì có thể làm điều đó chấm dứt được ư? Lẽ nào không có lối thoát? Lẽ nào tôi cứ bị kẹt hoài trong những trận đánh, chiến đấu, chiến đấu hoài hử cho đến khi từng đưa bạn tôi tiêu từng hoặc phát rồ phát dại sao?

Tôi nằm ngửa trên giường. Trừng trừng nhìn lên trần nhà.

"Giúp tôi với. Làm ơn. Tôi lạnh quá."

Vào trong hang đi, Cassie.

Tất cả điều đó để làm gì? Chẳng để làm gì cả. Để làm chậm bước bạn Yeerk, nhưng không bao giờ thắng được. Rồi đến một ngày nào đó, sẽ thua. Không có lối thoát nào ư?

"Luôn luôn có một lối thoát, hỡi Jake Dũng Mạnh," một giọng nói đáp lại. "Chúa tể Crayak của ta đang chìa bàn tay vĩ đại của Người cho mi đó, Jake - Sát thủ giết Yeerk, Jake - công cụ của Người Ellimist à."

Tôi ngồi dậy. Tôi biết giọng nói đó.

Gã Drode đứng cạnh bàn học của tôi. Hắn không to con. Người hắn đổ nghiêng về phía trước như một trong những con khủng long bé nhỏ. Hắn có một đôi mắt độc ác, lạnh lợi ngụy trên cái đầu giống đầu người. Da hắn màu xanh sậm, hoặc là màu tím gì đó, sậm đến mức gần như đen. Cái miệng giễu cợt của hắn được viền quanh bằng một vệt màu xanh lá cây.

Gã Drode đó là tay sai, là sứ thần, là công cụ của Crayak. Crayak là... Crayak là cái ác. Một sức mạnh quá to lớn, quá hoàn hảo đến nỗi chỉ có Người Ellimist mới có thể kiểm soát được hắn. Một cán cân kinh hoàng: Điều tốt và cái ác kiểm soát lẫn nhau, hạn chế lẫn nhau, đưa ra những thỏa thuận ảnh hưởng đến sự sống còn của toàn hệ mặt trời.

"Cút đi," tôi nói với gã Drode.

"Nhưng mi gọi ta đến mà."

"Về lại với Crayak đi. Hãy để ta yên."

Gã Drode mỉm cười. Gã đứng lên và tiến lại gần hơn. Gần hơn nữa cho đến khi mặt hắn chỉ cách mặt tôi có vài tấc.

"Có một lối thoát," gã Drode thì thầm "Nói *từ* đó đi Jake, và mọi chuyện sẽ không xảy ra. Nói *từ* đó đi Jake, và rồi mi sẽ không bao giờ phải đi qua cái công trường xây dựng bỏ hoang đó. Nói *từ* đó đi Jake, và rồi mi sẽ không biết gì hết cả. Sẽ không có gánh nặng nào trên vai. Nói đi, nói *từ* đó đi."

"Cút ngay," tôi rít lên qua hàm răng nghiến chặt.

"Còn bao lâu nữa thì cô em họ Rachel của mi sẽ bị mất kiểm soát? Mi biết rõ rằng bên trong cô nhỏ đó bóng tối đang trỗi dậy mà. Còn bao lâu nữa thì cái chết sẽ tìm đến với chú chim Tobias? *Một chú chim!* Cậu ta đã từng bao giờ có được hạnh phúc chưa? Còn bao lâu nữa thì Marco buộc phải giết chính người mẹ bị mượn xác của mình? Mi có nghĩ là cậu ta sẽ sống được với điều kinh khủng đó không? Còn bao lâu nữa thì chính mi sẽ giết Tom, rồi sau đó thì cơn ác mộng nào sẽ đến, hờ Jake - sát thủ diệt Yeerk?"

"Cút khỏi đây ngay. Chui trở lại dưới đồng đá của mi đi."

"Nó sẽ xảy ra, Jake à. Mi biết điều đó. Cái hang đó. Ngày đó sẽ đến. Mi biết cái hang đó là gì, Jake. Mi biết cái hang tối om đó có ý nghĩa là gì. Mi biết tử thần trốn ở đó. Khi cô bé Cassie chết, nó sẽ linh nghiệm như lời mi nói, Jake ạ."

Tôi đưa hai tay lên che mặt.

"Chủ nhân của ta, Crayak đề nghị với mi một lối thoát. Với lòng trắc ẩn của ngài, Crayak vĩ đại đã có một thỏa thuận với cái lão Ellimist ngu xuẩn hay nhúng mũi vào chuyện người khác đó. Crayak sẽ giải thoát cho mi, Jake ạ. Crayak sẽ giải thoát cho tất cả bọn mi. Mọi chuyện sẽ xảy ra đơn giản như thể là lúc đó, tụi mi đã chọn một lối đi khác để về nhà."

Tôi lại thấy khoảnh khắc đó. Trong khu thương xá, thời khắc mà tụi tôi đang phân vân nên quyết định đi đường chính, con đường an toàn, sáng sủa để về nhà, hay đi đường tắt qua khu công trường xây dựng bỏ hoang, và sẽ có cuộc gặp gỡ làm đảo lộn tất cả.

Xóa bỏ điều đó. Xóa bỏ tất cả mọi thứ. Không còn chiến tranh. Không còn nỗi đau, sợ hãi và cảm giác tội lỗi nữa?

"Chỉ cần *một từ* thôi, Jake," gã Drode thì thầm. "Không... không, *hai* chữ, ta nghĩ thế. Không nên bỏ qua cả phép lịch sự thế chứ nhỉ. Nói hai từ thôi và mọi chuyện sẽ không xảy ra. Chỉ cần nói hai từ, và rồi mi sẽ không biết gì hết, không có quyền năng gì và cũng không phải chịu trách nhiệm gì nữa cả."

"Hai từ gì?"

"Một từ là *Crayak*. Từ kia là *làm ơn*."

Tôi cần phải trả lời là Không.

Tôi muốn nói Không...

Tôi muốn...

Chương 3: Cassie

NGÀY THỨ NHẤT

Tụi tôi – tôi và Rachel - khoác tay nhau đi trong khu thương xá.

Rachel là bạn thân nhất của tôi. Không ai, kể cả hai đứa tôi luôn, hiểu được tại sao tụi tôi lại thân nhau. Tụi tôi thậm chí còn khác nhau một trời một vực nữa kìa.

Hai món ưu tiên nhất - xếp theo thứ tự quan trọng – của Rachel là: mua sắm và thể dục dụng cụ.

Còn tôi á, tôi chỉ khoái mấy con thú thôi.

Rachel giống như mọi cô nhỏ mà bạn thường nhìn thấy trên trang bìa của các tạp chí *Quý Cô* hay *Tuổi Mười Bảy* í. Cao ráo, nét người thanh tú nè, tóc vàng, làn da không tí vết nè, và hàm răng trắng bóng chừng 400 độ-sáng nữa nè. Còn hơn thế nữa, nhỏ không phải là cái loại mà có thể dễ dàng bị che lấp bởi một cô nàng thời trang nào đó đâu.

Nhỏ không tầm thường. Nhỏ cũng không hợm hĩnh. Nhỏ không phải là thành viên của một hội nhóm nào. Sức mạnh của nhỏ là ở chỗ: trong con mắt của tất cả mọi người, nhỏ là một hình ảnh hoàn mỹ về thể chất cũng như trí tuệ ấy thế mà nhỏ lại không thêm quan tâm tới điều đó.

Có đôi lúc tôi tự hỏi từ đâu mà nhỏ có được sức mạnh ấy. Không phải là đầu tóc, cũng không phải là bộ cánh nhỏ mặc, hay là cái năng lực kỳ quái không hề dễ bị rối, nhàu, dơ hay ướt đồ của nhỏ. Tôi cứ tự hỏi từ đâu nhỏ có được sự lãnh đạm, thờ ơ đó. Tôi tự hỏi làm sao mà nhỏ có thể khiến cho hết thầy tụi con trai trong trường xếp hàng mong được đi chung đường với nhỏ, mà nhỏ vẫn cứ thờ ơ.

Không phải vì nhỏ nhún nhường đâu. Không, bạn không thể nói nhỏ khiêm tốn hay nhún nhường được. Nhỏ biết là nhỏ rất đặc biệt. Nhưng nhỏ thường nổi xung thiên với cái ý tưởng là trở nên nổi tiếng hay trở thành một thứ gì gì đó.

Tôi có cảm giác rằng nhỏ đang nóng lòng chờ đợi, mong chờ một thứ gì đó hơn thế. Nhỏ đang sống để kiếm tìm cho mình một vận mệnh vô cùng khác biệt.

Món giải trí của nhỏ là thể dục dụng cụ và mua sắm. Nhỏ biết nhỏ sẽ không bao giờ trở thành một vận động viên thể dục dụng cụ vĩ đại; bởi nhỏ đã cao gấp đôi một vận động viên thể dục dụng cụ thông thường rồi còn đâu. Tôi khoái món giải trí này của nhỏ nhưng thú vui mua sắm của nhỏ còn khiến tôi khoái hơn nhiều.

Coi, với nhỏ, mua sắm không chỉ giản đơn là vì mấy món đồ đâu nha, mà đó là một vụ đi săn.

Tôi không bao giờ có thể kết bạn được với mấy người săn thú đâu nha. Xin lỗi, nhưng mấy kẻ bán hươu không thể là bạn bè với tôi được. Nhưng khi tôi đi cùng Rachel vào khu thương xá, tôi cảm nhận được sự kích thích khi đi săn: sự kết hợp giữa kiến thức với bản năng và với nỗi kích động khi đuổi theo con mồi, tiếp cận rồi tiêu diệt nó.

Rachel theo đuổi một cái áo len giảm giá 40% đúng cỡ và đúng màu cũng chẳng khác gì một đoàn thợ săn ở châu Phi theo dấu một con sư tử ăn thịt người.

"Giảm giá 25% tại cửa hàng *Tốc Hành*, coi bộ được đó," nhỏ nói. "Nhưng, cùng một kiểu áo len, chất sợi pha tốt hơn, giảm giá 40% tại cửa hàng *Kết cấu*? Chưa kể điểm mấu chốt là, cái áo len này đi cùng với cái quần jean giảm giá tại cửa hàng *Lỗ Hồng* hay là cái quần jean hạ giá tại quầy hàng bách hóa, và cái áo len *Tốc Hành* chỉ hợp rơ với cái quần jean *Lỗ Hồng* mà thôi."

"Mình biết là mình sắp sửa thấy ân hận khi hỏi bỏ câu này nè," tôi nói, "nhưng làm sao mà một cái áo len gần như giống y chang một cái áo len khác lại không mặc cùng được với một cái quần jean cũng cơ bản là y đúc nhau hở?"

Rachel nhìn qua tôi. Cái nhìn nghi hoặc và coi bộ không hiểu gì ráo. "Cassie, bỏ biết là mình rất yêu quý bỏ, nhưng phải bỏ là người Uzbekistan không đó?" nhỏ hỏi.

"Ừ. Ừ, đúng đó, Rachel, mình vừa mới bay từ Uzbe-kistan về."

"Hình dáng. Màu sắc. Độ sắc nét. Đường chiết ben." Nhỏ lắc đầu ra vẻ tội nghiệp đầy mỉa mai. "Làm sao mà bỏ lại có thể trông chờ

việc sống suốt cả quãng đời của bồ mà hồng thèm biết đánh giá cái gì hợp với cái gì được kia chứ?"

"Mình mong chờ cuộc sống sẽ là một cuộc chiến đấu lâu dài."

Rachel phá lên cười. Không ai có thể cảm thấy khuây khoả với niềm đam mê mua sắm hơn nhỏ cả. Như tôi đã nói, Rachel đang chờ đợi một thứ gì khác. Nhỏ không biết đó là thứ gì. Chắc chắn là tôi cũng không biết luôn.

"Đừng nhìn," tôi rít lên. "Jake kia."

"Mình hồng được nhìn anh họ mình sao?"

"Bồ có thể ngó, nhưng đừng *nhìn*, mình nói vậy đó."

"Ý bồ là, đừng nhìn ảnh theo kiểu mà có thể bộc lộ ra rằng bồ đang phát sốt lên vì ảnh chứ gì? Rằng bồ đang muốn môi ảnh chạm môi bồ? Rằng bồ đang muốn đôi tay vạm vỡ, mạnh mẽ của ảnh ôm quanh thân bồ phải hôn?"

"Đúng đó, Rachel, ý mình là vậy đó. Chính xác ý mình là vậy đó."

Jake dễ thương. Không tới mức dễ thương theo kiểu "úi cha, tay đó bảnh bá cháy bọ chết" đâu. Cậu ấy bự con. Không phải kiểu lớn xác vụng về đâu, mà là cái kiểu cậu ấy lớn hơn so với tuổi thiệt tới hai năm kia. Cậu ấy lại còn thông minh, vui tính và khiêm tốn nữa chứ.

Tôi nghĩ cậu ấy thích tôi. Đôi khi tụi tôi ngồi cạnh nhau trên xe bus. Đôi khi tụi tôi làm như tình cờ đứng cạnh nhau lúc xếp hàng, hay trong lớp học.

Cậu ấy chưa bao giờ hẹn tôi đi chơi. Tôi cũng chưa hề hẹn hò với cậu ấy. Cũng không cần phải nói rằng Rachel nhận thấy mối quan hệ này rõ là nực cười, và hoàn toàn ngốc nghếch.

Một lần tôi hỏi nhỏ. "Bồ có nghĩ là cậu ấy với mình cũng ổn không, là một cặp đôi theo kiểu Phi-Mỹ ấy?" Nhỏ đáp, "Cassie, mình biết anh Jake từ đó tới giờ mà. Tin mình đi, ảnh hồng hề biết rằng da bồ màu đen đâu. Chuyện đó là thứ mà ảnh hồng thèm quan tâm. Anh Jake là người duy nhất trong cả ngàn người thực sự quan tâm bồ là ai chứ hồng phải là bồ trông như thế nào."

"Vậy, coi bộ dạng mình sao đây hả?" Tôi lo lắng hỏi.

"À, bộ dạng bồ trông giống như em bé muốn cất giọng hát "í ồ í ồ a" vậy đó. Bồ đang mặc một cái áo liền quần mua ở Wal-Mart, hai ống tay và lai quần dính đầy phân chim. Bồ chẳng trang điểm gì ráo và móng tay lại còn dính đầy đất nữa kìa... mà chỉ có đất thôi, phải hôn?"

Tôi nhìn xuống mấy cái móng tay của mình và ráng nhớ lại. "Có lẽ đất. Mà cũng có khi là phân thiệt."

"Ờ, thôi nào, bù trừ vô cái bộ vớ sực mùi MacDonald cũ xì đó của bồ là một cô nhỏ xinh xắn, thông minh, rất dễ ưa và là một người chân chính nhất mà mình từng biết tới."

"Cảm ơn. Dù sao mình cũng cảm ơn phân nữa sau câu nhận xét của bồ."

Jake đang đi cùng cậu bạn thân nhất của cậu ấy - Marco. Marco và Jake không đến nỗi "lệch pha" như tôi và Rachel, ít nhất là dựa vào những gì tôi biết được. Tôi không biết về Marco lắm, chỉ đủ cái mức gặp nhau là có "Ê, chào" thế thôi.

Marco nhỏ con, đặc biệt là khi đứng kế bên Jake. Cậu ấy có mái tóc đen hơi dài và một làn da màu ô liu với vẻ hài hước cổ hủ.

Marco là một diễn viên hài. Không phải là một anh chàng hề trong lớp, cũng không đến mức khiến cho giáo viên phải phát khùng. Cậu ấy chỉ dường như luôn nghĩ thế giới là một trò vui. Tôi đoán một nhà tâm lý học sẽ gọi đó là phản ứng tự bảo vệ. Mẹ cậu ấy chết cách đây vài năm.

Dù sao thì, có lẽ suy nghĩ ấy của Marco đúng là cách thức tự bảo vệ. Hoặc cũng có lẽ cậu ấy thuộc loại tếu táo cho vui. Dù sao đi nữa, nếu Jake khoái Marco thì chắc hẳn cậu ấy cũng là tay khá.

Ờ, nói nghe vậy thôi chứ tôi không có ý mình là một kẻ đang phải lòng ai đó đâu nha.

Đi cùng với Jake và Marco còn có thêm một cậu trai thứ ba nữa. Đó là Tobias. Tôi không hề biết gì về cậu này. Cậu ta có vẻ như khoái bám theo Jake. Jake quá tử tế để không bao giờ biểu cậu ta xéo đi, và tôi có thể thấy là cậu ấy còn cố gắng để khiến Tobias tham gia vào mấy cuộc chuyện trò và mọi thứ khác. Nhưng Tobias vẫn đứng hơi cách ra một chút. Trông có vẻ hơi thiếu thoải mái, cố ý hơi tụt lại phía sau.

Ba người bọn họ vừa đi ra từ quán chơi game video. Marco trông như thể vừa mới chọc tức Jake.

Jake bắt kịp tụi tôi. Tôi bắt gặp ánh nhìn sững sờ như thể một-chú-nai-bị-lóa-đèn của cậu ấy, chỉ trong một thoáng chốc thôi. Rồi cậu ấy lại khoác lên mình cái vẻ mặt thờ ơ lãnh đạm.

"Ê, Rachel. Chào Cassie."

Rachel thì thào. "Giờ thì mình nhìn ảnh được chưa?"

"Mấy bồ về nhà hả?" Jake hỏi. "Mấy bồ đừng đi một mình qua khu công trường xây dựng bỏ hoang đó nha. Mình muốn nói, vì mấy bồ là con gái í mà."

Một sai lầm lớn. Tôi có thể thấy rõ Jake nhận ra điều đó ngay khi cụm từ "vì mấy bồ là con gái" vượt khỏi miệng cậu ấy. Nhưng trễ quá rồi.

"Có phải ý anh muốn đi cùng để bảo vệ tụi em phải không, hời chàng trai to lớn, mạ-ạ-anh mẽ-ế-ế?"

Jake định mở lời xin lỗi, nhưng Rachel không buông tha.

"Anh nghĩ là tụi em hoàn toàn vô vọng chỉ bởi vì —"

Tôi ngắt ngang lời nhỏ. "Mình sẽ rất vui khi có mấy bồ ấy đi chung với tụi mình. Mình biết là bồ không sợ gì cả, Rachel, nhưng mình cho là mình thì sợ lắm đó."

Rachel liếc tôi một cái đầy dữ dằn. Tôi đang làm hỏng hết niềm vui của nhỏ.

Đi từ khu thương xá về nhà tụi tôi có thể hoặc là đi đường vòng, đó là đường an toàn, hoặc là đi tắt qua khu công trường xây dựng bỏ hoang và hy vọng là không có mấy kẻ sát nhân lảng vảng quanh khu đó.

Tụi tôi chọn đường vòng.

Mười phút sau cuộc lộ bộ gần như hoàn toàn im lặng, Tobias thốt lên, "Ê, gì kia?" Tôi quay lại và nhìn về hướng Tobias đang chỉ. Một vết sáng, xa phía bên phải tụi tôi.

"Thiên thạch chăng?" Jake gợi ý.

"Tuyệt," Marco lẩm bẩm. "Một thiên thạch bứt khỏi bầu trời mà hồng hề rớt trúng cái trường tội mình. Thiệt là hồng có hợp lẽ chút nào."

Tội tôi tiếp tục cuộc bộ.

Nhưng trong tôi xuất hiện một cảm giác lạ lùng, chưa bao giờ tôi có cảm giác như thế. Như thể... như thể khi bạn bước vào trong một căn phòng đã biết từ trước, nơi mà bạn quen thuộc từng cái bàn hay ghế, và đó chính là phòng của bạn, và nó cũng giống như từ trước giờ vẫn thế, chỉ có điều, bằng cách nào đó, trong chừng mực nào đó, gợn lên một chút xíu thôi như thể kiến bò sau gáy, rằng bạn thấy nó khang khác.

Tôi gạt cảm giác đó qua bên. Tôi có thứ khác đáng quan tâm hơn, như liệu có bao giờ Jake có ý định nắm tay tôi không, chẳng hạn.

Chương 4: Tobias

NGÀY THỨ BẢY

Tôi tỉnh dậy.

Tuyệt. Đã sang ngày khác rồi.

Cái tròng kỷ tôi đang dùng thay giường ngủ bị lún ở khúc giữa và ám đầy mùi khói thuốc. Ông cậu tôi say khướt nằm xụi lơ trên sàn phòng của tôi, thế nên tôi phải leo lên tròng kỷ của ông.

Cũng hay, ít ra là tôi có thể nằm đó coi ti vì cho tới lúc ngủ thiếp đi luôn.

Tôi đang bận một cái áo thun cùng với cái quần soọc. Tôi cần phải kiếm bộ đồ khác khoác lên người để ra ngoài. Cậu tôi không giặt đồ, mà là tôi. Thế nên tôi biết đích xác là tôi còn đồ sạch để thay. Với những cái quần cái áo “dễ thương” mà tôi sở hữu, tôi hoàn toàn có thể khiến mình trông giống y chang không là một thằng khờ thì cũng là một thằng lập dị chính hiệu, tùy tôi muốn sao mà thôi.

Ông cậu tôi cũng chẳng mua nhiều đồ cho tôi. Tôi là cái thứ mà bạn có thể xếp vào hàng “ưu tiên thấp” trong cuộc đời ông. Phân nửa đồ tôi bận là quần áo của ông đã thải ra, còn lại là những thứ đồ của bà dì mà tôi lượm được trên căn phòng áp mái mỗi khi tôi bị đẩy qua ở ở chỗ bãi vài ba tháng.

Ở nhà dì, tôi được ăn uống tử tế hơn. Bà không nằm bí tỉ trong phòng của tôi, bà có thú vui riêng của mình. Bà bắt tôi làm việc cứ như thể tôi là nô lệ của bà vậy. Tôi bị bắt phải dọn dẹp phòng áp mái, đó là lý do làm sao mà tôi biết được bà bỏ thứ đồ gì ở trên. Dì tôi không cho tôi đi học, bà giữ tôi ở nhà để sai vặt hoặc chỉ là “có mặt ở đó” phòng khi bà cần.

Chí ít ra thì ông cậu tôi còn cho tôi đến trường. Ông có thể để cho tôi đi sang Úc mà không để tâm xem tôi qua đó làm gì hay bằng cách nào. Cái cảm giác khi biết rằng nếu như mình bị bắt cóc hay xảy ra chuyện mà không có ai bận tâm gọi báo cảnh sát thiệt chẳng dễ chịu tí nào.

Nhưng, nè, đời là thế đấy. Với nhiều đứa trẻ, cuộc đời còn tồi tệ hơn thế nữa kìa. Như Marco đấy, mẹ chết, ba suy sụp, cậu ấy phải lo mọi việc trong nhà.

Mẹ tôi cũng có thể là đã chết. Còn cha tôi ư, tôi không biết. Mọi người đều chỉ nói với tôi rằng mẹ tôi đã bỏ đi, còn cha tôi thì bỏ đi trước cả khi tôi được sinh ra. Hoặc có đôi khi, họ còn chế thêm ra rằng cả hai bậc sinh thành của tôi đều bị chết trong một tai nạn. Thỉnh thoảng cả tôi cũng bịa chuyện về hai người họ. Sự thực về họ, nếu quả là có, đã bị chôn vùi từ hồi nào hồi nào rồi.

Mặc kệ, không nói về chuyện ấy nữa.

Tôi trông bộ đồ ít thảm hại nhất mà tôi có thể tìm thấy vào người và đi tới trạm xe buýt. Quãng đường từ nhà tới trạm ổn thỏa cả. Thường chẳng có mấy chuyện phiền nhiễu đáng kể xảy ra ở trạm xe này cho tới khi tôi leo lên xe và rồi xe lại tiếp tục chuyển bánh. Thành nhóc tên Andy cùng với thằng bạn tri kỷ hời hợt của nó - vì một lý do nào đó được mệnh danh là Cạch-Cạch - rất khoái thú tôi. Chúng đợi cho tới khi chúng tôi bước xuống xe, tìm cách tiến tới phía sau tôi, và khi tôi và cả chúng nó dồn cục lại, chúng giáng vào lưng tôi một hay hai cú.

Tôi được chúng gọi là thằng nhóc có sức hút bắt nạt. Tôi chẳng biết tại sao, chỉ biết rằng chúng gọi tôi như thế.

Với hai thằng này, việc tra tấn tôi cứ như là trò vui hàng ngày của chúng vậy. Mọi hành động của chúng cực kỳ nhanh, như gió lốc í. Bạn biết không, chúng dùng khuỷu tay và đầu gối giữ chặt tôi rồi giúi đầu tôi vô bồn cầu, sau đó chúng giật nước.

Thường là thế. Rồi có một anh chàng tên Jake bước vào trong nhà vệ sinh đúng lúc hai thằng đó đang tra tấn tôi. Cậu ta bảo hai thằng ấy bước ra khỏi đó. Thế đấy, chỉ nói thôi, nhưng tôi nghĩ cậu Jake này có cách nói khiến bọn chúng phải nghe lời.

Kể từ đó, hai thằng ấy không bao giờ còn gây sự với tôi nữa.

Tôi không nghĩ Jake là một anh chàng có tiếng là khó chơi hay gì đó. Trên thực tế, cậu ấy khá là trầm tính, gần như là rụt rè. Nhưng ở Jake toát ra một cái gì đó khiến bạn có cảm tưởng cậu ấy rất đứng đắn, đàng hoàng.

Tôi quanh quẩn bên Jake. Tôi hoàn toàn lép vế nếu đem ra so sánh với cậu ấy. Jake có một cậu bạn thân và cu cậu này thì chẳng ưa tôi. Tôi mặc kệ. Nhưng sau một thời gian đi cùng, tôi thấy rõ ràng rằng mình sẽ không thể trở thành là một thành viên trong nhóm mấy người bạn ấy được.

Thế cũng chẳng sao. Tôi vẫn cảm thấy được an ủi. Tôi nghĩ nếu như tôi có thể trở thành một người nào khác thì Jake chính là mẫu người mà tôi mong ước. Và tôi còn có cả một danh sách dài những người khác nữa mà tôi muốn trở thành hơn là chính cái thằng tôi.

Tôi xoay xở để không phải chạm mặt Andy và Cạch-Cạch trên xe buýt. Điều đó chỉ có nghĩa rằng tạm thời trên xe tôi được yên thân, nhưng chúng sẽ lại bắt nạt tôi vào một lúc nào đó khác ở một nơi nào đó khác. Dù sao thì cứ để tụi nó đi ngang qua tôi, thui tôi mấy quả rồi thản nhiên đi tiếp có khi còn tốt hơn là việc tôi cứ phải nơm nớp không biết khi nào thì tụi nó sẽ sáp vô tra tấn mình.

Ừ, đúng rồi, Tobias. Đó là một cách hay. Tôi nhin. Tiết học thứ sáu, tôi tiến hướng về phòng vệ sinh nam. Đối với tôi, đó luôn là một nơi nguy hiểm, nhưng tôi không thể nín tiểu hết cả ngày được.

Tôi bước vô, hy vọng có một cán bộ lớp nào đó ở trông. Nhưng chỉ có tôi với hai đứa nữa tôi không quen, và... Andy, và... Cạch-Cạch.

“Toby, Toby, Toby,” Andy kêu lớn. “Ê, mày, sáng nay trên xe buýt, tao thấy nhớ mày quá. Tao nghĩ chúng ta là bạn rồi đấy.”

Nỗi hoảng sợ trào dâng trong tôi. Bụng lạnh toát. Tôi muốn tiểu cả ra quần. Cạch-Cạch nhanh chóng tiến lại phía sau tôi, chặn đường lui của tôi. Nó tóm lấy vai tôi.

Mình có nên van xin tụi nó không ta? Van xin có đem lại kết quả gì hay ho không ta?

“Tại sao chúng mày không kiếm đứa nào khác mà bắt nạt?” Tôi nói. *Phải rồi, năn nỉ. Năn nỉ sẽ có hiệu quả.*

Andy rống lên cười, rồi nói. “Nhưng mày rất dễ chịu và quá ư là dễ bắt nạt. Không có đứa nào khác mà lại giống thỏ đế nhiều như mày.”

Cạch-Cạch chen vô bằng một tràng cười hăng hắc. “Mày chính là đứa thích hợp nhất đấy, Toby.”

Cạch-Cạch đột ngột dúi người tôi về phía trước. Mắt thẳng bằng tôi chúi nhủi va sầm vào người Andy.

“Hây! Nó tấn công tao kìa, Cạch-Cạch!”

“Tao thấy rồi. Ê này, Toby, có chuyện gì thế? Mày tính dính vô tất cả mấy trò bạo lực và nhiều chuyện hả?”

“Nó đẩy tao,” Andy nói bằng cái giọng nghi ngờ đầy móc mĩa.

Hự!

Một cú đấm vào bụng dưới.

Hự! Hự!

Tôi đổ nhào, hai chân xoắn chặt vào với nhau ráng giữ để cho khỏi tè ra quần.

Thịch!

Một cú đá vào cạnh sườn. Tôi lăn tròn, đầu va cái cộp vào một vách buồng vệ sinh, người đè lên mấy cuộn giấy vệ sinh nhàu nát.

Thịch!

Cú đá thứ hai. Đau thấu óc. Tôi sợ. Lần này, chúng thực sự muốn đánh tôi tới bến luôn. Ôi trời, chúng sẽ đánh tôi ra trò, rồi ai sẽ mang tôi tới bệnh viện đây?

Tôi nằm đó, rên rỉ, lưng ướt nhẹp bởi nước tóe ra từ bồn cầu. Tôi nằm đó rên rỉ và thậm chí còn không nhận ra rằng hai kẻ tra tấn tôi đã bỏ đi từ hồi nào cho tới khi tôi trông thấy hai khuôn mặt của hai thằng nhóc kia đang cúi sát mặt mình. Đó là hai đứa đã chứng kiến toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối.

“Cậu ổn không?”

Nỗi đau đớn của các vết thương, sự tức giận, nỗi nhục nhã đang bóp nghẹt cổ họng khiến tôi không thể nói lên lời.

“Cuộc đời của cậu không phải là như thế này,” một trong hai đứa nói. “Cậu không phải chịu cảnh là một nạn nhân mãi được. Có một cách thoát khỏi cảnh này, anh bạn ạ.”

Thằng nhóc kia rút từ trong túi quần ra một tấm các nhỏ và cúi xuống đưa nói cho tôi. “Cậu sẽ không phải đơn độc nữa, anh bạn. Cậu sẽ không phải làm bị bông cho bất cứ kẻ nào thụ đắc nữa.”

Hai thằng nhóc bước đi. Một lúc sau, tôi ráng đứng dậy, ói một chập vào trong bồn cầu. Chúi đầu xuống bồn rửa, tôi xả nước khắp khuôn mặt. Đã trễ giờ vào lớp rồi. Tuyệt. Thế có nghĩa là tôi sẽ phải lên gặp thầy Hiệu phó Chapman.

Tôi khóc nức. Tôi ở đó có một mình, có ai quan tâm không? Nghĩ và khóc rầm rút.

Cứ như thế mất một lúc. Tôi vẽ thêm nước lên mặt rồi nhìn vào tấm các.

Trên đó ghi NHÓM CHIA SẺ.

Chương 5: Cassie

Tôi giật mình tỉnh giấc.

Hai mắt mở thao láo.

Mền gồm thành đồng lộn xộn, drap trải giường xoắn xuýt dưới chân, gối đẫm mồ hôi trong khi trong phòng lạnh ngắt.

Nó lại xuất hiện. Tiếng gọi. Giống lắm nhưng không phải là một giọng nói. Nó không phát ra thành lời mà là những hình tượng, những bức tranh, mờ nhạt, lộn xộn, vô nghĩa.

Một cánh đồng cỏ rộng lớn. Một tòa nhà kính mái vòm. Có những cái cây với những chiếc lá màu hồng và màu xanh dương. Có nước nữa, nước ngập tràn khắp nơi.

Hình ảnh ấy khiến tôi rùng mình khiếp sợ.

“Mi gặp phải một giấc mơ kinh hoàng,” tôi tự nhủ.

Tôi nhòe dậy, vào nhà tắm, uống vài ngụm nước rồi dành chừng năm phút để sắp xếp lại drap mền.

Nhưng tôi không thể quay trở lại giường ngủ tiếp. Giờ tôi tỉnh như sáo, adrenaline trong người cũng đã bùng thức.

Tôi có thể làm bài tập trên mấy tờ giấy cô giao về nhà.

Không, tôi không làm được.

Tôi trông vào người bộ áo liền quần, choàng ra bên ngoài cái áo ngủ, thọc hai bàn chân trần vào đôi ủng dính đầy bùn đất không cột dây. Sau đó lại tháo ủng ra. Đi ủng khó mà lén ngang qua được phòng của ba mẹ tôi.

Tôi nhón đầu mũi chân bước xuống cầu thang tối om vào phòng khách. Máy số 00:00 màu xanh dương cứ nhấp nha nhấp nháy trên màn hình đầu máy chưa tắt điện. Trên bàn có một cái ly. Ba tôi để đó đó. Tôi nhắc cái ly lên, mang vào bếp và bỏ nó trong bồn rửa chén.

“Dạ vâng, thưa Ba Mẹ. Con không ngủ được nên con quyết định dậy vào lúc ba giờ sáng và lau nhà.” Ừ, giải thích vậy chắc được. Nghe không có vẻ gì là quá điên khùng hết.

Chuyện ấy là gì thế nhỉ? Tôi bị điên đến nơi rồi sao?

Nghe nói bệnh tâm thần phân liệt thường có triệu chứng lần đầu tiên vào tuổi niên thiếu. Có lần tôi đã nói với mẹ tôi như thế. Mẹ tôi nói, “Cưng à, ai mà có thể phân biệt được sự khác nhau giữa một cô

nhỏ tuổi thiếu niên điên khùng với một cô nhỏ tuổi thiếu niên bình thường được kia chứ?”

Ba tôi bật cười ha hả rồi tự bắt mình nghiêm mặt lại. “Không phải ba mẹ nói thế thì có nghĩa là ba mẹ muốn con trở nên ngông cuồng rò dại hay gì gì đó đâu nghen. Để ba nói lại cho thiết rõ ràng nè: Ba mẹ không bảo rằng chuyện ấy là được.”

“Vâng, thưa ba. Con sẽ chấm dứt không còn hành xử và nói năng theo mấy cái kiểu ngông cuồng rò dại và điên khùng nữa.”

Ba mẹ tôi cười. Tôi cũng cười. Tất cả ba người chúng tôi đều không ai biết định nghĩa chính xác của cụm từ “cô nhỏ ngông cuồng rò dại và điên khùng” là gì cả.

Tôi kể cho Rachel nghe chuyện ấy. Nhỏ nói, “Ôi chao, ba mẹ bỏ hoàn toàn tin tưởng nơi bỏ như thế thật là bá cháy. Chúa ơi, giá mà mẹ mình cũng tin tưởng mình như thế thì hay biết bao nhiêu.”

“Vì nếu thế thì bỏ sẽ có thể tách đi cùng với bất cứ thứ gì phải không?”

“Chính xác.”

Tôi mỉm cười khi nhớ lại chuyện đó. Tôi mở tủ lạnh. Chào Ben. Chào Jerry.

Không. Có khi nào Jake không nói muốn nắm tay tôi vì bắp đùi tôi ngắn ngủn không ta?

Tôi loạng choạng, bám chặt cánh cửa tủ lạnh. Nó đã hít chặt vào tủ. Cái giọng ấy, cái tiếng gọi vô thanh, không lời ấy đang réo gọi tôi trong làn nước.

Ồi trời, tôi thực sự phát rò mắt rồi.

Và nó không chỉ đơn thuần là giọng nói mà nó còn là cảm giác... cảm giác gì ta? Xa lạ ư? Những cảm giác lằm lằm mà xét theo một khía cạnh nào đó tôi không thể luận ra được.

Không mắc cười tẹo nào. Chẳng thực tế tẹo nào. Ngộ nhỡ tôi đã thực sự mắc chứng tâm thần thì sao ta?

Những con thú. Đúng rồi, tôi sẽ đi kiểm tra nhà kho.

Tôi mở cửa bếp bước ra ngoài bóng đêm. Tôi không ra bằng cửa trước bởi như thế ba mẹ tôi sẽ ít có khả năng nghe thấy tiếng động do tôi tạo ra.

Nhà kho của gia đình tôi là Dưỡng đường thú hoang. Ba mẹ tôi, cả hai đều là bác sĩ thú y. Mẹ tôi chăm nom cho những con thú lớn ở

Lâm Viên. Những khi không phải đến trường, tôi giúp ba tôi quản lý Đường đường.

Tôi đoán, với nhiều người, ban đêm nhà kho hẳn sẽ có vẻ rờn rợn. Tôi không nằm trong số đó. Trong nhà kho của chúng tôi, có nhiều dãy chuồng được xếp thành hàng thành lối và gần như không có chuồng nào bỏ trống. Chúng tôi có mấy con chuột xạ, gấu trúc, ngỗng, dơi, mấy con cáo, một con nai và một chú đại bàng bị bỏ rơi. Tất cả bọn chúng đều bị thương hay bị bệnh. Nhiều con được băng bó. Có một vài con được bó chặt cốt để chúng không gặm hay dùng mổ mổ vết thương của chính mình.

Tôi đoán là chúng đang đánh hơi. Dù sao thì, đó cũng là những lời của Marco mỗi khi cậu ấy tới –

Không, không, cậu ấy sẽ không bao giờ tới nhà kho này. Tại sao cậu ấy lại chưa bao giờ tới đây nhỉ?

“Đừng nghĩ ngợi nữa, Cassie. Khuya lắm rồi, trời tối đen như bưng. Chỉ là trong người mi có chút xáo trộn mà thôi.”

Khi tôi thò một tay vun đầy ngũ cốc vào trong chuồng ngỗng, tôi thấy tay mình hơi run. Thực ra, cô ngỗng này không cần ăn. Chỉ là tôi muốn làm một việc gì đó, một việc bình thường thôi.

“Cưng thấy trong người sao rồi, hử ngỗng? Ủa, chị biết, cánh cưng vẫn còn đau, phải hôn?”

Tôi đi dọc theo dãy chuồng, ráng không suy nghĩ gì hết, ráng loại bỏ niềm tin rằng mình đang nghe, đang tưởng tượng, đang nhớ tới những sự vật, sự việc chưa từng xuất hiện, chưa từng xảy ra. Khung cảnh quen thuộc trong nhà kho làm tôi thấy an lòng. Nhưng trong cái khung cảnh quen thuộc ấy, có một cảm giác mới, đáng lo nổi lên trong tôi. Tôi trông thấy Jake đang đi tới đi lui. Tôi trông thấy Rachel bồn chồn, Marco lơ đãng trên một đụn rơm. Và ở trên xà nhà, có một con chim – một chú diều hâu.

Tôi gần như có thể trông thấy nó.

Khùng quá đi. Tôi bị mất trí rồi.

Tôi mất trí thật rồi.

Chương 6: Aximili-Ensgarrouth-Isthill

NGÀY THỨ MƯỜI

Tôi đua hết tốc lực, bốn vó bay trên không, đuôi ép dọc hai chân sau, thân người trên khum xuống, cặp mắt cuống nhìn thẳng phía sau lưng quan sát mặt đất lùi xa dần.

Tôi phóng thẳng đến đích – một bó củi được cột chặt với nhau tạo thành hình nộm một tên Mược Xác Hork-Bajir cực kỳ thô thiển.

Tôi chạy, chờ đợi, không biểu lộ cảm xúc gì, không nói, không gì hết dù là mơ hồ, dù là nhẹ nhất: hấn sẵn sàng phản ứng với bất cứ chuyển động nào. Tôi sẽ qua trái hay phải đây? Sẽ dừng lại tấn công hay phóng qua rồi dùng đuôi chém hấn?

Phập!

Tôi phóng qua, lưỡi dao đuôi búng gọn “cái đầu” của tên Hork-Bajir. Nó rớt cái ùm xuống đất.

Tôi hần hển, hớp từng ngụm không khí. Đó là lần tấn công thứ chín của tôi.

Tôi thấy mệt. Hay có lẽ cảm giác ấy chỉ là do tôi tưởng tượng ra, có lẽ đó là do có hàng tỷ mét khối nước đang ép xuống tôi từ mọi phía chẳng?

Hiện giờ, tôi chỉ còn có xú xiu hy vọng thôi. Biết bao thời gian đã trôi qua rồi, nếu như có còn ai đó sống sót, nếu như anh Elfangor còn sống sót, chắc chắn anh đã tìm thấy tôi.

Mái vòm vẫn còn nguyên vẹn, nằm nghiêng chênh chếch dưới đáy một đại dương nào đó trên hành tinh Trái Đất. Tôi nhận ra độ dốc ấy mỗi khi chạy thiệt nhanh trên cánh đồng cỏ rộng lớn, thoáng đãng.

Tôi không chắc tôi đã chìm sâu xuống dưới đáy đại dương bao xa. Tất cả các thiết bị đo đạc, máy tính và những máy móc khác đều nằm trên phần chính của con tàu. Chúng được bố trí trải dài dọc theo những hành lang dài, tựa như những cái cuống dài bất tận nối với những động cơ chính ở xa tít.

Ở tất cả các con tàu nhỏ, các chiến đấu cơ, các tàu vận chuyển hay tàu trinh sát hay bất cứ thứ nào có thể bay được cũng bố trí tương tự như thế. Tất cả các thiết bị máy móc đều đi theo phần tàu chính khi mái vòm tách ra khỏi thân tàu, kêu rít văng trời bởi lực ma

sát với bầu khí quyển, bùng cháy và rớt xuống dưới tác dụng của sức hút trọng trường của Trái Đất.

Năng lượng cung cấp cho trường lực để giữ cho áp lực nước dưới đại dương không nghiền nát mái vòm trong suốt không cần nhiều, thế nên nguồn năng lượng cung cấp cho sự sống trong mái vòm vẫn còn nguyên. Thiết bị cung ứng năng lượng phải một trăm năm nữa mới ngừng hoạt động. Cỏ vẫn sẽ mọc, cây vẫn sẽ nở hoa. Nước trong ao có vơi đi do đã bị tràn ra ngoài trong quá trình mất trọng lực nhân tạo tạm thời, nhưng rồi nó sẽ lại đầy.

Tôi có thể sống cả đời ở dưới đây, sống cả đời trong môi trường được sao chép y chang hành tinh quê nhà.

Ngoại trừ rằng tôi có thể không chịu sống như thế.

Anh Elfangor và tất cả những chiến binh dũng cảm đi cùng với anh có lẽ là đã tử nạn. Chúng tôi đã đi vào vùng không gian Zero với mong muốn chỉ phải chạm trán một vài con tàu của bọn Yeerk bay rải rác. Nhưng một chiếc Lòng Chảo chứa trong lòng cơ man chiến đấu cơ Con Rệp đã chờ sẵn, đón lõng tàu chúng tôi. Và còn nguy hiểm hơn nữa, con tàu Lưỡi Rìu đen bóng của Visser Ba cũng có mặt ở đó.

Các chiến binh Andalite chúng tôi đã chiến đấu và bọn Yeerk đại bại, song chúng tôi cũng bị mất vài chiến đấu cơ. Và rồi, tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba xuất hiện.

Rất có thể, bằng cách nào đó, anh Elfangor vẫn còn sống. Nhưng, nếu vậy, anh đang ở đâu? Chỉ cần một thiết bị cảm biến trên tàu là có thể định vị được tôi một cách chẳng chút khó khăn.

Và, thật xui xẻo, nếu như bọn Yeerk vẫn còn hiện hữu trên quỹ đạo, chúng cũng sẽ dễ dàng định vị được tôi. Sớm muộn gì chúng cũng sẽ tìm thấy tôi mà thôi. Một tên Taxxon nào đó đang theo dõi màn hình sẽ bắt được những đốm sáng trên màn hình radar biểu hiện rằng có một khối khí được bảo bọc đang nằm dưới những con sóng biển.

Không thể chấp nhận được.

Tôi chỉ có một mình. Không có hoàng tử hay một chiến hữu nào bên cạnh. Một lính nhỏ Andalite đơn độc trong một mái vòm của một con tàu chiến một thời đang bị chìm sâu dưới nước. Nơi tôi đang ở đây cách quê nhà bao nhiêu năm ánh sáng? Trả lời được cũng có ích gì? Tôi không có một con tàu nào trong tay cả.

Tôi gắng sức gọi thiệt lớn bằng giọng truyền. Tôi đã dùng tất cả mọi nguồn năng lượng, mọi sức mạnh của mình để gắng sức phát ra giọng truyền, tìm kiếm anh Elfangor.

Không có hồi đáp.

Lâu thiệt là lâu vẫn không có ai trả lời tôi.

Tôi cứ để xung lực của mình mang mình băng qua hình nhân củi cụt đầu, xuyên qua rừng cây có tán lá màu hồng đậm vô vách của mái vòm. Nó trôi lên, nghiêng đi một góc. Tôi ịn tay vô vách vòm làm bằng thủy tinh plêxi. Bên ngoài mái vòm, trong lòng đại dương của hành tinh xa lạ này, có nhiều sinh vật đang bơi lội. Nhiều chủng loại vô cùng, khiến tôi choáng ngợp. Tôi đã trông thấy, có lẽ là, phải đến năm mươi loài khác nhau: lớn có, nhỏ có, nguy hiểm có, vô hại có.

Trái Đất.

Anh Elfangor đã từng kể tôi nghe một chút ít về nơi này. Đó không phải là một hành tinh lớn. Đã từng có một sự nghiên cứu nào đó cho thấy tốc độ vượt trội của nó tiệm cận được với tốc độ của tàu vũ trụ. Nhưng ngoài phát hiện rằng có một vài trăm vệ tinh bay quanh nó với quỹ đạo nguyên thủy ra, không còn một bằng chứng nào khác chứng minh cho điều đó cả.

Có một điều mà tôi dám đảm bảo rằng, bọn Yeerk trên quỹ đạo đã không bận tâm đến việc có một con tàu rơi xuống đáy đại dương trên hành tinh Trái Đất.

Một sinh vật dài màu xanh xám bơi lại gần. Nó làm trầy vách vòm, chỉ một đoạn ngắn rộng bằng ngón tay tôi. Sinh vật này có vây hai bên sườn, một cái vây hình tam giác trôi lên ở trên lưng, một cái đuôi nghiêng về phía sau có hình khí động học và cặp mắt của nó thì nhỏ, màu đen và trống rỗng vô hồn. Nó còn có một bộ phận được gọi là miệng. Nhiều giống loài trên hành tinh quê nhà tôi cũng có bộ phận này. Nhưng cái miệng của sinh vật này dường như được cấu tạo để trở thành một loại vũ khí, nó chứa hai hàm răng với vô số những chiếc răng hình tam giác nhọn hoắt.

Con cá bơi đi, khuất vào trong vùng tối. Cho dù mặt trời của Trái đất có chiếu rọi ở cao tít trên bầu trời nhưng ánh sáng của nó lọt xuống đến đây cũng mờ mờ, loáng thoáng và có màu xanh sậm. Vào ban đêm trên hành tinh này, mái vòm tối đến nỗi tôi có thể đứng và quan sát ánh lân tinh mờ nhạt tỏa ra từ những sinh vật bơi ngang

qua, giống như sao chổi quét chậm chậm ngang qua bầu trời của riêng tôi vậy.

Aximili, mi buộc phải ra quyết định, tôi tự nhủ.

Tôi có thể cứ ở bên trong mái vòm và chờ đợi, trong một tuần, một tháng, một năm cho tới khi những người Trái Đất hoặc bọn Yeerk phát hiện ra.

Hoặc là tôi có thể mạo hiểm ra bên ngoài mái vòm. Tôi có quyền năng biến hình. Nếu như tôi có thể thâm nhập ADN của một trong những sinh vật bơi ngang qua, tôi có thể rời khỏi đây, cập vào một bờ biển nào đó, hoàn hình và tính đến việc tạo ra cho mình một cuộc sống giữa những người xa lạ.

<Mi buộc phải ra quyết định. Ở lại hay đi. Chờ đợi hay rời khỏi đây.>

Tôi không muốn sợ hãi, nhưng tôi đã sợ, tôi buộc phải thừa nhận điều đó. Quyền năng biến hình chỉ có thể sử dụng mỗi hai giờ một lần. Nếu quá hạn định đó, bạn sẽ bị mắc kẹt trong lột hình biến. Bờ biển cách đây bao xa? Cư dân ở đây có thái độ thù ghét đến độ nào? Tôi có cơ hội sống sót không? Những con người Trái Đất rất có thể là những kẻ man rợ, là dịch bệnh, là những con thú săn mồi.

Và có một khả năng thực sự rất rất có thể đã diễn ra, ấy là bọn Yeerk đã tập trung lực lượng ở ngay đó – trên bờ.

Mi buộc phải ra quyết định, tôi lại thầm nhủ. Nhưng mi vẫn chưa chịu làm.

Tôi quay lại với mục tiêu của mình. Tôi đứng ngây người nhìn chăm chú. Cái đầu của hình nộm Hork-Bajir đã về lại đúng chỗ. Phải chăng tôi đã không...

Tôi đã chém rớt nó mà. Tôi đã nhìn thấy cái đầu rơi xuống rồi mà. Không thể nào.

Hãy quyết định sớm đi, tôi tự nhủ. Sự cô lập đang có tác động về tâm lý.

Chương 7: Tobias

NGÀY THỨ HAI MƯƠI MỐT

“Nhắm thẳng hàng mấy trái bi-a, sau đó dùng mắt kéo đường thẳng ấy giạt lùi về cây gậy bi-a của ta, rồi hướng đường kẻ ấy về phía trước tới trái banh mà ta đang muốn bắn trúng, rồi thì là trái bi-a rớt xuống giỏ, đúng không?”

Anh ta gật gù và nói “đúng” liên tục.

“Đó là tất cả những gì cần nói về kỹ thuật lấy góc đẩy banh. Bi-a thực ra là môn hình học đó. Một chuỗi các va chạm giữa các trái bi-a, tất cả đều nhờ vào kỹ thuật lấy góc chính xác.”

Tên anh ta là Bill. Đó là một anh chàng học trung học, chắc chắn là lớn tuổi hơn tôi. Theo cách người ta đặt tên, Bill là người “hướng dẫn” của tôi. Khi bạn tham dự buổi gặp mặt thứ hai của Nhóm Chia Sẻ, người ta sẽ chỉ định cho bạn một người hướng dẫn - người giải đáp các thắc mắc của bạn, người ở bên cạnh bạn, trò chuyện với bạn.

Thoạt đầu, tôi tưởng đó giống như một tổ chức tình thương. Các bạn biết đấy, kiểu như “thằng nhóc Tobias là một đứa trẻ quá ư là bất hạnh, tốt hơn cả là chúng ta nên cho ai đó theo cạnh nó” í mà.

Nhưng ai cũng có một người cố vấn cho mình vào buổi họp mặt lần thứ hai. Cố vấn viên là một thành viên chính thức của Nhóm Chia Sẻ. Tôi vẫn còn chưa có đầy đủ điều kiện hay tố chất cho cái gọi là “thành viên chính thức” ấy. Bill lờ mờ hiểu được điều đó.

Cái mà anh ta hiểu rõ ràng rành mạch là bi-a. Nhóm Chia Sẻ có đặt hai bàn bi-a ở cuối phòng họp. Bill tìm thấy niềm say mê của anh ta ở đó.

Tôi nắm chặt gậy, nhắm, cố gắng nhìn cho ra các góc độ, gắng nhìn thấy được những sự va chạm: đầu gậy chạm vào trái bi-a, trái bi-a đó va vào trái số 7, rồi trái số 7 va vào trái tôi định thụt xuống lỗ.

“Được rồi, giờ thì thư giãn nào,” Bill nói. “Chú em cần phải nhắm cứ như là đặt toàn bộ cuộc đời chú vào đó, sau đó, chú cần phải thư giãn như thể việc ấy thực sự không phải là chuyện gì to tát cả và cứ để cho vai, cánh tay, bàn tay và mắt của chú phối hợp cùng nhau thực hiện cú đẩy.”

Tôi cố gắng thư giãn.

Búp!

Trái bi-a lăn, đụng vô trái số 7, trái số 7 đụng vô trái đích của tôi. Trái này lượn vòng ra cách xa lỗ lọt banh.

“Xin lỗi,” tôi nói.

“Xin lỗi nghĩa là sao? Chú em chỉ thụt cách lỗ có chừng 2% thôi hà, chú đạt trình độ khá hơn rồi đó. Chú em có chút khiếu ở môn này, chú có thể hình dung được cả ba chiều. Thế là tốt. Chú em cứ chờ đi, khi nào chú em trở thành một thành viên chính thức, chú sẽ thấy được cả bốn chiều. Năm, à cả không gian N-chiều ấy chứ.”

Tôi chẳng biết anh ta đang huyền thuyên về cái gì, nhưng tôi cảm thấy mặt mình nóng rực. Khoái trá. Lời khen của anh ta có thể thật, hoặc có thể là không, tôi không chắc, nhưng tôi đáng được nhận lời khen đó. Trong đời tôi, chẳng mấy khi nhận được nhiều lời khen ngợi như thế.

“Nào, thụt cú tiếp theo nào,” Bill nói. “Anh muốn xem thử chú làm ăn ra sao?”

Cái giả thiết rằng một ngày nào đó tôi trở thành một thành viên chính thức của Nhóm Chia Sẻ hoàn toàn xa vời. Tôi mới chỉ tham dự có đúng hai buổi họp mặt. Lần thứ nhất, tôi chỉ là một kẻ lang thang mất phương hướng, có cảm giác như là một thằng khờ. Tôi điền tên, địa chỉ, số an ninh xã hội và mọi thông tin cần thiết vào một vài biểu mẫu. Trong mấy biểu mẫu ấy, cũng có hỏi về một vài thông tin cá nhân, không quá riêng tư lắm nhưng cũng đủ khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Nhưng đồng thời, ngay cả khi mà tôi cảm thấy mất phương hướng, thì không một ai khiến tôi cảm thấy khó chịu cả. Bọn họ chào đón tôi như thể sự xuất hiện của tôi là một điều gì đó rất tuyệt. Họ không chèn ép tôi, không cố chào bán cho tôi bất cứ thứ gì, chỉ là để cho tôi vẫn vơ loanh quanh, nhìn mấy đứa nhóc chơi trò chơi điện tử, xem mấy tay lớn tuổi hơn chơi bóng rổ ở sân sau.

Khi buổi họp mặt đầu tiên kết thúc, có một anh chàng – một anh chàng học cao đẳng hoặc trường đại học nào đó, tới gần bắt tay và nói riêng với tôi, mời tôi trở lại trong buổi họp mặt tới.

Tôi trở lại. Và giờ đây tôi có Bill làm thầy dạy chơi bi-a.

Tôi thụt. Gậy đụng trái thứ nhất, trái thứ nhất đụng trái thứ hai, trái thứ hai đụng trái đích. Trái bi-a đích của tôi lăn, lăn rồi lọt vô lỗ.

“A!” Tôi reo lớn, quá ư là phấn khích.

Bill vỗ vỗ lưng tôi rồi xoay vai tôi lại. “Tuyệt quá! Cú thụt tuyệt vời, Tobias. Đó không phải là một cú thụt ngon ăn đâu à nha.”

Tôi chơi thêm vài ván nữa cho tới khi có mấy thanh niên khác tới gần giỡn giỡn đòi bàn.

“Không vấn đề,” Bill nói. “Vớ tở, cậu bé Tobias của tở đây đã chơi đạt trình độ quá tốt rồi.”

Đó không phải là lời nói thật, nhưng quả là tôi chơi có tốt hơn.

“Trước đây, em chưa bao giờ chơi bi-a,” tôi nói.

“Tốt, mỗi người trong chúng ta đều có những khả năng và những năng khiếu tiềm ẩn,” Bill nói. “Ai mà biết được chú em có thể làm được những gì, phải không Tobias? Chú đã từng bao giờ có cơ hội khám phá điều đó chưa? Đó chính là điều mà Nhóm Chia Sẻ mang lại cho chú em. Toàn bộ mục đích của Nhóm là tất cả chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau để cùng trở thành những con người hoàn thiện nhất với những tố chất mà chúng ta có.”

Tôi muốn mở miệng hỏi “tại sao?” Cớ sao mà bất kỳ một nhóm người nào đó lại muốn tụ họp nhau lại giúp tôi chơi bi-a, hay giúp tôi gì gì đó chứ? Ý tôi là, họ sẽ thu hoạch được gì từ việc ấy chứ?

Nhưng đó chỉ là do tôi là một kẻ yếu thế. Đó là do tôi nghĩ rằng cả thế giới này ai cũng giống như ông cậu tôi. Hoàn toàn có thể có một vài người rất dễ thương mà, phải không nào?

Có tiếng chuông reo. Một tiếng chuông vang lên, không quá lớn nhưng giống giả.

Bill rên rỉ. “Đến giờ ‘ngồi xuống’ rồi.”

“Ngồi xuống là gì?”

“Đó chỉ là cái tên do anh đặt ra thôi. Cứ sau mỗi hai buổi họp mặt, họ tập hợp tất cả chúng ta lại một chỗ, nói tùm lum tà la.”

“Ví dụ?”

“Chú em biết không, kiểu như là tôn chỉ hoạt động của Nhóm Chia Sẻ, triết lý sống của chúng ta và đủ thứ.” Bill nhần nhó. “Anh không nên than phiền. Ý anh là, Nhóm Chia Sẻ đã hoàn toàn xoay chuyển cuộc đời của anh.”

“Thế ư?”

“Ừ, đúng thế.”

“Như thế nào, chẳng hạn?”

Anh ta thờ ơ nhún vai và bắt đầu nhấc chân bước về phòng họp chính. “Anh đã từng có một cuộc sống bê bối, nhóc à. Cha mẹ anh

đã có một cuộc ly dị cực kỳ tệ hại, chú biết không? Lúc ấy hoàn toàn là một khoảng thời gian rất hỗn loạn. Xô xát, chửi rủa, rồi luật sư cố kéo anh và đưa em gái ra khỏi tay hai người. Chán.”

Tôi gật gù ra vẻ thông cảm.

“Dù sao thì, đằng sau tất cả những điều đó, anh hầu như đã trải qua một khoảng thời gian chẳng dễ chịu gì. Anh bị suy sụp hay đại loại như thế. Anh đang nghĩ rằng có lẽ anh không muốn tiếp tục kéo dài cuộc sống nữa. Nhưng rồi Nhóm Chia Sẻ đã đưa anh thoát ra khỏi tất cả những tình cảnh đó.”

“Thế ư?”

Anh ta dang rộng hai tay và mỉm cười. “Không còn suy sụp tẹo nào nữa, đúng không? Anh đang tiếp tục sống, đối mặt với nó. Giờ anh có những kế hoạch dự định cho tương lai của riêng mình, chú biết không? Vượt qua tất cả những rối ren, tiến thân trong cuộc sống của chính mình, đúng không nào?”

“Đúng.”

Chúng tôi ngồi xuống những cái ghế gấp. Ất hẳn phải có khoảng 40 đến 50 người ở đó. Trẻ con, người lớn, da trắng, da đen, da vàng có đủ cả. Có người bận đồ mặc tiền và cũng có người nhom nhom giống tôi. Những đứa trẻ trơ tráo, những kẻ hay gây gỗ, những con người ngù ngờ. Tất cả ngồi xuống cùng với nhau, nói chuyện, không phân biệt tuổi tác, màu da hay xuất thân.

Tôi phát hiện ra một người mà tôi chưa từng để ý thấy từ đó đến giờ. Đó là Jake. Cậu ấy ngồi cạnh lối đi, phía trước tôi hai hàng ghế, kế bên Tom - anh trai cậu ấy.

Tôi lấy làm ngạc nhiên. “Anh chàng ngồi ở trên đó,” tôi chỉ tay, “là thành viên của nhóm à?”

“Ai cơ, Tom á? Ủ, Tom là một thành viên chính thức cấp cực cao đấy.”

Tôi chưa bao giờ nói về Tom, nhưng thông tin ấy khiến tôi sửng sốt vô cùng. “Có phải ý anh muốn nói rằng anh ấy là một thành viên cấp cao nhỏ tuổi không?”

Bill mỉm cười. “Trong Nhóm Chia Sẻ không có khái niệm trẻ hay già. Chúng ta không vạch ra những đường phân cách như thế.”

Trong khi một tay diễn giả leo hai bậc thang để lên trên cái sân khấu thấp, tôi quan sát phía sau đầu của Jake. Tôi vẫn tiếp tục nhìn Jake trong suốt thời gian tay đó nói với mọi người về tình trạng các

cá thể đơn độc trong cái xã hội đã vượt trội quá mức trong nền văn minh của nước Mỹ. Không có một thành công thực sự nào trừ phi ta là một phần của một tổ chức lớn hơn. Ta phải được đáp ứng để giành được nó. Ta phải hòa nhập với một thực tế rộng lớn hơn.

“Đó là lý do tại sao chúng ta có tên là Nhóm Chia Sẻ,” tay diễn giả nói. “Cùng với nhau, chúng ta sẽ giành được hạnh phúc, thành quả và ý nghĩa cuộc sống. Cùng với nhau, chúng ta nâng đỡ nhau, hỗ trợ cho nhau, làm việc cùng với nhau để vượt qua những điểm yếu, những nỗi đau, những thương tổn, những thất bại của mỗi cá nhân chúng ta.”

Những lời nói nghe thật sượng tai. Tôi vẫn tiếp tục quan sát Jake, tôi không biết tại sao.

Tôi không nghĩ là cậu ấy biết tôi đang có mặt ở đây.

Tôi cho rằng điều tôi nghĩ thật là đáng thương nhưng nếu như cậu ấy là thành viên và tôi cũng là thành viên của nhóm, bằng một cách nào đó - một suy nghĩ ngu ngốc, một ý tưởng chẳng ra đầu vào đầu - nhưng bằng một cách nào đó, tôi có thể trở thành cậu ấy chứ không phải là cái thằng tôi, có được cuộc đời của cậu ấy chứ không phải cuộc đời của cái thằng tôi.

Chương 8: Marco

NGÀY THỨ HAI MƯƠI BỐN

"Bồ biết hôn, bồ nên đi chơi với tui," tôi nói.

Trong vòng năm giây Rachel hồng nói một lời nào. Nhỏ chỉ hơi nheo mắt lại và nhìn thẳng về phía trước.

Tôi toét miệng cười. Nhỏ bị kẹt rồi. Hồng thể bỏ đi được. Tụi tôi đang đi dã ngoại đến bảo tàng lịch sử tự nhiên. Tụi tôi đã ngắm chán chê mấy bộ xương voi thiệt bụi. Tụi tôi cũng đã ngó nghiêng mấy bức mô hình cảnh người tiền sử nướng thịt ngoài trời với mấy con sư tử. Tụi tôi đã há hốc mồm trước mấy con cá voi bằng thủy tinh treo lơ lửng.

Giờ thì tụi tôi đang ngồi trong nhà hát để chờ coi phim I MAX có tựa đề *ADN: Phân tử tế bào kỳ diệu*. Hoặc cái gì đó đại loại vậy. Phim do Paul Shaffer của hãng Letterman thuyết minh. Thiệt kỳ cục. Màn hình lớn cỡ loại màn hình của bãi chiếu bóng ngoài trời, nhưng ở sát tới mức mà tôi có thể nhòai ra mà chạm tay được vào nó.

Vậy nên, dù gì thì tụi tôi – tôi và Rachel - cũng đang ngồi trên hai ghế kế nhau. Ngồi cạnh Rachel phía bên kia là một trong mấy cô bạn của nhỏ, Melissa Chapman, con gái thầy hiệu phó. Rạp hát đông nghẹt người. Rachel hoàn toàn kẹt cứng hồng thể chuồn ra được.

"Mình hồng nghĩ vậy đâu nha," cuối cùng nhỏ cũng trả lời.

"Có phải bởi vì tui lùn hơn bồ *cả thước* hôn?"

Hồng có câu trả lời. Nhỏ vẫn nhìn thẳng phía trước, lạnh te.

"Có phải bởi vì bồ nghĩ tui *bảnh* hơn bồ hôn?"

"Ừ há, chắc là vậy đó."

Trên màn hình Paul Shaffer đang nói, "ADN là một phân tử dạng xoắn."

Một hình ảnh dưới kính hiển vi xuất hiện, chiếu một phân tử ADN dài như một đoàn tàu.

"Bồ biết không, mấy cô gái thường khoái mấy anh chàng hài hước."

"Đúng, trong trường hợp chàng ta là Leonardo DiCaprio^[1]. Còn nếu là Adam Sandler^[2] thì hồng khoái lắm đâu à nha."

Bất chấp tình cảnh của mình, tôi bật cười. Nhỏ có thể trả đũa được tôi. Tôi khoái như thế.

"Dù gì, tụi mình cũng nên đi chơi với nhau. Đi xem phim hén. Hay đi ăn bánh mì kẹp thịt. Tui sẽ khiến bồ cười thoải mái."

"Thiệt ra thì, mình cho rằng chỉ cần nghĩ tới chuyện bồ rủ rê mình như vậy cũng đủ khiến mình cười thoải mái lắm rồi."

Nhỏ lạnh trí quá đi. Sắc sảo hơn là tôi tưởng. Tôi đã luôn cho rằng nhỏ chỉ có bộ mã xinh xắn đáng yêu vậy thôi. Nhưng quả thật nhỏ thiệt là tuyệt, rất hài hước nữa chứ.

Ồi chao. Dung nhan tuyệt vời và lại còn hài hước nữa? Thiệt hiếm có lắm à nha!

"Bồ biết không, tui có thể đưa ra hàng tá ví dụ, Rachel à. Có rất nhiều em gái thích đi chung với Marco Tuyệt Vời này đó nha."

"Con gái á? Hay là những giống loài nào?"

Tôi bật ra một tiếng cười lớn và bị mấy người ở hàng ghế sau "suyt!" rõ to. Tôi đoán ai đó ở đằng sau đang thực sự quan tâm có chuyện gì đang xảy ra với mấy cái đèn dây năm tầng xanh đỏ đang nhấp nháy phía sau cái đầu hói của Paul.

Tôi liếc qua Rachel. Hình như tôi thấy một nụ cười đang thoáng nở trên đôi môi tuyệt đẹp của nhỏ, phải không ta? Hay chỉ là do mấy ngọn đèn làm tôi bé cái lầm ta?

Tôi nín lặng. Hựm đã. Chờ đã nào.

"Paul hồng bao giờ được ưa thích vì tính hài hước cả," nhỏ lên tiếng.

A ha! Nhỏ đang khoái nói chuyện với tôi. Nhỏ lại bắt chuyện trước đó thôi. A ha! Tuyệt, tuyệt, tuyệt quá!

Jake sẽ nói gì nhỉ nếu tôi bắt đầu hẹn hò với nhỏ em họ của nó? Nó là bạn thân của tôi. Luôn luôn và mãi mãi. Nó luôn có mặt bất cứ khi nào tôi cần. Nó là đứa duy nhất trên trái đất này tôi có thể hoàn toàn tin tưởng.

Vì vậy nếu nó không chấp nhận chuyện tôi với Rachel, ê, chắc là tôi sẽ rất buồn rầu khi phải nói "Bái bai nhé bồ tèo, Jake."

A ha! Nhỏ thích tôi. Hay ít nhứt cũng thích khiếu hài hước của tôi. Hồng vẫn đề giiii.

Bỗng dưng...

Cái đầu của Paul Shaffer lắc lư, lắc lư rồi tan ra, rồi ở chỗ đó trôi lên một vật màu nâu dính với một thứ mà tôi tin là động vật không xương sống.

"Ôi trời..."

Bộ phim dừng lại, màn hình trắng xóa. Đèn trong rạp bật sáng.

"Giờ thì tụi mình chẳng làm sao biết được đoạn kết," tôi than thở.
" Hồng biết liệu có Dave xuất hiện một cách thật lộng lẫy hoành tráng không hén? Hay ít nhứt là thấy Bif Henderson?"

Tụi tôi đều đứng cả lên. Tụi nhóc đều cố gắng kiềm chế sự thất vọng. Cả đám đồng loạt đi ra khỏi phòng chiếu, tuôn ra dưới ánh sáng rực rỡ của bảo tàng. Tôi phải chen lấn xô đẩy dữ lắm mới đi cạnh được Rachel. Bằng cách nào đó - đừng hỏi tôi bằng cách nào nha - nhỏ có khả năng di chuyển nhanh chóng và dễ dàng xuyên qua một đám đông mà hồng cần đụng vào ai cả, và cũng không hề bị ai đụng phải. Giống y như nhỏ có một trường lực bao quanh vậy đó.

Nhưng tôi vẫn xoay sở được để ở ngay bên cạnh nhỏ. Rồi tôi thấy Melissa chạy vô phòng vệ sinh nữ, một mình mà hồng có Rachel đi cùng. **Bá cháy, thiệt là một sự may mắn kỳ diệu. Một cô nàng xinh xắn ở đó một mình, hồng có lấy một cô bạn nào trong nhóm loanh quanh đó cản trở những anh chàng theo đuổi bị phớt lờ. Trời, một cơ hội rất hiếm khi bạn có được đấy à nha.**

"Vậy, bồ nghĩ sao?" tôi hỏi Rachel. Tụi tôi đang đứng gần nhau tới độ thiệt khó mà giả bộ hồng thấy là tôi đang ngược nhìn thẳng lên nhỏ trong khi nhỏ đang nhìn *xuống* đầu đó trên đỉnh đầu tôi.

"Mình nghĩ nhiều thứ lắm," nhỏ đáp mập mờ.

"Ý tui là về chuyện... chuyện..."

Miệng tôi ngừng mấp máy. Cổ họng khô khốc. Tôi trở mắt lên. Mắt trợn trừng, tim đập gấp gáp như bị thiếu không khí. Mắt hồng chớp, tôi đẩy Rachel qua một bên vì nhỏ đang choán đường mình.

"Là mẹ," tôi nói. Tôi nhận ra giọng mình vỡ vụn. Tôi biết lúc này trông tôi giống như một thằng ngốc. Mặc kệ. Tôi hồng còn ở đó nữa rồi, tôi đã ở đâu đó rất xa. Tôi như đang ở trong một vũ trụ đông cứng nào đó dõi nhìn một thế giới hồng thể nào có thực cho được.

"Ai kia?" Rachel gắt.

"Mẹ," tôi thì thầm.

"Mẹ bồ á? Vậy thì ra chào đi."

Tôi chậm chậm lắc đầu, từ từ thoát ra khỏi sự tê liệt vì choáng váng.

Mẹ đã lại xuất hiện. Đơn giản là xuất hiện. Như thể hiện ra từ không trung. Như thể mẹ được đưa xuống từ vũ trụ *Star Trek*. Mẹ đội một bộ tóc giả màu vàng, nhưng tôi không lầm, đó chính là Mẹ.

Mẹ trông có vẻ sửng sốt, bối rối. Ngây dại. Tức giận. Sợ hãi.

Rồi mẹ nhanh chóng bước đi. Hướng về cầu thang máy. Lưng quay về phía tôi.

"Mẹ tui! Mẹ tui kìa! Tui phải bắt kịp mẹ mới được!"

"Mẹ bồ hả? Không phải cô ấy đã..."

"Mẹ! Mẹ ời!" Tôi gào lên. Nhấc gót chân, tôi đuổi theo như một thằng ngốc, vừa chạy vừa hét gọi.

Chương 9: Aximili

Đó là một chuỗi ngày đối mặt với lòng kiên nhẫn.

Tôi chờ đợi hết giờ này qua giờ khác, lâu thiệt là lâu, hy vọng bùng lên rồi lại xẹp xuống, nhìn ngắm quang cảnh khoang trống nhỏ được chặn bởi hai cái nút khí bên cạnh mái vòm qua vách ngăn trong suốt.

Những sinh vật to lớn sẽ bơi hướng tới khoang trống để ngủ đó, gần hơn, gần hơn nữa những không bao giờ chui vào trong.

Khoang trống ấy đủ lớn để chứa được bốn phi công người Andalite bận bộ đồ bay kèn càng. Đó là chức năng nguyên bản của khoang trống, cho phép các kỹ thuật viên tiếp cận được với không gian bên ngoài vòm, phục vụ cho nhu cầu nghiên cứu vũ trụ.

Những sinh vật chui vào bên trong khoang trống chỉ là những sinh vật có vây nhỏ. Những chiếc vây này dường như không phải là những vũ khí tự nhiên. Trừ phi, bằng cách nào đó, chúng có một sức mạnh ghê gớm hơn nhiều so với diện mạo mỏng manh của chúng.

Trong những tuần ở dưới lòng đại dương trên hành tinh xa lạ, tôi đã học được một điều: Những sinh vật Trái Đất có thể là những con thú săn mồi cực kỳ dữ dằn. Con lớn ăn thịt con bé.

Trong môi trường này, không có nhiều chỗ dành cho sự yếu đuối và bé nhỏ. Tôi có đủ khả năng chờ đợi cơ hội để thu nạp một con vật nào đó mạnh mẽ. Tôi hy vọng nó đủ mạnh và đủ nhanh để tôi có thể an toàn mà di chuyển đến bờ biển gần nhất.

Do vậy, tôi cứ chờ. Chờ và nghĩ ra những cái tên khác nhau đặt cho đủ loại các sinh vật không thèm để ý đến lối vào khoang trống để ngủ.

Mồm To nè, Mắt Ướt nè, Chim Bơi nè.

Và sinh vật mà sau này tôi biến thành được tôi gọi là Lưỡi Rìu Xanh. Sinh vật này dường như được cấu tạo thành từ những khối hình tam giác. Đuôi, vây, răng, tất cả đều có ba cạnh. Còn cơ thể của nó khiến tôi nghĩ tới một khối tam giác dài và dẹt. Nó có màu xanh, màu xanh xám của ánh thép loáng nước, không khác mấy so với màu lông của tôi.

Tôi đã chờ ba ngày trời để bắt bẫy. Không phải là vì tôi không có cách nào khác hay hơn mà là vì tôi muốn tập luyện. Trong tâm trí, tôi

hình dung ra những hình ảnh mắc cở về anh Elfangor đang sống, về quang cảnh ảnh đáp con tàu bề nát xuống đất giữa những con người xa lạ, và thậm chí cả những hình ảnh anh Elfangor lúc này đang tạo nên một nhóm du kích chiến đấu chống lại bọn Yeerk. Nếu như có bất kỳ một ai đó có thể làm được điều ấy, thì anh Elfangor cũng có thể làm được.

Nhưng tôi biết anh ấy đã chết, tôi biết mà.

<A!>

Tôi vỗ miếng ván.

Cánh cửa hoạt động. Lưỡi Rìu Xanh đã sập bẫy!

Giờ thì sao đây? Để có thể thu nạp được ADN của một sinh vật, tôi buộc phải chạm vào nó lúc nó còn sống. Mà nó có vẻ không khoái bị đụng vô người tạo nào. Ngộ nhỡ sự lưu chuyển của nước sẽ giết chết nó từ từ thì sao ta?

Tôi bấm máy tính chỉ dẫn cho rút bớt 90% nước trong khoang trống ra. Mất chừng vài phút. Sau khi nước rút ra gần hết, Lưỡi Rìu Xanh vẫn có thể dịch chuyển nhưng chỉ theo được có hai hướng. Vây lưng và một phần lưng trên của nó lộ ngoài không khí. Bụng của nó cạ sát rạt xuống nền khoang.

Nó vẫn tiếp tục di chuyển, không ngưng nghỉ. Nó sợ chẳng? Khó nói lắm.

<Máy tính khoang trống, hãy tạo một trường lực có chứa nước và ngăn không cho nước tràn ra bên ngoài. Cho phép ta bước vào bên trong.>

Máy tính dựng lên một trường lực chỉ cao chừng 1 mét, đủ cao để chứa nước và sinh vật ấy bên trong. Phía bên trên bức tường năng lượng ấy là khoảng không rộng mở. Tôi có thể dễ dàng phóng qua.

Tuy nhiên, phóng ngược trở ra thì sẽ khó khăn hơn bởi lúc ấy nước ngập ngang người, bốn chân tôi chìm sâu trong nước.

Tôi đợi, quan sát, chọn thời điểm sinh vật ấy di chuyển... rồi tung vó phóng vào!

Tôi bay qua bức tường vô hình. Nước bắn tung tóe. Bốn vó của tôi trượt dài, tôi chìm sâu dưới nước. Lưỡi Rìu Xanh quất người về phía tôi, nhanh như chớp.

Nó lao tới tôi. Tôi đưa tay phải ịn vào mõm nó. Việc thu nạp ADN thường khiến sinh vật bị thu nạp rơi vào trạng thái đờ đẫn. Có thể sinh vật này cũng sẽ tuân theo quy luật ấy.

Sau cùng, con quái vật ấy giật giật cái đầu, thoát khỏi sự đung chạm, bơi đi rồi trong nháy mắt, nó quay lại và phóng về phía tôi.

Phập!

Tôi đập bản lưỡi dao đuôi của mình trúng ngay mũi nó.

Nó quay đầu bỏ đi, nhưng lập tức trở đầu ngay lại. Lần này, miệng nó há lớn, những cái răng hình tam giác nhọn hoắt lờm chờm.

Phập!

Tôi lại đánh trúng nó, và nhảy sang bên cạnh vừa kịp né được cú táp vào chân trước bên trái trong đường tơ kẽ tóc.

<Í da!>

Tôi tung người phóng ra khỏi hồ nước và nằm sổng xoài trên nền khu mái vòm. Nước và cả máu trên người tôi nữa nhỏ tỏng tỏng. Vây của sinh vật ấy đã xẻ một đường bên hông của tôi và giờ đây tôi mới nhận ra rằng mấy cái vây đó bén thiệt là bén.

Con vật ấy nhanh dễ sợ. Hung dữ nữa. Không dễ gì mà ngăn cản được nó. Một lốt hình biến tuyệt hảo đáp ứng được nhu cầu của tôi, với giả định rằng tôi còn sống đủ lâu để mà có thời gian lo đến nhu cầu của mình.

<Máy tính, hãy tạo nên một trường lực dồn con vật ấy vào một khoảng không gian hình chữ nhật nhỏ hẹp.>

Nước rút ra từ cả hai bên bức tường. Con vật va sầm vào trường lực, lui lại. Nó ráng quay người rồi đột nhiên cứng cựa, không xoay trở gì được nữa.

Lưỡi Rìu Xanh giờ bị giam trong một cái bể cực kỳ nhỏ hẹp. Bốn phía ngoài bể khô queo.

<Lẽ ra người phải nghĩ tới chuyện này sớm hơn, Aximili,> tôi tự quả mình. Đã từ lâu tôi hay tự thoại kiểu như thế. Đó là duy ngã luận^[3], một trong những thuyết thể hiện tính yếu kém của nền triết học nói chung. Ít nhất là đã có ba lần tôi thấy mọi việc gần như là không có thực. Còn nếu không thì là bởi cấu trúc thời gian ở trên Trái Đất không giống với hành tinh quê nhà.

Tôi nhảy tới bên ngoài bể, quan sát Lưỡi Rìu Xanh. Nó nằm đó ử rử, những vết thương do bị tôi chém dọc phía sau miệng nó toang hoác, lúc khép lúc mở. Con mắt của nó phía bên tôi đứng nhòm tôi thao láo.

Tôi vươn tay chạm vào da con vật và rút tay lại vì ngạc nhiên. Da của nó ram ráp. Tay tôi đã có thể khiến da của nó bị trầy rồi.

Tôi lại đụng tay vào cơ thể con vật một lần nữa và tập trung, theo như chỉ dẫn mà chúng tôi đã từng được huấn luyện mỗi khi thu nạp ADN.

Những cái răng nhọn sắc, những cái vây bén ngọt, tốc độ, sự hung dữ và làn da nhám – tôi không biết đại dương trên hành tinh Trái Đất có thể nguy hiểm tới mức nào, nhưng tôi cảm thấy sinh vật này sẽ giúp tôi an toàn khi bơi lội trong lòng biển.

Chương 10: Rachel

Tôi hồng biết tại sao mình lại chạy đuổi theo Marco, nhưng tôi đã chạy theo cậu ấy.

Marco rượt theo một người phụ nữ mà cậu ấy hồng thể rượt nổi. Có lẽ tôi muốn giúp cậu ấy. Nhưng đó hồng phải là cảm giác của tôi, mà là... tôi hồng biết nữa, giống như tôi khoái đuổi theo một ai đó.

Thiệt là ngớ ngẩn nhưng có lẽ đó mới đúng là cảm giác thiệt của tôi.

Tôi phóng xuống thang cuốn, xô dạt mọi người để chạy qua. Tôi đưa xuống thang bộ song song với thang cuốn. Tôi xuống tới đất trước tiên.

“Đằng!” Marco chỉ tay.

Tôi trông thấy một người phụ nữ tóc vàng đang bước nhanh len qua đám đông. Có một người phụ nữ khác đẩy chiếc xe mua hàng lấn vào lối đi của cô. Bóng ma của Marco đẩy mạnh chiếc xe qua một bên và tiếp tục di chuyển.

Marco và tôi chạy rầm rập theo sau. Giờ không còn nghi ngờ gì nữa, cô đang chạy tách xa khỏi tụi tôi. Cô là linh dương còn tụi tôi là hai con sói.

Lẽ dĩ nhiên, nhiều người cũng sẽ thấy phiền toái khi bị hai đứa thiếu niên điên khùng rượt theo, và có thể đó là lý do tại sao cô chạy.

Trong phòng giải lao chính của rạp hát, tốc độ của cô chậm lại bởi cô vừa chạy vừa mắc bấm điện thoại cầm tay.

Cô chạy trước tụi tôi chừng 30m. Hồng lẽ nào một bà mẹ ngoài 30 tuổi lại chạy nhanh hơn tôi sao? Cô chạy hướng về cánh cửa quay.

“Này!”

Một người đàn ông đâm sầm vào kiếng. Ấy là bởi cô hẩy ông ta sang một bên để lấy đường.

Cô đang từ từ băng qua cánh cửa quay. *Ngốc quá*, tôi tự nhủ. *Lẽ ra cô hồng nên chọn lối đi qua cửa quay này. Giờ thì tụi tôi sẽ đuổi kịp cô.*

Tôi và Marco tới được cánh cửa trong khi người phụ nữ ấy vẫn còn đang loay hoay ở trống, chỉ vừa mới thoát ra khỏi đó. Marco nhảy ào vào ô xoay kế tiếp. Đúng lúc ấy, người phụ nữ giật mạnh

cánh cửa đẩy về phía sau khiến Marco mất thăng bằng và mặt cậu ấy dính vào tay đẩy bằng đồng.

Marco ngồi huỵch xuống, ôm mặt. Máu tứa ra qua những ngón tay đan vào với nhau.

“Này! Bỏ không sao chứ?” Tôi hét hỏi.

“Đuổi theo bà đi! Đừng có để mất dấu bà!” Cậu ấy gào lên rồi loạng choạng đứng dậy.

Ồn rồi, tôi tự nhủ. Cậu ấy có thể tự xoay sở được.

Tôi chạy qua cánh cửa bên. Có khoảng hơn mười bậc thang bằng đá rộng chừng 60m dốc xuống con phố nhộn nhịp.

Những công chức hối hả bước trên hè đường phía dưới. Người bước lên, kẻ bước xuống mấy bậc thang đá. Họ đi theo thành từng nhóm hoặc từng người riêng lẻ.

Nhưng hồng thấy người phụ nữ tóc vàng đâu hết.

Cổ hồng thể biến mất được, hồng thể nào. Làm gì có đủ thời gian. Chắc chắn là cô ấy đang ở đây, là một trong số ba hay bốn chục con người đang di chuyển ngay trước mặt tôi đây.

Bộ tóc giả. Đúng rồi, bộ tóc giả. Tôi nhận thức ngay được điều đó. Marco trờ tới, dừng lại, thở hổn hển bên cạnh tôi.

“Tóc mẹ màu sẫm,” cậu ấy thở dốc.

“Mình cũng nghĩ tới bộ tóc giả.”

Marco nhìn tới nhìn lui. “Tui hồng thấy mẹ đâu cả.”

“Cổ chắc chắn là đang ở đây.”

“Hãy tìm kiếm những dấu hiệu mà mẹ sẽ *hồng* làm vào lúc này,” cậu ấy nói. “Sẽ một mình bước xuống bậc đá, hãy kiểm tra ngược lại.”

Tôi gật đầu. Đúng, cậu ấy nói đúng. Mặc dù cậu ấy buồn, suy sụp và cho rằng mình đang đuổi theo người mẹ đã chết, nhưng cậu ấy vẫn suy nghĩ đâu ra đó. Có lẽ tôi sẽ đi chơi với cậu ấy, anh chàng nhỏ con nhưng có não.

“Đằng!” Tôi hét.

Lúc này, người phụ nữ da ngăm ấy đang bước những bước chân chậm rãi lên các bậc thang cùng với một nhóm những ông lão bà lão.

Trong tích tắc, tôi bắt gặp ánh mắt của cổ: chăm chăm, giận dữ, điên cuồng. Mất một thoáng lưỡng lự, thoáng sau tôi đã đáp trả bằng chính cơn thịnh nộ của chính mình.

Hồng sợ tôi phải không, thưa quý bà.

Hai con sói lại tiếp tục đánh hơi. Con linh dương chạy trên lề đường, xô đẩy, va chạm, bươn bả len qua những công chức đang rào bước, qua những nhân viên điều khiển xe đẩy thư từ, qua những người bán hotdog dạo và qua những người đưa tin bằng xe đạp.

Hai đứa tôi chạy dọc mặt tiền của bảo tàng. Cổ quẹo gắt qua phải, nhào thẳng vào trong đám đông.

Người phụ nữ này cừ ghê, cổ hồng dễ dàng hoảng sợ.

Taxi trắng ken két. Tài xế chửi rửa, một loạt những ngón tay chìa thẳng lên trời^[4].

Cổ chạy, tụi tôi đuổi theo và tụi tôi bắt kịp.

Cổ chui vô một con hẻm. Giờ thì tụi tôi sẽ tóm được cổ thôi. Đám đông bảo hộ cho cổ, giờ cổ chỉ còn có một mình.

Tôi quẹo cua trước, Marco bám theo cách tôi có chút xiu. Con hẻm chất đầy các thùng rác ngập ngụa. Một đống các chai rỗng chất ngheù ngheù.

Hồng thấy cổ đâu. Chỉ có hai chỗ cô ấy có thể núp. Một là sau mấy thùng rác lớn, hai là sau mấy kệ chai.

Tôi nhìn Marco. Hồng cần thoát ra lời, chỉ bằng ánh mắt, tụi tôi cùng nhất trí cách xử lý tình huống. Marco bước rón rén nhẹ nhàng trên đống rác, hướng về thùng rác bụi.

“Coi chừng!”

Đống chai lọ đổ nghiêng.

XOẢNG!

Rầm!

Có cái gì đó va trúng một bên mặt tôi. Cực mạnh. Hai con mắt tôi đảo tròn đủ hướng. Nước mắt giàn giụa, tôi hồng nhìn thấy gì. Một bóng đen di chuyển rất nhanh thẳng về phía tôi. Trong tay người đó là một cái chai.

Bing!

Tôi chúi đầu, húc theo bản năng và cú húc ấy trúng vô phần mềm nơi bụng bà ta. Giờ tôi đã nhìn thấy rõ mọi thứ nhưng vẫn còn run rẩy.

Người phụ nữ ngã bệt trên đất.

Cái chai đập mạnh xuống đất, bể tan tành. Trong tay bà giờ đây chỉ còn lại một phần cái chai, lổm chổm, nhọn hoắt.

Một thứ vũ khí chết người.

Tôi lùi lại, nghe thấy tiếng Marco hét, “bỏ tay ra khỏi người tui!”

Có ai đó đã tóm được cậu ấy. Một người đàn ông bự con.

Tình hình trở nên xấu đi một cách nhanh chóng.

Tôi xoay người, một cú xoay tròn trên mũi ngón chân tuyệt đẹp. Thực hiện cú xoay này trên mặt đất dễ dàng hơn nhiều so với khi đứng trên cầu thang bằng.

Tôi chộp lấy một cái chai, giơ cao và đập vào khuỷu tay người đàn ông đang giữ rịt Marco.

“Á!”

Marco được giải phóng.

“CHẠY!” Tôi hét vào kéo mạnh cậu ấy cùng chạy theo mình.

Tụi tôi chạy, ngược ra ngoài đường cái. Nhưng đột nhiên có hai bóng người khác hiện ra lơ lờ chắn ngang đường tụi tôi.

Điện thoại cầm tay! Người phụ nữ đã gọi cứu viện. Mặc dầu có phần nào hoảng sợ, bộ não đã bão hòa adrenaline của tôi vẫn thức mắc không hiểu bà ta thuộc loại phụ nữ gì mà lại có thể gọi và khiến được hai thằng cha hung tợn xuất hiện chỉ trong vòng có vài giây đồng hồ.

“Trở lui lại!”

Tụi tôi quay người. Mắc kẹt rồi. Hai thằng cha bự con ở phía sau, thằng cha với cái khuỷu tay bị tét cùng với mẹ của Marco ở đằng trước.

Nghĩ thật nhanh nào, Rachel. Tôi luồn mũi giày của mình xuống dưới một trong những cái chai và sút bồng về phía người phụ nữ. Bà ta chựng lại, tụi tôi xô mạnh bả và vượt qua.

Hay quá! Giờ thì cả bốn người họ đều ở phía sau tụi tôi. Và tôi thì hồng hớt có lối nào thoát ra khỏi con hẻm cả.

Thằng phía trước mặt tụi tôi là một bức tường trơ trụi. Con hẻm ngoặt qua phải. Tụi tôi quẹo phải, quờ quạng, thở dốc và vô cùng hoảng sợ.

Chết đến nơi rồi.

Tường. Tường nữa. Lại tường nữa.

Tôi ráng mở một cánh cửa. Bị khóa. Marco thử mở một cái khác. Cũng bị khóa.

Trên đầu tụi tôi, một cầu thang thoát hiểm, kiểu hạ xuống bằng lò xo khi có ai đó đi xuống. Giờ nó đang được kéo lên, treo lơ lửng

trên cao. Cỡ hai mét... phải không ta?

Ba người đàn ông xuất hiện đầu khúc queo. Người phụ nữ hồng còn đó nữa. Tôi có cảm giác rằng sự có mặt của bà hồng thành vấn đề, nội ba thằng cha đó thôi đã đáng gờm rồi. Bọn họ trông cực kỳ quyết tâm tóm cổ được tội tôi.

Tôi dừng lại ngay chỗ cầu thang thoát hiểm đang treo người tôi. “Marco! Đứng ngay đó!” Tôi chỉ tay vào một điểm trên mặt đất, cách cái thang thoát hiểm chừng ba mét.

Tôi phóng qua và đứng bên dưới thanh sắt sơn đen. Quay người lại, tôi ngửa lòng bàn tay lên, đan các ngón tay lại với nhau, khum lại ngay bên dưới hông mình

“Bồ điên à?” Marco cắn nhần.

“Bồ có ý nào hay hơn sao?”

“Aaaaaa!” Marco hét và chạy thẳng về phía tôi. Cậu ấy nhảy lên, đặt bàn chân vào hai tay đan khum của tôi. Tôi ráng sức hẩy hai tay lên, chọn đúng thời điểm cậu ấy di chuyển để lợi dụng xung lực của cậu ấy.

Marco đã ở trên, hồng cao lắm, chỉ vừa đủ thôi. Cậu ấy túm lấy gờ dưới của thang thoát hiểm, dùng trọng lượng cơ thể của mình để kéo ghì nó xuống. Tiếng kim loại cọ vào nhau kêu kin kít.

Tôi tóm lấy thang trước khi nó chạm đất và tội tôi phóng lên các bậc thang thoát hiểm, chen chúc, điên cuồng. Những cái lò xo co lại, nâng thang lên phía sau tội tôi, vượt ngoài tầm với của những kẻ truy sát, nhưng hai đứa tôi hồng có ý định dừng lại mà buông lời giễu cợt: “Ở lại đó nhen, mấy tên bất lương!”

Tội tôi sẽ trèo lên cho tới khi hết thang.

Ba tầng lầu.

BÙM! BÙM!

Thoạt tiên, tôi hồng thể định được đó là âm thanh gì. Thứ gì mà lại có âm thanh lớn khủng khiếp đến vậy chứ.

BÙM! BÙM!

“Chúng đang bắn tội mình!” tôi hét văng lên.

“Ừ. CHẠY MAU!”

Tội tôi chạy tới đỉnh thang thoát hiểm và vội vã leo qua mái nhà vừa kịp hồng để có chuyện gì thực sự rầy rà xảy ra.

Mấy tay súng ngừng bắn.

Mắt chúng trợn trừng tóe lửa.

Chương 11: Aximili

Tôi đứng trong khoang trống trống lốc. Lưỡi Rìu Xanh đi khỏi từ hồi nào rồi. Cũng đã đến lúc tôi phải rời khỏi đây. Tôi phân vân, muốn chờ thêm nữa, nhưng tôi biết, tôi có chờ cái gì đâu.

Càng nán nã sẽ càng chứng tỏ tôi hèn nhát. Sẽ không có ai đến đây mà giải cứu tôi hết.

Tôi sợ. Không có gì sai trái khi thừa nhận điều đó cả. Một chiến binh sẽ không thấy sợ khi anh ta lao lên phía trước, đối đầu với nguy hiểm như một thằng ngu. Nỗi sợ hãi phản ánh điều rằng ta còn đang sống.

Tôi tập trung vào hình ảnh con Lưỡi Rìu Xanh, cố gắng thấy được nó đến từng chi tiết. Điều đó không khó. Tôi đã dành nhiều thời gian để ngắm nghía nó rồi.

Tôi tập trung và bắt đầu biến đổi.

Bốn chân tôi teo lại một cách mau lẹ. Chúng tan chảy và nhập vào cơ thể tôi. Sàn tàu dâng ào lên.

Đột nhiên mấy con mắt cuống của tôi tối đen, tôi chỉ có thể nhìn thẳng được phía trước mặt mình.

<Không!>

Tôi quay ngược quy trình biến hình. Tôi hoàn hình. Một nỗi hoảng sợ trong chốc lát, chỉ vậy thôi. Tôi đã có cảm giác đột nhiên bị mù. Thế giới ba chiều trở nên phẳng.

Ngốc quá đi. Tôi tự mắng mình. Rõ ràng là sinh vật mà tôi biến thành chỉ có hai mắt. Lẽ ra tôi phải chuẩn bị tinh thần trước mới phải.

Tôi nhìn quanh một lần cuối. Qua vách mái vòm trong suốt, tôi ngắm nhìn những cái cây thân thuộc, những cộng cỏ đã nuôi dưỡng tôi. Có thể tôi sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Có thể tôi sẽ không bao giờ lại được giẫm chân lên một phần đất nào nữa trên hành tinh Andalite.

Không phải lúc để mà ủy mị đau buồn, tôi tự nhủ. Giờ mi sẽ là một chiến binh thực thụ.

Đúng, tôi chưa chuẩn bị tinh thần cho việc đó. Không có hoàng tử, không có nhiệm vụ được giao. Quá tệ đi. Nhưng thực tế là thế. Tôi chỉ có một mình trên một hành tinh xa lạ có thể đã bị bọn Yeerk tàn

phá, và, gần như chắc chắn rằng, tôi sẽ không còn khả năng quay về lại hành tinh quê nhà được nữa.

Có cái gì đó di chuyển ngang ngoài cửa, ngang ngoài mái vòm trong lòng đại dương. Hình dạng của nó bị bóp méo bởi lăng kính nước và thủy tức.

Một hình dạng méo mó, cong queo trong ánh sáng mặt trời xanh lục xuyên qua mặt nước.

Tàu Con Rệp!

Tôi choáng váng, đờ đẫn hết cả người. Chiến đấu cơ Con Rệp! Bọn Yeerk! Chúng đã tìm thấy tôi. Chúng đang có mặt ở đây. Chúng đang tới. Bọn Yeerk!

Tôi đấu tranh với bản năng muốn chạy ngược trở lại trong mái vòm. KHÔNG. Ở đó, tôi sẽ bị bọn chúng giết chết. Không có gì che chở, không có gì hết ngoài một trường lực yếu xìu giống như một món đồ chơi của con nít. Mái vòm sẽ dễ dàng bị thổi thủng lỗ chỗ và cây cỏ cùng với bất cứ thứ gì khác cần không khí sẽ bị nhấn chìm hết thảy trong lòng nước.

Biến hình. Biến hình. Đó là cách duy nhất. Và phải biến hình thật nhanh.

Hai tai tôi mỏng dẹt lại ép sát vào xương sọ và tan biến đi. Hai cánh tay trượt dọc theo chiều dài cơ thể, bàn tay trở nên mỏng dính, cứng hơn, nhọn hơn, cho tới khi chúng tạo thành những chiếc vây tương xứng.

Tuân theo những mệnh lệnh của tôi, máy tính đang cho nước tràn vào khoang trống. Lạnh ngắt.

Lẹ lên nào!

Tôi hầu như đã biến đổi hết phần bụng. Bốn chân Andalite của tôi vẫn còn chưa biến đổi, trông rất buồn cười. Rồi, chúng cũng biến mất. Tôi là một trục lăn mỗi lúc một thon dài ra, và mỗi lúc một lớn thêm lên.

Nửa thân trên của tôi gập xuống thẳng hàng với trục lăn. Cái đuôi gấn dao của tôi tõe ra làm hai, tạo thành hai hình tam giác, một cái ở trên, một cái ở dưới.

Hai lỗ mũi của tôi trôi ngang qua bề mặt khuôn mặt đang chảy nhão của tôi, dạt tới và dừng lại ngay phía sau cặp mắt cuống giờ đã trượt xuống sang hai bên đầu.

Tôi nghe thấy những âm thanh lụp bụp, xì xoạp ghê hồn khi nội tạng tôi đang tái tạo lại và định vị lại. Chúng hầu như biến mất hết để nhường chỗ cho những cấu tạo đơn sơ hơn.

Bộ lông xanh của tôi đã tan chảy và giờ đang đông cứng lại, tạo nên lớp da thô nhám, cứng cáp của Lưỡi Rìu Xanh.

Nhanh nữa lên! Lẹ nữa lên! Biến đổi lâu quá đi. Bọn Yeerk sẽ trông thấy khoang trống đang để ngỏ. Chúng sẽ trông thấy tôi rõ mồn một cho mà xem.

Tôi hầu như đã biến hình xong. Chỉ còn một biến đổi nữa thôi là hoàn tất.

Khuôn mặt tôi nứt toác theo chiều ngang. Một nhát xẻ, một vết thương mở. Những bắp thịt dính vào với nhau tạo thành xương hàm. Và từ đó những chiếc răng đua nhau mọc. Bao nhiêu cái ta? Nhiều đến nỗi khó mà đếm cho nổi.

Cái miệng của tôi há ra rồi ngậm lại. Rồi lại há ra, ngậm lại, bắt thần và hung tợn.

Và rồi, bộ phận cuối cùng. Một biến đổi cuối cùng, một món quà cuối cùng của Lưỡi Rìu Xanh.

Bản năng. Trí não ủa tới cùng lúc với cái miệng.

Cánh cửa sập mở ra. Tôi bơi ra ngoài mái vòm, bơi vào trong lòng đại dương bao la.

Đại dương của tôi.

Chương 12: Aximili

Tôi quấy đuôi và lao vào trong làn nước.

Làm sao có thể diễn tả được cảm giác của trí não Lưỡi Rìu Xanh đang nằm bên trong bộ não của chính tôi? Tôi cảm nhận được sinh vật này chẳng có chút trí thông minh đáng giá nào cả. Với tôi, đó là một sinh vật sống hoàn toàn theo bản năng đơn thuần.

Lưỡi Rìu Xanh là một sinh vật được tạo thành từ những hình tam giác sắc bén từ trong trí não cho tới cơ thể. Bản năng của nó rất rõ ràng và đơn giản như một con dao găm bằng pha lê.

Di chuyển. Di chuyển. Di chuyển.

Giết. Ăn thịt.

Di chuyển.

Và để hoàn thành tất cả những hành vi căn bản này, tôi phát hiện ra một đàn vũ khí vô hình với những cặp mắt nhìn từ bên ngoài sinh vật này.

Lưỡi Rìu Xanh có những giác quan nhạy bén đáng kinh ngạc. Thính giác, khứu giác và một giác quan mới, một loại giác quan dường như là nhận biết sự vật bằng sóng điện từ trường. Nó giống như thể mỗi một vật thể sống ở gần tôi đang phát ra một sóng vô tuyến với tần số dao động khác nhau mà tôi là trạm thu sóng.

Tôi nghe thấy tiếng động cơ của tàu Con Rệp. Tôi di chuyển xa khỏi âm thanh ấy. Sợ ư? Không, tôi không sợ. Đó không phải là con mồi và chắc chắn cũng sẽ không có con mồi nào lảng vảng quanh nó cả.

Một toán các sinh vật có vây nhỏ hơn bơi từ phía tàu Con Rệp tới ngang qua mạn sườn phải tôi. Quá ít cho một bữa ăn.

Tôi bơi, bơi, di chuyển, di chuyển. Cứ như thế hết chỗ này đến chỗ khác tìm một mùi hương sẽ làm bật tung trí não của tôi.

OÀM OÀM! OÀM OÀM!

Một âm thanh vang dậy cả đại dương. Một phần nào đó trong cơ thể tôi vẫn là những hiểu biết của người Andalite. Bọn Yeerk đã làm nổ tung mái vòm. Nó đang ngập đầy nước, tôi có thể nghe thấy tiếng bong bóng nước phun lên òng ọc, hàng tấn nước biển đang ào vào. Tôi có thể nghe thấy tiếng cây cối đang gãy rạp như những nhánh cây bé nhỏ.

Không trở lui, giờ chỉ có tiến về phía trước.

Tôi bơi.

Những âm thanh phát ra đằng sau tôi. Tiếp nối nhau, vô nghĩa. Nó không khiến tôi bận tâm. Không thứ gì khiến tôi bận tâm nữa. Tôi tiếp tục bơi.

Mỗi lúc một nhiều âm thanh. Tàu Con Rệp ào ngang qua tôi, người tôi lúc lắc theo đường rẽ nước phía sau đuôi nó.

Pằng chú!

Một luồng năng lượng ủa tới biến thành sóng điện từ đập vào não tôi hình ảnh lửa cháy.

Tôi đổi hướng bơi.

Pằng chú!

Hơi nóng! Chẳng liên quan. Đau đớn! Chẳng can hệ.

Tôi rẽ ngang rồi lặn xuống.

Pằng chú!

Lần này Tia Nghiệt chệch tôi cả quãng.

Chúng lại bắn. Một phần đuôi của tôi đứt lìa. Nhưng đó là một cuộc chiến không cân sức. Ở dưới nước, chiến đấu cơ Con Rệp bị hạn chế tính linh hoạt, nó xoay trở rất chậm chạp và lờ phờ. Tôi lại có đầy đủ lại cả chiều dài thân hình của mình.

Tàu Con Rệp lặn xuống bên dưới tôi. Tôi ngoi lên mặt nước. Có thứ gì đó đang bay là là, chậm rãi soi bóng xuống mặt biển sáng. Không phải một mà là nhiều cái bóng.

Tùm! Tùm!

Từ độ cao không lớn lắm, chúng rớt xuống nước, cách tôi chừng 15m. Tôi, một người Andalite chính hiệu, nhận ra chúng ngay lập tức, mặc dầu tôi chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy. Hình ảnh ba chiều của chúng được học viện cho chiếu trong những giờ lên lớp.

Bọn Taxxon - Giống loài duy nhất trên dải Ngân Hà nhất loạt đồng ý để cho bọn Yeerk chui vô đầu.

Chúng là những con sâu khổng lồ. Chúng di chuyển trên hàng chục cái chân kim nhọn hoắt được bố trí thành hai hàng dọc theo suốt chiều dài cơ thể hơi thối, phồng phình, lúc căng lúc xẹp của chúng.

Tôi có thể nhìn thấy rõ những cái miệng đỏ lỏm háu đói và những cặp mắt đỏ quạch của bọn Taxxon.

Hồi đó, khi còn học ở học viện, trong các giờ giảng về loài Taxxon, các giáo viên nhấn mạnh với chúng tôi hai điều. Một là, bất cứ người Andalite nào cũng có thể tiêu diệt sạch sẽ bọn Taxxon, dù số lượng của bọn chúng đông đến cỡ nào đi chăng nữa, trong một trận chiến mặt đối mặt. Hai là, nếu như chúng tôi mà té trước mũi bọn Taxxon thì số phận của chúng tôi sẽ cực kỳ thê thảm.

Bọn Taxxon không chấp nhận đầu hàng. Cứ chỗ nào chảy máu là chúng xông vào đánh chén ngay, cho dù vết thương đó nằm ngay trên cơ thể chúng.

Có sáu con sâu bự chẳng đang ở dưới biển, phía trên đầu tôi. Sáu tên dàn trận để chống lại một mình tôi.

Tôi tấn công. Tôi đua theo con sâu gần nhất. Lưỡi Rìu Xanh rẽ nước thành hai luồng dọc hai bên cơ thể, miệng há rộng, những chiếc răng hình tam giác nhọn hoắt cắm phập vào cơ thể mềm oặt của con sâu.

Răng tôi tạo nên một lỗ hổng rộng chừng 6 tấc trên cơ thể nó.

“Sreeeeeyah!”

Máu Taxxon và nội tạng của nó cuộn cuộn dâng lên. Bong bóng khí rỉ ra từ miệng của nó.

Tên Taxxon thứ hai. Hai hàm răng tôi phập và nghiền. Rạo! Rạo!

Tên thứ ba, thứ tư, tiếp, tiếp nữa. Tôi điên cuồng, nổi xung thiên lao vào chúng giết chóc, há miệng tấp, lao tới, quật đuôi, húc đầu, cắn xé.

Mất kiểm soát!

Lốt hình biến đã lấn át trí não tôi hoàn toàn, sinh vật ấy đang hành động tuân theo những chỉ đạo trực tiếp từ bộ não của chính nó. Không, điều đó nghe cứ như thể nó đang suy nghĩ ấy. Nó không nghĩ gì hết cả. Thậm chí cả cái trí thông minh bậc thấp của nó cũng đã bị quét sạch, xóa sạch bởi cái thôi thúc đang gào thét, đang đòi hỏi nó tàn sát bất cứ thứ gì mà nó có thể đụng tới được.

Sáu tên Taxxon bị xé nát thành từng mảnh, nổi lều bều trên mặt biển.

Có thêm nhiều tên nữa đang tiếp tục buông mình xuống nước, nhưng những tên mới này nhìn thấy cảnh tượng đang xảy ra, chúng liền lập tức bơi xa khỏi chỗ tôi.

Không còn mục tiêu nào nữa! Không còn gì để giết chóc nữa!

Tôi quật mình, quất đuôi và bập hàm vào làn nước trống trải. Nếu có thể chắc hẳn tôi đã cắn phập răng vào chính cơ thể mình rồi cũng nên.

Và rồi, đột nhiên, nó kết thúc.

Cơn điên giận biến mất, thay thế vào đó là sự lãnh đạm, lạnh lùng như băng.

Tôi bơi đi. Đến lúc này, trí não Andalite của tôi chiếm lại quyền kiểm soát cơ thể Lưỡi Rìu Xanh.

Trận chiến đầu tiên của tôi – đánh nhau với sáu tên Taxxon. Và tôi đã học được một điều: Nếu như tất cả những sinh vật khác trên Trái Đất ngoài Lưỡi Rìu Xanh mà có bất cứ gì đó giống Lưỡi Rìu Xanh, thì bọn Yeerk đã chọn nhầm hành tinh để chinh phục rồi.

Chương 13: Jake

NGÀY THỨ BA MƯƠI MỐT

"Em không đến đó à?"

Tôi nhún vai. Tom đang đứng chắn ngay cửa phòng ngủ của tôi. Ảnh trông rất giống tôi, ít nhất đó cũng là điều mà nhiều người nói. Người ta bảo họ dễ dàng nhận ra chúng tôi là anh em.

"Em không đi đâu," tôi đáp, chỉ vào đồng sách trên bàn. "Cả đồng bài tập về nhà đây nè."

Ảnh coi bộ thất vọng. "Ôi trời, tệ quá, em à. Anh đã tưởng là em sẽ tới đó. Có vài người anh muốn giới thiệu với em. Một trong những thủ lĩnh cấp cao của Nhóm Chia Sẻ sẽ tới đó."

"Hử?" Tôi nói, cố tỏ ra có quan tâm.

"Đích thân ông Visser luôn nhé."

Tự nhiên tôi hình dung một hình ảnh trong đầu... gần như là tôi *thấy*. Thiệt lạ lùng. Một bức tranh tự dựng nảy ra trong đầu tôi. Một cái đầu không có miệng. Mắt nằm trên một thứ gì đó giống hai cuống mắt ốc sên.

Ồi cha. Rồi hình ảnh đó biến mất. "Tên nghe lạ quá hén," tôi nói.

"Đúng, ừm, ông có vẻ không bình thường lắm. Nhưng rất thông minh. Rất *ngon lành*. Coi nào, bài tập về nhà của ai vậy? Bà cô già Hanna đó hả?"

Tôi tự dựng bật cười. "Dạ đúng. Của cô Hanna đó."

"Để anh nói cho nè, đi với anh tới buổi họp mặt tối nay, anh sẽ đảm bảo rằng Cô Hanna sẽ cho em điểm 'A.'"

"Anh bảo sao?"

Ảnh nhún vai. "Cổ cũng là thành viên của nhóm Chia Sẻ, em trai à."

"Điều đó hổng có nghĩa là cổ sẽ cho em miễn bài tập về nhà," tôi phản đối.

Tom cân nhắc một lúc. Ảnh nhắm mắt lại và nhìn xa xăm, gần như bối rối. "À đúng. Anh hổng muốn em nghĩ theo cách đó," ảnh thừa

nhận. "Nhưng mà, để anh nói nghe nhé, đi họp với anh xong về anh sẽ giúp em làm bài tập về nhà."

Thiệt lạ lung, tự dưng anh Tom lại nhờ tôi làm gì. Như thể anh đang ép buộc tôi. Có lẽ anh đang lo lắng và vì thế cứ muốn có tôi làm bung xung che chắn.

"Thôi được," tôi xuôi theo. Tôi đóng tập lại. Chuông điện thoại reo vang. Tom bước ra hành lang để nhắc máy.

"*Cái bánh mật ong* của em đó," anh cười hình hích.

Tôi đỏ mặt, ngoài sự kiểm soát. Tôi liếc ảnh một cái đầy tức giận nhưng chỉ tỏ làm anh cười thêm. Tôi bốc ống nghe từ tay anh.

"Xin chào."

"Là mình, Cassie đây."

"Hả? Ờ, chào... Có chuyện gì không?"

"Mình... mình, ờ, Mình đang nghĩ là... không biết liệu..."

Trong ống nghe, văng ra cái giọng mà tôi không lạ tí nào - giọng của Rachel. "Chúa ơi, mình phải làm việc này *giùm* bồ hả?"

"Bồ muốn học chung không?" Cassie thốt lên gấp gáp.

"Rachel ở đó phải không?" Tôi hỏi.

"Ừa, nhưng nhỏ sắp phải đi rồi. Sớm hơn nhỏ nghĩ nếu như nhỏ không phải canh chừng."

Tôi thở dài. Nếu đặt lên bàn cân những chuyện mà tôi muốn làm, thì học chung với Cassie là *chín* điểm, còn đi với nhóm Chia Sẻ là *một*. Thậm chí còn *âm một* nữa kia. Nhưng tôi đã lỡ hứa với anh Tom là tôi sẽ đi rồi.

"Cassie, mình thực sự rất muốn, nhưng —"

"Ồ! Không sao đâu!" nhỏ hấp tấp trả lời. "Mình chỉ... chỉ là —"

"Cassie, mình chẳng mong gì hơn là được học chung với bồ đâu. Thiệt đó. Có lẽ chỉ ngoại trừ việc đi hỏi thêm vài mảnh chơi bóng của Michael Jordan mà thôi. Nhưng mình đã hứa với anh Tom là mình sẽ tham dự cái cuộc họp ngu..." Tôi im bặt. Tom có thể đang đứng ngay ngoài hành lang. "Cuộc họp mặt hôm nay." Tôi nói tránh đi.

"Một cuộc họp à?"

"Ừ, đúng, của Nhóm Chia Sẻ đó đó."

Im lặng.

"Bồ còn đó không?"

"Vẫn đây."

"Có chuyện gì sao?"

"Mình..."

"Sao vậy?"

"Mình không biết," nhỏ nói. Nhỏ có vẻ lúng túng, lo lắng. "Mình không biết, thực sự là mình không biết nữa."

Tôi thấy thoải mái một chút. Không nhiều lắm. "Bồ biết đó, chắc bồ đang buồn bực về mấy chuyện đã xảy ra với Rachel và Marco chứ gì."

"Về chuyện tụi nó hẹn nhau đi chung í hả?"

"Không, về những chuyện đã xảy ra với tụi nó. Bồ biết đó, Marco nghĩ là nó đã thấy mẹ của nó và mấy... mấy gã có súng."

"Mấy cái gì?"

Tôi day day trán. "Rachel không kể với bồ gì à?"

"Kể mình nghe *chuyện gì?*" Cassie thắc mắc. Rồi, rõ là nhỏ quay qua Rachel, "Rachel, bồ *đã không* kể mình nghe chuyện gì vậy?"

"Mình nghĩ bồ có đủ chuyện để lo rồi," giọng Rachel vọng ra.

"Xin lỗi nha," tôi nói. "Marco cứ bô bô kể mình nghe nên mình tưởng Rachel đã kể cho bồ nghe hết rồi cơ chứ."

"Jake, mình phải chạy ra nhéo cho Rachel một cái rỗ đau đây."

"Mình hiểu mà. Nghe này, Cassie, vậy tối mai thì sao? Ý mình là vụ học chung ấy?"

"Sẽ rất tuyệt."

"Thế nhé."

"Ừ."

"Giờ thì bỏ cho Rachel *chết* đi."

Tôi bước trở ra ngoài hành lang để treo ống nghe lên. Tuyệt. Gặp Cassie, tối mai. Lòng tôi đang nhộn nhạo hết cả lên. Ôi trời đất ơi, tôi sẽ nói chuyện gì với nhỏ đây ta?

Có lẽ tại tôi sẽ nói về chuyện tại sao Rachel lại giữ bí mật chuyện mà Marco lại không thể không xì nó ra.

Và có lẽ tại tôi sẽ nói về chuyện tại sao Cassie lại cảm thấy lạ lùng khi tôi nhắc đến mấy từ: "Nhóm Chia Sẻ."

Chương 14: Tobias

Giờ thì tôi đã quen thuộc chốn này lắm rồi. Ở đó, tôi cảm thấy thoải mái. Một cảm giác kỳ lạ. Kỳ lạ ở chỗ tôi có cảm giác thoải mái.

Tôi đã tham dự vài cuộc họp của nhóm Chia sẻ. Có lần, có mấy thằng nhóc vừa tính bắt nạt tôi, nhưng những thành viên chính thức nhanh chóng tới dẹp ngay.

Ở Nhóm Chia Sẻ, không có ai tỏ ra thương hại tôi cả. Họ cư xử bình đẳng như thể tôi đã là thành viên. Hay ít ra cũng như thể tôi có nhiều khả năng sẽ trở thành thành viên chính thức của nhóm vậy.

Tối nay, tôi phải quyết định tôi có gia nhập nhóm Chia Sẻ hay không, có trở thành một thành viên chính thức hay không hay là thôi không tới đây nữa.

Với tôi, đó không phải là quyết định gì khó khăn cho lắm. Có còn việc gì khác mà tôi tính tiếp tục làm và cũng có còn chỗ nào khác nữa mà tôi định tới nữa đâu cơ chứ?

Ngoài ra, còn có thêm một nhân tố thúc đẩy nữa.

Hai ngày trước tôi lại chạm trán Andy và Cạch-Cạch trong phòng tập thể dục dụng cụ. Chả là vì tôi vắng mặt ở buổi tập hai ngày trước cùng với bọn bạn cùng lớp nên tôi phải đến học ké lớp này. Lúc ấy phải có tới hai tá học sinh ở đó, nên tôi nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra với tôi mặc dù đây không phải lớp của mình. Tôi đã lầm.

Hai đứa đó ngay lập tức dúm tôi vô trong cái tủ đồ cao hơn những cái khác, tủ dành cho đội bóng bầu dục. Trong khi tôi la hét thì tụi nhóc kia cười sằng sặc. Không phải chỉ có Andy và Cạch-Cạch đâu, cả bọn học sinh cũng cười. Dường như tất cả bọn nhóc ấy đều muốn chứng kiến tôi bị làm nhục như thế nào.

Thế rồi có hai thằng nhóc trông rất bình thường, hai đứa mà tôi đã gặp ở nhóm Chia sẻ, tiến đến. Đến giờ tôi vẫn chưa biết tên chúng.

Một đứa lên tiếng. “Này, để nó đi đi.”

Andy ngưng tay đang giật ngửa đầu tôi. “Mày đang nói với tao đấy à?”

“Để nó đi đi.”

Hai đứa ở nhóm Chia sẻ không có khả năng thuyết phục người khác dễ dàng như Jake. Nhưng chúng lại rất quyết tâm. Một đứa

bước tới chỗ kê một cái kệ để tạ. Nó nhấc lên một quả tạ nặng chừng 10 ký và vác lại chỗ Andy.

“Nếu mày không để nó đi thì quả tạ này sẽ đè bẹp cái đầu của mày.”

Andy hấp háy mắt. Cạch-Cạch cười rinh rích.

Trong lớp, tình hình bắt đầu thay đổi. Thêm mấy đứa học sinh nữa mới tới. Một trong số đó là thành viên của nhóm Chia sẻ. Thậm chí chẳng thèm hỏi chuyện gì đang xảy ra, nó chỉ lẳng lặng tiến đến cạnh hai đứa kia. Giờ thì có ba đứa chống lại Andy và Cạch-Cạch.

Hai thằng thả tôi đi.

Những người cứu hộ đó rời đi rất nhanh đến nỗi tôi không kịp nói lời cảm ơn luôn.

Hành động của ba người đó đã thể hiện rõ ý nghĩa của Nhóm Chia Sẻ: Không cư xử như những kẻ đầu gấu hay thuộc về một bang hội nào đó, mà chỉ muốn cho bạn biết rằng luôn có những người đứng sau lưng bạn, hỗ trợ cho bạn.

Bill vẫn là cố vấn viên của tôi ở Nhóm Chia Sẻ. Chỉ có điều giờ đây, tôi đã thắng ảnh trong trò bi-a.

“Em sẽ làm điều đó,” tôi nói với ảnh, rồi thụt trái banh số 4.

“Làm gì cơ? Định đá đít anh chạy dài ván này sao?”

Tôi cười lớn. “Không phải, em muốn gia nhập nhóm, trở thành một thành viên chính thức.”

Bill đặt cây gậy xuống, tiến lại gần tôi, ôm tôi trong vòng tay rộng của ảnh. Ảnh buông lỏng tôi ra một chút để có thể nhìn rõ khuôn mặt tôi.

“Tuyệt quá, Tobias”

“Vâng,” tôi nói mà thấy ngượng ngượng.

“Nào, chú em biết đây là một bước tiến lớn, phải không nào? Ý anh là bọn anh muốn chú gia nhập. Tất cả bọn anh đều mong muốn rằng chú sẽ trở thành một thành viên chính thức. Nhưng kèm theo đó là những trách nhiệm. Không chỉ còn là chơi bời vui vẻ suốt như trước nữa đâu.”

Tôi gật đầu. “Em biết. Hôm rồi, mấy bạn trong nhóm mình có cứu giúp em. Em hiểu trách nhiệm của thành viên là như thế nào mà.”

“Mỗi cá nhân buộc phải từ bỏ một điều gì đó để được nhận lại một điều gì đó, chú em à.”

“Vâng em biết. Em đã nghe nói về chuyện ấy và tất cả những thứ khác rồi.”

“Chú từ bỏ một chút xíu tự do, đổi lại chú sẽ được thuộc về một thứ gì đó lớn lao hơn bản thân chú rất nhiều.” Bill xích lại gần tôi hơn, hạ thấp giọng, thì thầm về bí ẩn. “Lớn hơn tất cả những gì chú em có thể hình dung ra cơ đấy.”

Tôi cảnh giác. Anh ấy đang định đề cập đến thứ gì vậy ta?

“Một thành viên chính thức của Nhóm Chia Sẻ là một người đặc biệt,” Bill thăm thò. “Một người đặc biệt và hiếm có.” Anh khoát tay quanh căn phòng đầy nhóc trẻ con và người lớn. “Đây chỉ là bề ngoài thôi Tobias. Chúng ta hướng mình tới những điều lớn hơn kia. Chúng ta sẽ làm cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn.”

“Thật thế sao?”

“Thật. Sắp có sự thay đổi rồi, Tobias à. Và chú sẽ là một phần trong đó. Chú không biết gì hết. Chú cứ tưởng mình chỉ là một thằng nhóc, hàng ngày cắp sách tới trường. Chú không hề biết đến những khả năng tiềm tàng chưa được sử dụng đang ẩn rất sâu bên trong con người mình. Chú không hề có khái niệm gì về con người mà chú có thể trở thành hay những thành tựu mà chú có thể đạt được.”

Tôi gật gù ra vẻ mình đã vỡ vạc ra ít nhiều. Thực ra, tôi chẳng hiểu gì cả. Nhưng những gì anh nói khiến tôi thấy bị kích thích, cũng thấy sờ sờ nữa, một chút xíu thôi. Nhưng Nhóm Chia Sẻ có một thông lệ là không nói cho bạn nghe mọi thứ ngay từ đầu. Bạn sẽ có một vài tuần, thậm chí là cả một tháng đến chỗ họ vui chơi, gặp gỡ, hội họp, nhưng sau thời gian đó, bạn sẽ phải lựa chọn. Bạn có thể ở lại và trở thành thành viên chính thức, hoặc bạn buộc phải ra đi.

Rời khỏi Nhóm Chia Sẻ ư? Rồi tôi sẽ làm gì sau đó? Trở lại với cuộc sống *đáng yêu* trước đó ư?

Tôi nhìn thấy Jake. Cậu ấy bước vào cùng với anh trai - Tom. Trong các cuộc hội họp, Tom nhận được rất nhiều sự kính nể. Ngay cả các thành viên lớn tuổi hơn cũng tỏ lòng kính trọng anh.

Mất tôi và Jake chạm nhau. Cậu ấy băng tới gặp tôi. Tuyệt thật. Lần này, lần duy nhất, tôi không lon ton chạy lại gần cậu ấy như một con cún nhỏ xinh, mà là cậu ấy tiến lại chỗ tôi.

“Gì thế này, Tobias?”

Tôi nhún vai. “Cũng chẳng có gì. Có điều, với mình, tối nay rất quan trọng.”

“Thế á? Tại sao vậy?”

“Mình sắp trở thành thành viên chính thức.”

Cậu ấy nhìn tôi hơi ngờ vực. “Thế thì chúc mừng, nhé?”

“Ờ, bồ cũng nên gia nhập đi.”

“Ừm, đó cũng là những lời mà Tom cứ lải nhải bên tai mình suốt.”

“Thế sao bồ lại không gia nhập?”

Cậu ấy tỏ vẻ khó chịu. “Mình chẳng biết, mình nghĩ, chỉ là vì Nhóm Chia Sẻ không phải kiểu của mình.”

“Ồ, có phải con người cậu tuyệt quá rồi chẳng?”

Cậu ấy ném cho tôi một ánh nhìn sắc bén. “Mình không có ý khiến bồ khó chịu đâu, anh bạn.”

“Bồ không xúc phạm mình,” tôi nói, nhưng trong giọng có chút khó chịu. “Không hề luôn. Chỉ là mình thấy tò mò thôi. Tại sao bồ không muốn gia nhập nhóm? Tom cũng là thành viên, do vậy, có vẻ như, nhóm Chia Sẻ này không chỉ dành cho những kẻ kém cỏi như mình.”

Những lời tôi mới thốt ra nghe cay nghiệt và thảm thiết hơn nhiều so với dự định của tôi.

“Tobias, bồ không phải kẻ kém cỏi,” Jake nói.

Điều đó chỉ khiến sự việc trở nên tệ hơn. Là một kẻ kém cỏi đã đủ tệ rồi. Bạn sẽ không muốn những người giỏi giang như Jake tỏ ra thương xót bạn thêm nữa.

“Này, bồ có gia nhập hay không, chả sao cả,” tôi nói.

“Chỉ là...” Jake cúi gầm mặt xuống, rồi nhìn sang Tom đang quơ quơ tay và cười lớn với một nhóm những cô cậu khác. “Mình không biết. Người ta cứ nói về việc một cá nhân thì không thắng được một tập thể. Mình chỉ... mình không rõ nữa. Mình thấy... kiểu như là... hơi bần chòn. Với lại, làm thế nào mà mình lại có thể gia nhập vào một cái nhóm mà thầy Chapman cũng là một thành viên được cơ chứ?”

Mặc dầu, cậu ấy bảo câu cuối chỉ là nói giỡn, nhưng tôi không thiết mỉm cười. “Bồ không muốn trở thành một phần của cái gì đó quan trọng và lớn lao hay sao?”

Jake lắc đầu nhẹ. “Không, mình không muốn là ‘*một phần*’. Rất có thể *một phần* ấy chính là mình, là trí não của chính mình. Song, bất cứ lúc nào, khi có ai đó bắt đầu nói về ba cái chuyện vớ vẩn ấy là mình cũng bắt đầu kiếm cái cửa để chuồn ra.”

“Bồ là một phần của rất nhiều thứ đấy, Jake ạ,” tôi nói. “Bồ là một phần của một nhóm, là một phần của đất nước này.”

Jake gật đầu. “Không. Mình không lập nhóm,” cậu ấy nói về buồn buồn, rồi cố làm mặt vui và nói. “Này, mình không vui chỉ vì cuộc nói chuyện với Cassie khi nãy khiến mình thấy bức bối trong lòng. Dù sao thì, đó cũng không phải là việc của bồ. Vậy nên mình chúc mừng bồ, chúc bồ may mắn và mọi thứ nha.”

“Được đấy. Tuyệt.”

“Thế nhé.”

Chương 15: Tobias

Bốn người chúng tôi được tuyên bố sẽ trở thành thành viên chính thức. Đó là sĩ quan cảnh sát tên Edward, là cô phóng viên báo chí tên Kiko, là ông bầu của mấy ban nhạc địa phương tên Barry, và người thứ tư, là tôi.

Tại sao lại là tôi há? Câu hỏi đó cứ lờn vờn mãi trong đầu tôi. Làm sao mà tôi lại có đủ điều kiện để phù hợp với nhóm chớ? Có thực sự là nhóm Chia Sẻ không quan tâm đến tuổi tác, giới tính, màu da, tôn giáo, địa vị xã hội và mức thu nhập không ta?

Ý tôi là, đó là những gì bọn họ nói. Nhưng có rất nhiều người cũng nói thế mà không nghĩ thế. Hầu hết mọi người đều tìm cách để coi những kẻ khác chẳng ra gì.

Họ để cho bốn chúng tôi ở trong một căn phòng nhỏ, tù mù – nhỏ giống như một phòng chờ bên ngoài phòng khám của một nha sĩ nhưng ánh sáng thì gây căng thẳng và không có tạp chí để thư giãn. Phòng có hai cửa. Một là lối mà chúng tôi bước vào, còn cánh cửa kia đóng im ỉm.

Tôi ngó nhìn mấy người kia. Edward và Kiko không thèm để ý tới tôi. Barry thì gật đầu. Bọn họ chắc hẳn đang thắc mắc không biết cái thằng oắt con này đang làm gì ở đây. Người lớn thường hay có thành kiến với trẻ con, một cách tự động thôi. Họ không bao giờ nhìn nhận lũ trẻ một cách nghiêm túc, ngay cả khi họ giả bộ làm như vậy. Ít nhất thì đó cũng là kinh nghiệm sống của tôi.

Tôi chào Barry.

“Chào cậu bé. Tên cậu là gì?”

“Tobias.”

“Tên đẹp quá. Cậu thích nhạc không?”

“Có chứ ạ.”

“Đã bao giờ nghe bài *Dấu hai chấm* của ban nhạc Format Cee chưa?”

Tôi lắc đầu. Ông ta có vẻ thất vọng. “Ừ, không sao, cậu sẽ được nghe thôi. Vào dịp trọng đại kế tiếp. Cậu nghe ở đây trước đi. Bọn họ chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi. Chúng tôi có một cuốn băng ghi hình, nhưng không tài nào có được một bản nào phát trên kênh MTV cả.”

Tôi gạt gù ra vẻ quan tâm. “Cháu cho rằng chú muốn có được bản phát trên kênh đó phải không?”

“Đương nhiên rồi. Họ nói có có thể giúp chú.”

“Ai cơ?”

“Nhóm Chia Sẻ. Chứ còn ai nữa?”

“À.”

Cánh cửa trước giờ vẫn đóng im ỉm bất mở. Thầy Chapman – thầy Hiệu phó trường tôi. Cho đến giờ những buổi gặp mặt của tôi với thầy Chapman đều là ở trong văn phòng của thầy. Thầy hỏi tôi ai đã đánh tôi tơi bời, ai đã chòng ghẹo tôi và đẩy tôi vô phòng vệ sinh nữ. Tôi đã thoái thác không nói.

“Kiko?” Thầy Chapman gọi.

Cô ta đứng bật dậy, vuốt thẳng lại nếp váy. Thầy Chapman nháy mắt với tôi một cách thân thiện và dẫn Kiko đi khỏi.

Barry không nói gì nữa. Anh ta căng thẳng.

Viên cảnh sát không bận đồng phục, nhưng tôi biết ông ta là cóm. Ông cậu tôi đã từng bị giam giữ vài ba lần nên cóm là một trong những thứ mà ông rất ư là dị ứng. Ông luôn luôn nhận ra họ. Do vậy, mỗi khi nhìn ai đó là cảnh sát, tôi cũng nhận biết được.

Về cơ bản, tôi cho rằng nếu như ông cậu tôi ghét cóm, chắc chắn là họ là những người cũng khả dĩ. Tôi cảm thấy dễ chịu đôi chút khi ngó chừng viên cảnh sát. Ý tôi là, nếu ông ta tính gia nhập nhóm thì có nghĩa là nhóm này phải tốt, đúng không nào?

Cánh cửa lại được mở ra lần nữa và tôi gạt nẩy mình.

Đó là Bill. “Hãy, bình tĩnh nào, chú em,” ảnh chọc tôi.

“Em xin lỗi.”

“Đi thôi nào.”

Tôi đứng dậy. Barry gạt đầu khích lệ tôi. Tay cóm vẫn cứ nhìm chăm chăm vào khoảng không trước mặt ông.

Tôi bước qua cánh cửa.

Bill dẫn tôi đi dọc theo hành lang. Đột nhiên, đi được nửa đường, anh dừng lại và nhìn tôi với một ánh mắt kỳ bí. Tay ảnh nhấn vô một tấm ván nhỏ hình chữ nhật được bố trí cao ngang ngực.

Một cánh cửa bất ngờ hiện ra. Đằng sau cánh cửa là một khoảng tối bao trùm.

Chúng tôi dò dẫm bước. Cũng không phải là tối đen như mực, có một ngọn đèn màu đỏ treo ở trong. Những bậc thang sắt dẫn xuống

dưới.

Tôi ngáp ngừng. Bill cười lớn. “Đừng lo, chỉ là một chút cường điệu hóa thôi mà.”

Chúng tôi đi xuống. Không xa lắm. Có ba đợt thang. Xuống đến một chiều nghỉ, qua một cánh cửa, đến một hành lang khác, rồi đến một cánh cửa khác nữa.

Cánh cửa mở ra. Bên trong có một cái bàn với sáu cái ghế. Thầy Chapman ngồi một đầu bàn. Ngoài thầy, còn có một người đàn ông nữa – người đã phát biểu trong buổi họp mặt hôm trước - rất chi là hống hách, nóng nảy và đầy hăm dọa – Ông Visser.

Kiko ngồi kế thầy Chapman, phía bên tay phải. Cô ta mỉm cười với tôi, một nụ cười kỳ quặc. Bất thành linh, một bên mặt của cô ta nhăm nhúm, nhưng rồi, cô lại mỉm cười.

Ở một góc phòng, có đặt một dãy các bể kim loại, giống như loại bể mà đội bóng bầu dục trong trường thường dùng. Làm bằng thép không gỉ, mỗi cái bể chỉ lớn vừa đủ cho một người. Trên thành bể có để một thứ gì đó nhìn giống như bộ yên ngựa và cạnh bể là một cái ghế bằng thép.

“Tobias,” thầy Chapman gọi.

“Vâng, thưa thầy.”

“Bill nói với chúng tôi rằng em đã sẵn sàng trở thành một thành viên chính thức của nhóm Chia Sẻ.”

Tôi gật đầu xác nhận.

“Tại sao em lại mong muốn được gia nhập nhóm?”

Tôi nhún vai. “Bởi vì... em... bởi vì... thầy biết đấy... vì những gì mà họ luôn nói, vì những gì mà Ông Visser đây đã nói: Trở thành một phần của một thứ gì đó tuyệt vời hơn bản thân mình, là một phần của một thứ lớn lao.”

Thầy Chapman liếc Ông Visser. Lo lắng, tôi cho là vậy.

Ông Visser hít một hơi thật sâu, nói. “Đây là tất cả những gì cần có à?”

Thầy Chapman giải thích, “Sự dễ dàng nhập tâm vô cùng hữu hiệu, thưa Visser. Sẽ có ít khả năng... gặp rắc rối sau này.”

“Phải, phải, nhưng hãy làm sao cho hay hơn đi.”

Thầy Chapman cố khiến cho nét mặt mình trở nên tươi cười. “Em sẵn sàng chưa, Tobias? Đây có đúng là điều mà em thực sự mong muốn không?”

Tôi muốn gì? Tôi muốn bay. Muốn dang rộng hai cánh, đón gió, cảm thấy móng vuốt mình rời bỏ cành cây, bay vút lên vì khí nóng nâng tôi lên đến tận mây xanh.

Cái gì thế nhỉ?

Bill lấy khuỷu tay huých tôi.

“Đúng,” tôi đáp.

“Và em sẽ phục tùng nhóm Chia Sẻ, để nhóm chi phối mình hoàn toàn phải không?”

“Vâng.”

Hình ảnh đã quá rõ nét, quá thực. Bay cao, cặp mắt nhìn thấu mọi thứ như cặp kính viễn vọng.

Thầy Chapman gật đầu với Bill. Ở phía sau, anh đặt tay lên vai tôi và đưa tôi tới chỗ cái bể.

“Ngồi xuống đó,” anh nói.

Tôi ngồi. Cái ghế lạnh toát. Mặt nước trong bể phẳng lặng, đen kịt. Nhìn rất u ám như thể bên trong không phải là nước.

Chẳng có gì ghê gớm cả, tôi tự nhủ, rất nhiều tổ chức có những lễ kết nạp rất kỳ quái và vớ vẩn. Không sao hết. Nhưng giờ đây tôi cảm thấy hết hứng khởi. Hình ảnh tôi thấy, đó là gì thế? Một hình ảnh tưởng tượng kinh khủng ư?

“Đặt bàn tay phải của chú vào chỗ này,” Bill nói.

Tôi đặt tay phải mình vào một cái mà chỉ có thể gọi là cái cùm mà thôi. Một cái còng tay. Giờ, tôi thấy ruột gan mình như đang đánh lô tô. Tôi đang đặt bản thân mình hoàn toàn vào dưới bàn tay quyền lực của họ. Tôi đang làm gì thế này? Tôi đang làm gì ở đây thế này?

Bill nói rộng cái còng tay.

“Giờ thì đưa tay trái của chú đây.”

Không, không, chuyện này thật điên rồ. Không, chuyện này là sai lầm lớn. Không, không. Còng tay ư? Tôi nhìn thầy Chapman van xin. Thầy là thầy Hiệu phó, thầy không thể nào là thành viên của một tổ chức nào đó xấu xa, đúng không?

Nhưng Ông Visser đang chặn ngang đường nhìn của tôi. Tôi chỉ nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của ông ta.

Tôi đưa tay trái ra. Bill mở còng.

“Giờ thì đặt đầu chú xuống, nghiêng sang một bên, thế, lên trên cái yên ngựa đó,” Bill chỉ dẫn.

“Cái này là cái gì thế?” Tôi hỏi. “Anh đang làm gì thế? Ý em là chuyện gì sắp sửa diễn ra vậy?”

“Cả thế giới của chú sắp sửa biến đổi, Tobias ạ,” Bill dịu dàng nói. “Chú sẽ thấy, sẽ biết và sẽ hiểu *mọi thứ*.”

“Em không nghĩ là em...” tôi không thở được nữa. Một giọng nói đang la lối trong đầu tôi. *Chạy đi! Chạy đi!* Trí óc tôi đang quay cuồng. “Em nghĩ em đã đổi ý.”

Nụ cười trên khuôn mặt của Bill ngưng lại. “Chú muốn rời bỏ nhóm Chia Sẻ ư? Chú muốn xa rời tất cả bọn anh, tất cả những người bạn của chú ư? Sau tất cả những gì mà bọn anh đã làm cho chú ư? Được thôi, Tobias. Nhưng rồi, chú sẽ làm gì, đi đâu? Tương lai của chú sẽ là gì đây?”

Trống ngực tôi đập thành thành. “Em không biết,” tôi nói một cách tuyệt vọng. “Em chỉ... em...”

“Không có cái *tôi* nào hết, Tobias. Chú là ai? Một thằng bé cô độc, nhếch nhác. Không ai yêu thương, chăm sóc chú hết. Không một ai ngoài bọn anh. Hãy để nghiêng đầu chú lên cái yên đó đi nào.”

Tôi lắc đầu, điên cuồng, quyết liệt. “Không, không. Em không muốn làm việc này.”

Bill mỉm cười rồi cười phá lên. “Được, biết gì không, chú em? Quá muộn rồi.”

Anh ta dùng hai tay tóm chặt đầu tôi và đẩy mạnh xuống.

“Không! Thầy Chapman! Không!”

Thầy Chapman đứng dậy và tiến lại gần. Ông giúp Bill ghì đầu tôi xuống. Giờ thì tôi la hét, khóc lóc, gào thét. Bất lực. Hai tay tôi đã bị giữ rịt.

“Hãy để tôi đi! Hãy để tôi đi! Hãy để tôi đi!”

Cái yên ngựa choàng qua cổ tôi sát rạt, bao quanh đầu. Tôi không thể cựa cựa. Tôi chỉ có thể dùng miệng mình để cầu xin lòng thương mà thôi.

Bill và Chapman bước lùi lại. Có một cái động cơ ở gần đầu đó đang kêu vo vo. Một bên đầu của tôi bị nhấn xuống bề mặt chất lỏng trong bể.

“Không! Không! Không!”

“Người thấy chưa, cuối cùng chúng ta cũng phải dùng đến bạo lực,” Ông Visser nói.

“Đúng là như thế, thưa Visser, nhưng chỉ có 20% trường hợp những thành viên tình nguyện gia nhập là vướng phải chuyện này thôi. Và 64% ít rắc rối hơn vì chỉ phải tranh giành quyền kiểm soát với vật chủ tự nguyện.”

“Ta biết những con số thống kê đó,” Ông Visser nạt ngang. “Cứ việc thực hiện đi. Còn ba mươi phút nữa là ta phải hoàn hình rồi.”

Tôi nghe thấy tất cả những lời thoại ấy cứ như chúng đến từ đâu đó xa lắm. Tôi lắng nghe, hy vọng nghe thấy một lời thương xót hay một biểu hiện nào đó bảo rằng tất cả chuyện này chỉ là một trò đùa, một trò ăn hiếp hay đại loại như vậy mà thôi.

Tai tôi chạm mặt nước.

Một phút sau, có cái gì đó đụng phải tai tôi.

Chương 16: Aximili

“Nghe này, con trai. Ta chỉ muốn cố giúp con thôi. Nhưng ta không thể giúp con được nếu con không nói gì với ta cả.”

Tôi đã sống trên bề mặt hành tinh Trái Đất được vài ngày. Tôi đã hoàn thành xong được một vài việc. Tôi đã quan sát thấy và mất một khoảng thời gian để biết rằng giống loài sinh sống trên hành tinh này là một dạng sống trội và được có tên là loài người.

Tại sao tôi lại phải quan sát và tìm hiểu á? Vì một điều rằng tôi muốn bảo vệ mình không bị gặp rắc rối gì về định kiến văn hóa. Xuất thân từ một chủng loại lớn con, một cách tự nhiên, tôi có khuynh hướng nhìn ngó những sinh vật có cùng kích cỡ trước hết.

Tôi không muốn trở thành nạn nhân của những ước muốn của chính mình. Vì vậy, tôi chủ tâm nghiên cứu tỉ mỉ một số lượng lớn các sinh vật khác nữa, chúng có mặt khắp nơi trên hành tinh Trái Đất này. Nhưng không một sinh vật nào trong số này sở hữu được dù chỉ là những công nghệ thô sơ.

Tôi cân nhắc đến một loài vật có tên là bò. Chúng tập trung số lượng lớn ở nhiều nơi trên Trái Đất. Nhưng bất luận chúng có hình dáng giống với loài Andalite của tôi nhất, tôi khẳng định rằng chúng có trí thông minh không cao.

“Cậu đang gây khó dễ cho tôi một cách đáng kể đấy. Làm sao mà tôi có thể kê đơn được cho cậu được khi mà cậu không nói với tôi, dù chỉ một lời? Tôi biết cậu có thể giao tiếp được. Cậu đã giao tiếp với các bệnh nhân khác rồi mà.”

“Phảảảảiii,” tôi nói. “Tôi có thể giao tiếp. Ti-ế-ép. Tôi có-ó thể-ể gia-ao ti-ế-ép đư-ợc-ợc. Đây không phải là lúc để ăn bánh quy sao?”

Cuối cùng, tôi nhận rõ rằng bản năng ban đầu của tôi là đúng: Loài người là một loài sinh vật vượt trội.

Tôi đã thu nạp ADN của một con người. Và tôi đã học được cách di chuyển như một con người. Thực ra thì tôi đã từng được người ta chọn – hoàn toàn là bị ép buộc – là cư dân đầu tiên cho một khu dân cư đặc biệt.

“Ít ra thì cậu cũng cho tôi biết tên cậu chứ?”

“Người ta gọi tôi là *Này Thăng Khờ*. *Này! Thăng Khờ-ờ-ờ!*”

Con người đứng phía trước tôi nhắm mắt lại và dùng năm ngón tay của mình chà chà những nếp nhăn trên trán ông ta. Rồi ông lại tiếp tục xoa xoa gáy, tiếp đó ông ấy thở cái phì qua đường miệng. Ông ta là Bác sĩ Duberstein. Hồi mới cư trú trên vùng đất này, tôi không hiểu rõ Bác sĩ là phải làm gì. Giờ thì tôi đã rõ.

“Đó không phải là một cái tên. Đó chỉ là cái thứ mà ai đó kêu cậu thôi.”

“À. Khi nào thì tôi được nhận nh-nhậ-ậ-ậ bánh quy-y-y đây? Chúng ngon tuyệt, mmmm-măm-mămmmm.”

“Được rồi, để tôi nói cho cậu biết sự thật nhé. Y tá không muốn cậu quanh quẩn trong giờ phát bánh. Hồi hôm cậu đã hết sức kích động.”

Đây là một tin rất khó chịu. “Không có bánh quy á?”

Cái đầu của ông Bác sĩ chuyển động tới lui và cặp mắt nhỏ hí được bố trí ở phía trước khuôn mặt của ông ta nhìn tôi chăm chú. “Không có bánh quy.”

“Thế thì tôi phải đi chỗ khác để tìm bánh quy thôi,” tôi nói. “Bánh quy được tạo nên từ hai miếng bánh tròn mỏng, màu đen dính chắc với nhau nhờ một lớp vật liệu màu trắng kẹp ở giữa. Món này là thành tựu tuyệt vời nhất của giống loài các bạn đấy!”

“Giống loài của tôi ư?”

Tôi đã mắc sai lầm. Tôi đã để tâm trạng bồn chồn vì không được ăn bánh quy lấn lướt khiến tôi bất cẩn. Đây không phải là lúc để lộ bản thân.

Loài người dùng miệng để ăn. Họ ăn cũng nhiều như Lưỡi Rìu Xanh (tôi đã học được rằng loài người gọi nó là cá mập). Nhưng loài người còn sở hữu một giác quan cực kỳ tuyệt vời, vượt trội hơn tất cả những gì được coi là niềm kiêu hãnh của loài cá mập. Đó là vị giác.

Vị giác! Những hương vị tuyệt vời làm sao! Đầu lọc thuốc lá, những mẩu bánh xăng-uych, nước ép nho, dầu bôi trơn, và tuyệt hơn cả, gây ấn tượng hơn cả, làm thay đổi tâm trí hơn cả, không tài nào tả xiết, ấy là mùi vị áp đảo của bánh quy!

Đặc biệt nhất là những chiếc bánh quy được làm từ hai miếng bánh tròn mỏng, màu đen dính chắc với nhau nhờ một lớp vật liệu màu trắng kẹp ở giữa. Một ngày nào đó, tôi hy vọng những người bà con Andalite của tôi sẽ có thể tới viếng thăm Trái Đất, biến thành

con người đơn giản chỉ để có được niềm khoái lạc ăn bánh quy bằng miệng.

“Tôi nói là giống loài *chúng ta*.”

“Cậu nói là giống loài *các bạn* mà.”

“Rõ ràng là tôi khùng rồi. Giờ thì tôi đi được chưa?”

Con người đang ngồi trước mặt tôi giơ thẳng hai tay lên và nói.
“Tại sao lại là tôi, thưa Ngài? Tại sao chứ?”

Tôi rời khỏi căn phòng nhỏ và trở lại căn phòng lớn hơn nơi có quá chừng con người đang đi tới đi lui, đi từ chỗ này tới chỗ kia để bàn luận với nhau bằng tiếng nói được phát ra từ miệng. Lúc đầu tôi đã tưởng những cuộc bàn luận này được truyền đi nhờ một đường truyền tín hiệu giao tiếp cực nhỏ vì chúng được gửi trực tiếp đến những người không để ý.

Về sau thì tôi cũng hiểu.

Con người có những cái tên gọi khác nhau. Hai người trong số họ có tên là Elvis Presley. Một người tên John. John là người đầu tiên chứng kiến tôi hoàn hình.

Đó là một sự rủi ro. Tôi đã ẩn mình trong một khu vực nhỏ khép kín - là nơi mà con người dùng để chứa rác sinh học được loại bỏ. Nhưng John đã bắt gặp tôi ở đó. Anh ta đã nhìn thấy tôi trong hình hài thật - hình hài Andalite - của mình.

Dường như anh ta không cảm thấy ngạc nhiên.

John nói với một trong các cô y tá rằng tôi là một người ngoài hành tinh. Và trong một thoáng chốc, tôi hoàn toàn lo lắng, bối rối. Nhưng cô y tá hình như rất thờ ơ với tin đó. Có vẻ như rất nhiều người ở trong khu dân cư này là người ngoài hành tinh.

Mất gần cả tuần tôi mới nhận ra rằng những con người trong cái tập thể này không hoàn toàn giống với hầu hết những con người khác. Họ bị mất trí. Nhưng, công bằng mà nói, họ có vẻ như ít hung dữ và ít thù địch hơn những con người được miêu tả trên một cái màn hình nghe-nhìn hai chiều mà loài người gọi là tivi.

Do vậy, tôi ở lại cùng với họ. Nhưng giờ đây, nếu không có bánh quy nữa, tôi rõ ràng là sẽ phải rời khỏi đây thôi. Dù sao đi nữa, với tôi, đó cũng là khoảng thời gian thực hiện nhiệm vụ ban đầu của mình, bất luận là nó ra làm sao đi nữa.

Tôi chờ cho tới lúc trời tối đen, khi mà những hộ lý tắt hết đèn và anh chàng Elvis Presley thứ nhất nghe ngao một bản nhạc khùng

khieps về một nơi được gọi là *Khách sạn Tim* vớ.

Tôi hoàn hình. Dùng lưới sao đuôi, tôi rạch một đường trên tấm lưới mắt cáo làm bằng thép bao bọc ô cửa sổ, tạo nên một lối ra.

Tôi bước ra ngoài bóng đêm của Trái Đất, hiểu biết hơn về loài người, về bánh quy nhưng không hề biết thêm được gì về số phận của anh Elfangor và làm thế nào để về lại hành tinh quê nhà.

Loài người không có công nghệ để du hành vào không gian Zero. Tàu vũ trụ của họ là những thiết bị dễ gây nổ đến nực cười. Chúng được dùng để đẩy các vệ tinh nhân tạo bay vào quỹ đạo Trái Đất. Họ còn cách xa với công nghệ du hành vào không gian Zero cả hàng bao nhiêu thế kỷ nữa.

Những thông tin ấy dẫn tôi đến chỉ còn có hai khả năng: Một là hy vọng rằng có một vài người Andalite còn sống sót và hiện đang có mặt trên Trái Đất. Khả năng thứ hai rất khó có thể xảy ra: lũ Yeerk.

Bọn Yeerk đó có mặt trên Trái Đất không? Tôi không biết. Tôi biết bọn chúng có mặt trên quỹ đạo. Tôi biết chúng đã định vị được nơi tàu Mái Vòm bị chìm. Nhưng bọn chúng có dụng tâm chinh phục Trái Đất hay không?

Và giả sử chúng có ý định ấy, tôi có cơ may đánh cắp được một chiến đấu cơ Con Rệp để chạy trốn không?

Tôi cần có một kế hoạch. Tôi cần phải tìm hiểu xem bọn Yeerk đã có mặt ở đây hay chưa. Nhưng bằng cách nào đây?

Bằng cách nào ư? Nhờ tivi.

Ít nhất, tôi cũng đã hiểu được một vài nét về công nghệ của loài người, đặc biệt là công nghệ thông tin. Họ có điện thoại, thiết bị liên lạc sơ đẳng được dùng chỉ để dành cho những giao tiếp bằng âm thanh miệng. Họ có một thứ tạo tác không thể nào giải thích được, cái thứ mà họ lấy rất làm tự hào, một niềm tự hào ngu xuẩn, cái thứ mà họ đặt cho cái tên là Internet – *Mạng toàn cầu*, cái thứ mà thực ra chỉ là một thiết bị hỗ trợ cho những thiết bị khác thêm hiệu quả hơn về mặt công nghệ mà thôi. Họ có những cuốn sách, dĩ nhiên rồi, mô hình công nghệ hiệu quả. Và họ có tivi.

Tivi là thiết bị có ở khắp nơi, ở kề ngay cạnh họ. Nó truyền đi những âm thanh, những hình ảnh và những dòng chữ.

Trong quãng thời gian tôi ở khu tâm thần, tôi đã học được cách xác định vị trí các kết cấu của hệ thống đường dây phân bố trong

các đường phố. Tôi biết vị trí của một đài truyền hình. Và tôi biết giờ nào họ sẽ bắt đầu chương trình phát bản tin thời sự “trực tiếp”.

Cách để phát hiện ra xem bọn Yeerk đã xâm nhập vào loài người hay chưa vô cùng đơn giản: Cho chúng thấy một người Andalite.

Chương 17: Tobias

Tôi cảm thấy nó chui vào tai mình.

Từ hồi đó tới giờ, tôi chưa bao giờ có bất cứ cảm giác nào giống như thế cả. Nó không đau, đúng, không thực sự đau. Nhưng có thứ gì đó đang bò vào *trong* tai tôi. Vào trong tai tôi.

“Không! Không! Không! Giúp tôi với, có ai đó không, giúp tôi với! Thầy Chapman, thầy phải... Bill, giúp em với!”

Nó vẫn không ngừng lại. Nó vẫn tiếp tục quằn quại, cố sức đẩy mình chui vào trong đầu tôi. Tôi có thể cảm thấy nó nhờ vào thể trạng lạnh buốt của nó. Tôi có thể cảm thấy nó ở bên trong tai mình, mỗi ngày một tiến sâu hơn, ôi Chúa ơi, vào trong đầu tôi!

“Hãy để tôi đi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà các người muốn. Hãy để cho tôi đi đi! Làm ơn đi mà, làm ơn.”

Sâu hơn.

Rồi...

Rồi tôi cảm thấy cái cảm giác chộn rộn đầu tiên của một bộ não mới xuất hiện. Đó là... Tôi không nghe thấy nó, không trông thấy nó, nhưng nó có hiện diện ở đó, đang chạm vào những suy nghĩ của chính tôi.

Đột nhiên, hai tay bị cùm chặt của tôi được giải phóng, những ngón tay mềm oặt, thống thuyệt.

Tôi cảm thấy rùng mình. Lạnh cóng và chết chóc.

Không. Không thể nào.

Tất cả ký ức của tôi cùng một lúc tuôn ra ồ ạt, cứ như thể tôi đang ôn nhớ lại toàn bộ cuộc đời mình, chỉ có điều là *tôi không đang ôn lại*. Tôi không ôn và tôi không muốn ôn lại. Tôi đang ngồi đó, đứng dậy, bay lượn, tôi không biết tôi đang ở đâu, nhưng tôi đang ở đó và theo dõi những ký ức của mình được trình chiếu lại với tốc độ siêu nhanh, hỗn loạn, ồ ạt.

Miệng tôi nói, “tôi có được thẳng nhỏ rồi.”

Miệng tôi đã cử động! Môi, lưỡi, cuống họng, tất cả cùng phối hợp với nhau để tạo ra những lời mà tôi không định nói.

“Để tôi tỉnh táo đã nhé, việc này khá là khó chịu,” miệng tôi nói.

Giọng nói của tôi! Chính hai tai tôi nghe thấy giọng nói của chính mình, nhưng tôi đã nói đâu. Hay là tôi đã nói? Có phải tôi bị mất trí

không ta?

“Hãy báo cáo,” Ông Visser nói.

Chỉ có điều ông ta không phải là Ông Visser. Đó là Visser Ba. Không phải là con người mà là một người ngoài hành tinh.

Được rồi, đây tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi. Tất cả chuyện này không hề xảy ra. Không một sự kiện nào hết cả. Những sinh vật ngoài hành tinh có tên là Yeerk chuyên đi hủy hoại những giống loài khác ư?

Khùng quá đi! Tôi đang mơ hoặc là đại loại như thế.

Miệng tôi nói, “Odret 177 thuộc vùng Culat Hesh đang báo cáo.”

Một tên Yeerk. Ở trong não tôi. Ở trong, hấn quét hết những ký ức của tôi, cử động miệng tôi, xoa xoa hai cổ tay phòng rộp của tôi, duỗi thẳng cái lưng uốn cong vì sợ của tôi.

Tất cả bọn họ, tất cả những người có mặt ở đây đều là Yeerk. Chapman, Bill, Tom và tất cả những thành viên chính thức. Bọn họ và hàng ngàn người nữa. Cảnh sát, chính trị gia, những người làm trong tòa báo, doanh nhân, giáo viên, nhà văn và cả trẻ con nữa.

Tại sao lại có cả trẻ con ư? Bởi vì trẻ con không bao giờ nghi ngờ. Chúng có thể được sử dụng ở bất cứ nơi nào.

Tôi cố nhìn qua phía thầy Chapman. Nhưng tôi không thể cử động được cặp mắt của mình! Tôi muốn la hét. Nhưng miệng, dây thanh quản của tôi như thể đang bị tê liệt. Bị tê liệt và không một ai biết rằng tôi đang ở đó, đông cứng, chết lặng ngay trong cơ thể của chính mình.

Liếc trộm một cái, tôi không thể tự ý chỉnh hướng nhìn của mình được nữa, tôi thấy Bill cười tự mãn. Anh ta tiến lại gần. “Anh biết chú vẫn có thể nghe thấy anh nói, Tobias. Giờ chú đã hiểu ý anh rồi chứ? Chú đã được ban tặng một thứ cao hơn con người, trở thành một phần của một thứ lớn lao hơn.”

Anh ta cười phá lên.

Nhưng Visser Ba nạt. “Câm miệng lại, thằng ngu. Ra ngoài.”

Bill nhanh chóng biến mất khỏi phòng. Rất nhanh.

“Được rồi, Odret 177, người đã có một vật chủ người,” Visser Ba nói. “Giờ thì nói cho ta biết, nhà người mang tới cho ta mệnh lệnh gì từ Hội Đồng Tam Thập Trụ?”

Tên Yeerk ở trong đầu tôi, tôi có thể nhìn thấy những suy nghĩ của hấn. Không phải tất cả nhưng cũng đủ. Tôi biết hấn cảnh giác Visser

Ba nhưng hắn không hoảng sợ. Tên Yeerk này được bảo vệ bởi một thể lực khác.

Nhưng không phải là Hội Đồng Tam Thập Trụ! Hắn đã nói dối Visser Ba. Hoặc ít ra thì hắn đã bóp méo sự thật.

“Các quan Hội Đồng gửi lời khen ngợi đến ông vì đã lãnh đạo cuộc xâm lăng Trái Đất,” miệng tôi nói. “Các quan Hội Đồng mong ông biết cho rằng lời thỉnh cầu của ông về việc thay đổi những sách lược mà Visser Một đã đưa ra bị bác bỏ. Chúng ta sẽ chiếm lấy Trái Đất bằng cách xâm nhập và phá hoại, không tấn công công khai.”

Visser Một. Đúng, Ordet là đồng minh của mẹ. Visser Một là kẻ thù của Visser Ba. Mẹ là Yeerk đầu tiên có mặt trên Trái Đất. Mẹ đã phát hiện ra hành tinh này và khai mào cuộc xâm lăng.

Nhưng Ordet cũng chơi trò ma mãnh với cả Visser Một. Mẹ ta bảo sự việc đang diễn ra đây sẽ được truyền trực tiếp từ tàu của mẹ về tới một viện bảo tàng trên hành tinh á, chẳng có tí ép phê nào với hắn cả.

Visser Ba bắt đầu hoàn hình. Hắn đang trở về dạng người Andalite của hắn. Tên Yeerk trong đầu tôi, một con sên đã bao bọc cơ thể hắn quanh bộ não của tôi và tiềm quyền kiểm soát tôi hoàn toàn, biết về người Andalite.

Andalite là kẻ thù, là những kẻ lá mặt lá trái, đạo đức giả, kiêu ngạo, nguy hiểm chết người. Visser Ba là tên Yeerk duy nhất có được cơ thể vật chủ là người Andalite trong Đế Chế Yeerk. Người Andalite có khả năng biến hình.

Việc này khiến Visser Ba cực kỳ nguy hiểm. Ordet lo lắng và bối rối. Hắn không hiểu tại sao Visser Một lại phản đối việc dùng một lực lượng quân đội đông hơn để chống lại loài người.

Đó không phải là việc của hắn, hắn tự nhủ. Hắn chỉ quan tâm đến việc làm sao được sống sót. Mà để làm được việc ấy, hắn-tôi phải tuân lệnh Visser Ba trong khi phải giả vờ tuân lệnh cả Hội đồng Tam Thập Trụ và phải tránh không chọc tức Visser Ba rằng cuộc đời của tên Visser này sẽ kết thúc trong khi bị tra tấn dã man.

Cuộc đời của tôi, trí não của chính tôi, tất cả những gì là tôi đều đã bị đánh cắp. Bởi một sinh vật hầu như chắc chắn rằng phải bị kết án.

Bill chạy ulla trở lại trong phòng. “Thưa Visser! Trên tivi! Ngay lập tức!”

<Cái gì thế hả, thằng ngu kia?>
“Một tên Andalite.”

Chương 18: Jake

"Nghe này Tom, chỉ là không phải em, được chưa?"

"Ờ, gì cũng được," Tom đáp. Ảnh đang phát điên. Ảnh đang cay cú. Ảnh cảm thấy như tôi đang phản thù ảnh. "Chỉ là vì tối nay là một dịp đặc biệt, có Ông Visser tham dự và mọi thứ. Ý anh là, giờ đây chắc thằng bạn Tobias của em đang trở thành thành viên chính thức rồi. Nó có lẽ đã trở thành một trong số bọn anh rồi."

"Điều đó tốt cho nó, và cho cả anh nữa," tôi nói. Tôi đang mất kiên nhẫn. Toàn bộ mọi chuyện đang làm tôi hơi sợ. "Nhưng anh biết gì không? Anh càng ép, em càng hồng khoáng gì chuyện đó."

Chúng tôi về tới nhà. Tom mở cửa trước cái rầm, rồi bước vào. Tôi theo sau ảnh, làm thêm cái rầm nữa khi đóng cửa. Thiệt ra, tôi hồng nhất thiết phải làm vậy. Chẳng qua là bởi vì tôi hồng muốn gia nhập vào một cái câu lạc bộ dở hơi nào đó. Tôi có cả đồng bài tập về nhà phải làm, lại còn bỏ lỡ mất một dịp ở cạnh Cassie nữa chứ.

"Mới lại, nó hồng phải bạn em," tôi gào với sau lưng anh Tom. "Nó chỉ là một thằng nhóc học cùng trường."

Mẹ tôi đang ở trong bếp tính toán mấy cái hóa đơn. Mẹ mở tivi cốt chỉ để trong nhà nghe có tiếng ồn. Tivi đang phát bản tin địa phương.

Tôi vào bếp kiểm tí thịt muối bỏ bụng. Tom dợm bước lên cầu thang, rồi, tôi đoán, ảnh cân nhắc lại. Ảnh buông người ngồi phịch xuống trong phòng sinh hoạt chung và chuyển kênh tivi. Tìm một chương trình trò chơi nào đó.

"Chào mẹ, mẹ đang làm gì thế ạ?" Tôi cất tiếng.

"Hóa đơn tiền điện," mẹ lầm bầm. "Cái gì... Cái gì đang chiếu trên kia? Một trò đùa chắc?"

Tôi nhìn theo hướng ánh mắt kinh ngạc của mẹ. Trên Tivi là phòng thu hình với những bộ dụng cụ quen thuộc và các phát thanh viên quen thuộc.

Nhưng đứng ngay đằng trước họ là một thứ gì đó hoàn toàn không quen thuộc chút nào.

Đó là một con nhân mã. Không, không hẳn là nhân mã. Không giống như một thứ nửa ngựa nửa người, mà là một thứ có nửa phần cơ thể giống một con hươu màu xanh, nửa kia giống người. Chỉ có khuôn mặt là hồng giống người gì cả. Thoạt nhìn, nó hồng có miệng mà lại có hai mắt phụ gắn trên hai cái cuống có thể di chuyển được trên đầu.

Và nó còn có một cái đuôi giống đuôi trần với một lưỡi dao ở chót đuôi.

"Hiệu ứng đặc biệt," tôi nói. "Chắc dùng trong bộ phim nào đó hoặc cái gì đại loại vậy."

"Tom!" mẹ tôi nói lớn. "Chuyển qua kênh bảy đi con." Rồi, quay qua tôi, mẹ nói. "Mẹ hồng nghĩ là các phát thanh viên biết chuyện này. Họ coi mồi sợ gần chết kia."

Tôi bắn một tia nhìn về phía anh Tom, đang trong vùng ánh sáng của cái Tivi của phòng sinh hoạt chung. Ảnh đang đứng bật dậy. Thẳng đờ. Trố mắt nhìn. Nhưng hồng phải là cái nhìn kinh ngạc, thích thú hay tò mò.

Mặt ảnh nhuốm đầy nỗi căm ghét và thù hận.

Màn hình Tivi trắng xóa. Xuất hiện một hình tĩnh và giọng phát thanh viên *Xin lỗi, chúng tôi đang gặp trở ngại kỹ thuật.*

"Kỳ quá hén," mẹ tôi nói.

"Dạ," tôi đồng ý. Nhưng tôi vẫn đang nhìn theo anh Tom. Nắm tay ảnh siết lại. Ảnh đâm bổ tới cầu thang và nhảy liền hai bậc một.

"Con muốn ăn thịt gà không? Trong tủ lạnh còn một ít đó."

"Dạ không, cảm ơn mẹ," tôi đáp. Tôi tiến về phía cầu thang. Tôi cũng không hiểu tại sao nữa. Tôi nhón chân bước dần lên, cố gắng càng nhẹ nhàng càng tốt.

Lên hết các bậc thang, tôi dừng lại, cố gắng điều hòa hơi thở, nén tiếng tim đập thành thịch.

"... tôi đã thấy rồi," Tom nói vào ống nghe.

Tôi dán người vào góc tường, chờ đợi.

"Sẽ mất khoảng mười phút —"

Tôi lén nhìn qua góc quanh. Tom giật mạnh ống nghe khỏi tai. Người nào đó đang gào lên những lời thóa mạ. Tôi có thể nghe được âm thanh vang ra dù không rõ tiếng.

"Ngay lập tức!" Tom trả lời và thả rơi ống nghe xuống. Ảnh đâm bổ vào phòng và trở ra chỉ sau vài giây. Ảnh đang nhét vội vàng cái gì đó vào thắt lưng và nó cộm lên bên dưới cái áo khoác jean của ảnh.

Thiệt khó để né không nghĩ nó là một khẩu súng. Tôi bước ngang qua ảnh, giả vờ không chú ý. Ảnh kéo giật tôi lại. Đẩy tôi dí vào tường.

"Anh phải ra ngoài ngay. Nói láo giùm anh. Nếu Ba và Mẹ có hỏi, nói anh đang học. Rõ chưa?"

Tôi gật đầu. Hồng khác mấy so với mấy lần trước anh Tom từng chơi trò gạt ba mẹ tương tự. Tội tôi đều hiểu là không nên nghiêm trọng hóa mấy chuyện này. Chỉ có một vấn đề: Lần này anh Tom trông thực sự nghiêm trọng.

Chương 19: Jake

Mỗi lần Tom đi đâu, ảnh đều phải dùng xe hơi của mẹ. Ảnh đang rối trí nên ảnh không nghĩ tới việc xem tôi có thể lắp liếm được chuyện cái xe hay không. Ba tôi chưa về, khi ba về, ông sẽ thấy xe của mẹ không có trong ga-ra. Tôi phải giải thích sao đây trời?

Hơn nữa, chuyện lần này còn lớn hơn việc phải nằm sấp đo đất, ăn đòn. Tom đang dính vô ba cái trò nguy hiểm.

Nếu như ảnh tính hồng để mẹ tôi trông thấy, ảnh buộc phải xuống lầu đi xuống tầng hầm rồi từ lối đó mà ra ngoài. Tôi có 5 giây để hành động trước ảnh.

Tôi kéo cửa sổ phòng ngủ tôi lên rồi trèo ra ngoài, leo lên mái nhà trét đầy hắc ín. Tôi lăn tròn xuống theo chiều dốc của mái nhà, kiểm tra để chắc chắn rằng mình đang ở phía bên phải hàng rào phân cách sân trước và sân sau. Tôi bấu vào máng xối, cầu cho nó chịu được sức nặng của cơ thể tôi.

Tôi tụt xuống đất, chạy về phía cửa sau nhà để xe. Cánh cửa tự động phía trước ga-ra vừa mới xịch xịch nâng lên.

Tôi nhảy vọt đến mở cửa sau của chiếc xe, nhảy vào trong, tự rửa mình vì đã làm cái lò xo cửa bật bung lên. Tôi kéo cánh cửa xuống rồi cuộn tròn mình lại. Giờ tôi như một em bé nằm trong bụng mẹ - khoảng trống giữa cửa sau và ghế ngồi.

Tôi nghe tiếng cửa xe bên người lái mở ra rồi đóng sầm lại. Tiếng khóa tra ổ, tiếng động cơ nổ. Chiếc xe chở hai anh em tôi rít lên và lao ra khỏi nhà. Đuôi xe đánh qua đánh lại trên đường, phóng qua những khu đất chia sẵn chờ xây nhà với tốc độ gấp ba lần tốc độ cho phép.

Tôi biết chúng tôi đang tới đâu, biết từ tận trong xương trong tủy. Chúng tôi đang tới đài phát sóng kênh 7. Có quá nhiều sự kiện ngẫu nhiên còn gì. Mà Tom lại còn mang theo vũ khí nữa chứ.

Tôi tính làm gì đây? Tôi có thể làm được gì đây? Chỉ có một điều tôi dám chắc là tôi sẽ làm, ấy là phải ngăn Tom lại trước khi ảnh tự dẫn mình vào phiền toái nghiêm trọng. Ảnh là anh trai của tôi, theo lẽ thường, ảnh phải bảo vệ tôi. Nhưng cái gì mà chẳng có hai chiều, nếu như ảnh là người gặp rắc rối, tôi sẽ bảo vệ ảnh.

Súng? Có phải Tom dắt súng trong người? Ý nghĩ ấy khiến tôi muốn bệnh. Những ai sở hữu súng chớ? Bọn tội phạm. Những kẻ đáng thương đó nghĩ rằng cái thứ ấy là quan trọng. Đúng là bọn khùng.

Có một điều chắc chắn rằng, nếu ba mẹ tôi phát hiện ra họ sẽ phát điên lên. Ba mẹ tôi sẽ không nọc Tom ra đét đít hay đại loại vậy đâu vì Tom đã quá lớn cho mấy cái trò phạt kiểu ấy rồi. Nhưng nếu như họ biết Tom sở hữu một khẩu súng, Tom sẽ bị nhốt kín trong phòng, thức ăn sẽ được tiếp tế cho ảnh qua đường dưới khe cửa, cho tới khi ảnh tròn 18 tuổi cho mà coi.

Ảnh đang làm cái quái gì thế không biết?

Có tiếng còi hú! Cảnh sát. Ổn trời. Họ sẽ vượt lên trước, bắt ảnh đi chậm lại rồi xé một tờ biên lai phạt trao cho Tom.

Tiếng còi hú và đèn xe cảnh sát ở ngay sau chúng tôi. Tôi có thể nhìn thấy ánh đèn đỏ xoay chớp chớp nhá nhá trên lưng ghế. Tôi thận trọng nhòm người lên lên nhìn ra ngoài. Chỉ là vì tôi thấy chiếc xe cảnh sát đã tắt còi cùng với đèn báo động đi rồi.

Mấy viên cảnh sát vây quanh xe chúng tôi, xem xét lại động cơ chính chiếc xe của họ, rồi lại mở còi và đèn báo.

Họ đi theo hộ tống chúng tôi! Chúng tôi phóng vượt đèn đỏ, bỏ qua biển báo dừng, chạy xóc nảy cả người vào dòng xe cộ đang ào tới.

Gượm nào, anh Tom đang làm việc cho cớm sao? Điên rồi. Thiệt là ngốc quá đi. Ảnh đang đi học mà.

Đột nhiên, chiếc xe cảnh sát thắng cái két. Chúi mình xuống, tôi nhìn thấy biểu trưng xanh trắng bự chang bang của đài phát thanh kênh 7.

Rầm!

Tôi mở cửa, thận trọng trườn ra ngoài. Tom đang chạy tới những bậc tam cấp phía trước tòa nhà bốn tầng lầu của đài. Có hai cảnh sát ở bên phải ảnh. Cả hai đều đã rút súng ra khỏi bao. Và Tom... ảnh cũng lăm lăm súng trong tay. Chỉ có điều, loại súng ảnh cầm tôi chưa từng thấy bao giờ.

Ngớ ngẩn, tôi nghĩ. Lố bịch. Đó là những màn của một trò chơi luyện tập công phu mà thôi. Chắc chắn là như thế. Bởi vì nếu không là thế, chỉ còn có một lời giải thích duy nhất, đó là anh trai tôi đang cầm trong tay một khẩu súng bắn tia.

Ba người họ hẩy mạnh những cánh cửa lắp kính mờ, vào bên trong tiền sảnh mờ mờ ảo ảo. Quang cảnh giống như một công sở tắt đèn, đóng cửa không làm việc về đêm vậy đó. Tôi bấu lấy một cánh cửa hông, cách xa ở bên phải.

Có một nhân viên bảo vệ bận đồng phục đang rất căng thẳng, rõ ràng là ông không biết chắc mình nên làm gì cho đúng.

“Chào, rất vui được gặp mấy anh ở đây,” người bảo vệ nói. “Có một, tôi thậm chí còn không biết gọi nó là gì nữa, nhưng nó đang ở -”

Chú!

Tôi giật thót mình. Một tia sáng đỏ chói thẳng băng phóng ra từ vũ khí của Tom.

Người bảo vệ té ngửa. Khói bốc lên từ bộ đồng phục của ông.

Tôi hét, không thành tạo thành một từ nào, chỉ là một tiếng hét vì ngạc nhiên, vì choáng váng và vì kinh hoàng.

Tom xoay người, nhìn tôi chăm chú xuyên qua bóng tối mờ mờ. Ảnh bắn.

Chú!

Trượt!

Không! Ảnh đã bắn tôi. Ảnh đã bắn tôi! Có khi nào ảnh không biết đó là tôi không? Hay ảnh đã biết đó là tôi rồi ta?

Một viên cảnh sát nhắm bắn.

XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG!

Tám kính sau lưng tôi bể vụn và rớt xuống tan thành trăm mảnh. Viên cảnh sát đã nã hết cả băng đạn. Tôi nằm sấp dán mình sát nền nhà và bò ra phía sau một cái giá treo tranh nghệ thuật. Tranh vẽ màu có, hình chụp cũng có luôn.

Súng ngưng nổ. Lũ đạn chỉ chít trên các bức tranh.

Khi tôi nhồm người lên nhìn lại, cả ba người họ đã bỏ đi rồi.

Tôi không tài nào thở nổi. Tim tôi đập thình thình, mạnh đến nỗi như muốn bể cả lồng ngực.

Một khẩu súng bắn tia. Tia laze hay bất cứ loại tia nào cũng thế.

Cứ giống như chuyện của Marco và Rachel ấy. Marco sẽ cho rằng tôi dựng tất cả mấy chuyện này lên để át chuyện của nó cho mà xem. (Với điều kiện là tôi còn sống được đến lúc kể cho nó nghe.)

Tôi nghe thấy tiếng hét ở chỗ nào đó khác trong tòa nhà. Tôi nghe thấy tiếng “chúu chúu” phát ra từ khẩu súng tia laze hay tia gì gì đó.

Tôi làm được gì đây? Tôi không có vũ khí. Tôi không phải là anh hùng hành động. Tất cả những gì tôi có thể làm lúc này là ẩn núp. Nấp ngay đây, ngay chỗ tôi đang nấp nhồm đây cho tới khi cảnh sát xuất hiện. Nhưng mà, cóm đã chẳng xuất hiện ở đây rồi đó sao.

Do vậy, tôi cứ núp. Cả nửa tiếng đồng hồ, tôi cứ chúi mình xuống, chờ cho tất cả mọi việc kết thúc.

Nhưng rồi... rồi có chuyện gì đó bắt đầu diễn ra với tôi. Hai tay tôi đang biến đổi, dẹt ra. Bộ lông màu vàng đen đang nhú lên, dài dần. Móng tay tôi dài ra, cong lại tạo thành móng vuốt!

Chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy nè? Chuyện gì vậy ta?

Thế rồi, ngay lập tức, hai cánh tay tôi lại trở về bình thường. Căng thẳng. Là nó, bởi vì căng thẳng quá thôi mà. Tôi đang tưởng tượng ra tất cả mọi thứ. Kỳ quái!

Mất trí rồi.

Từ trên lầu vọng xuống những tiếng la phản kháng, những tiếng kêu giận dữ, sợ hãi.

Từ phía sau chỗ núp mỏng manh của mình, tôi lại lén nhìn. Tôi ghé mắt nhìn qua một cái lỗ đạn vô tình đã tạo nên một con mắt nữa cho người phụ nữ được vẽ chân dung.

Hơn chục tên - tất cả đều được trang bị vũ khí, vài tên thì dùng súng thường, còn lại dùng súng tia laze – đang dồn 7 người bị còng tay vào giữa chúng. Nhân vật chính – Tom - đứng ở giữa đám người đó. Tất cả họ đều hóa trang cho khuôn mặt mình một màu cam lè.

Tom đứng đó, giám sát tất cả.

Qua lớp cửa kính mờ, tôi thấy một chiếc limo trò tới. Thầy hiệu phó Chapman bước xuống và giữ cửa cho Ông Visser, người của nhóm Chia Sẻ.

Và, bước ra khỏi xe sau cùng là Tobias.

Chương 20: Cassie

NGÀY THỨ HAI MƯƠI BA

Jake sẽ không nói gì trong nhà tôi đâu. Cậu ấy quá ư là bồn chồn rồi. Do vậy, tụi tôi đi ra kho thóc.

Đó là sáng thứ Bảy. Không đi học. Ba tôi đang tới tiệm Home Depot để mua một vài thứ vật liệu để nâng cấp nhà kho. Ba sẽ vắng nhà trong nhiều giờ.

Mười phút sau, Rachel xuất hiện cùng với Marco. Jake đã gọi hai đứa đó tới.

Không để lãng phí thời gian, Jake vào đề ngay. “Mình bị bắn.”

Marco vừa mới đặt đít lên đồng cỏ khô, nhảy nhổng lên liền. “Nè, nè, chuyện này là gì thế? Bộ bồ đang đùa làm trò ngốc nghếch với Rachel và tui hử?”

“Không.” Jake nhìn, một kiểu nhìn mà trước đó tôi chưa từng bao giờ thấy. Đó không có một chút dấu hiệu nào, dù nhỏ nhất, chứng tỏ lời nói của cậu ấy là nông nổi, là thiếu suy nghĩ cả. Cậu ấy hoàn toàn nghiêm túc, có khi còn có phần tàn nhẫn nữa. Có vẻ như cậu ấy già thêm đến mấy tuổi.

“Mình bị bắn, bằng súng thiết và bằng cả súng tia laze nữa. Giống y chang hai bồ đó.”

Kỳ lạ. Lại thêm một lần nữa, tôi có cái cảm giác kỳ lạ ấy. *Deja vu - Ảo giác*. Cảm giác rằng tất cả chúng tôi đều có mặt ở đó, cùng với nhau. Không chỉ một lần mà là rất nhiều lần. Chỉ có điều... chỉ có điều có một thứ gì đó bị khuyết.

Tôi ngược mắt nhìn lên xà nhà. Khuyết mất một thứ.

“Chuyện này là gì?” Rachel hùng hổ. “Có kẻ nào đó thù ghét, đồ kị với tụi mình sao? Mà tụi mình đã làm gì kia chứ?” Nhỏ nhìn Jake chăm chăm. “Chúng ta là anh em họ, liệu chuyện này có dính dáng đến mối quan hệ đó không ta?”

Marco buông mình lại trên đồng cỏ khô. Cứ như cậu ấy thỉnh thoảng vẫn làm. Cứ như cậu ấy đã từng làm như thế nhiều lần rồi. Ấy thế mà, cậu ấy đã làm chuyện ấy bao giờ đâu, cậu ấy chưa từng đến nhà kho của gia đình tôi lần nào mà.

Jake lắc đầu. “Anh không nghĩ chuyện này dính líu trực tiếp đến tụi mình đâu. Marco nói cậu ấy nhìn thấy mẹ, nhưng cô ấy đã chết.”

Cậu ấy ngần ngại nhìn Marco. “Xin lỗi nha, bồ tèo.”

“Ừa. Nhưng đó đúng là mẹ tui. Nè, bồ biết tui mà Jake, bồ thừa biết cuộc sống hiện tại của tôi ra sao mà. Bồ có thấy tui từng bị ảo giác bao giờ chưa? Đã có khi nào tôi nhìn thấy thứ mà hồng có ở đó chưa?”

Jake lắc đầu. “Chưa. Bồ có lẽ là người cuối cùng trên Trái đất tưởng tượng ra mấy chuyện như thế.”

“Mẹ tui ở đó,” Marco nói. “Tui chỉ hồng có biết là bằng cách nào. Tui cũng hồng biết tại sao bà hồng dừng lại. Bất cứ câu trả lời nào bật ra từ miệng tui đều có ý rằng nghe chừng ta đang lọt vào một âm mưu nào đó. Nhưng tui hồng tin ba cái trò vớ vẩn đó. Tui hồng tin có những tổ chức lớn kiểu như mafia hay CIA hay những người xanh lá cây tí hon từ trên Sao Hỏa tới hay bất cứ thứ gì đó đang bí mật kiểm soát cuộc sống của chúng ta. Chuyện ấy nghe điên rồ hết sức, khủng gì đâu. Nhưng tui phải nghĩ thế nào đây khi mà tui trông thấy mẹ tui, đuổi theo bà, rồi mấy thằng cha đó chặn đường bắn tui và Rachel, hử?”

“Bằng tia lazer,” Rachel tiếp lời. Nhỏ đang đi tới đi lui, một sự tương đồng mắc cười với con gấu trúc đang hồi phục phía sau lưng nhỏ. Nó cũng đang đi tới đi lui như thế trong chuồng.

Jake gật đầu. Dường như cậu ấy muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng.

“Chuyện gì thế?” Tôi hỏi Jake.

“Có lẽ mình bị khủng thiết,” cậu ấy nói. “Mình... mình nghĩ có lẽ có một âm mưu gì đó ở đây thiết.”

Rachel ngừng bước. “Anh nói gì cơ?”

Jake thở dài. “Mình đi theo Tom. Con vật ấy xuất hiện trên tivi, trong chương trình thời sự. Bỗng nhiên, con vật trông giống người ngoài hành tinh ấy hiện lên màn hình, hình thù rất kỳ quặc nha. Nhưng cũng rất tuyệt vời. Mình cứ nghĩ đó là một thứ quảng cáo nào đó thôi, nhưng Tom tỏ ra rất hoảng sợ. Cỡ chừng 8 giây sau, ảnh nhảy vào xe của mẹ mình, phóng ào đi. Mình núp ở phía sau ghế. Ảnh lái thẳng tới trường quay. Và ảnh có súng.”

“Oa! Anh Tom có súng sao?” Rachel căn vặn. “Anh có nói với ba mẹ anh không?”

“Chuyện đó qua rồi,” Jake nói. “Ở đài truyền hình, ảnh bắn người ta. Có hai cảnh sát đi cùng ảnh. Họ hỗ trợ ảnh. Cả ba người họ bắn

mình, chỉ có điều họ không biết đó là mình. Họ bắt tất cả mọi người có mặt trong trường quay và lừa ra khỏi đó, và Tom là người phụ trách. Và mấy bồ có biết ảnh có súng gì không?”

“Đừng có lại nói là súng bắn tia đẩy nha,” Rachel láu táu.

“Bồ nói *lại* là ý bồ muốn nói gì?” Marco xen vô. “Tui cứ nghĩ chuyện của tui là kỳ quái lắm rồi chứ.”

“Tom và mấy tay cảnh sát cùng tay và giải mấy người này ra ngoài. Toàn là mấy vị đưa tin nổi tiếng không hà. Thế rồi thầy Chapman xuất hiện.”

“Thầy Chapman á? Chapman Chapman? Thầy Hiệu phó trường mình á?”

“Ừ. Và một người nữa có tên là Ông Visser, và cả Tobias nữa. Mấy bồ biết nó mà, cái thằng mà có thời cứ lảng nhảng đi theo tui mình í. Tất cả mấy người ấy đều có mặt ở đó.”

Marco hỏi lia chia. “Tại sao chứ? Tại sao lại là mấy người ấy chứ? Tom nè, thầy Chapman nè, Tobias nè, và cả cái Ông gì gì đó. Lại còn cóm nữa chứ?”

Jake chậm rãi lắc đầu. “Mình thậm chí còn không muốn nhắc đến chuyện này luôn, nhưng cả Tom, thầy Chapman, ông Visser và Tobias, tất cả đều là thành viên của nhóm Chia Sẻ.”

“Cái nhóm đó có giống như một gia đình hay gì gì không?” Rachel hỏi.

Jake gật. “Đó là những gì bọn họ nói. Nhưng sao lại có nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên đến thế.”

“Cái người ngoài hành tinh mà bồ nhìn thấy trên tivi thế nào?” Marco hỏi.

“Về cái gì?”

Marco nhún vai. “Trông nó như thế nào?”

“Mình không biết, giống như một -”

“Giống như một con hươu lông xanh,” tôi nói. “Nó chỉ có khuôn mặt là giống người thôi. Và nó có một cái đuôi dài.”

Jake nhìn tôi sững sờ. “Bồ cũng nhìn thấy nó trên tivi hả?”

“Không,” tôi lắc đầu. “Không. Mình chưa bao giờ trông thấy nó. Nhưng mình biết rằng nó có hai con mắt trên đỉnh đầu, trên những cái cuống nhỏ.”

Không một ai cụ cựa. Cả ba đưa tui nó cứ ngó tôi lom lom.

“Và mình sẽ nói cho mấy bồ thêm một số điều khác nữa. Anh ấy sẽ có mặt ở đây.” Tôi chỉ tay vào một điểm ở cách một khoảng bên cạnh tôi. Cánh tay tôi đập đập lên xuống như cánh ngỗng. “Anh ấy lẽ ra là đang đứng ở ngay đây.”

Chương 21: Cassie

“Có gì sai sao?” Tôi hỏi.

“Bồ không nghĩ thế sao? Có cả đồng thứ sai kìa,” Rachel nói. “Marco và mình bị bắn. Anh Jake bị bắn. Tội mình vương phải chuyện gì đó dạng như tôn giáo bí hiểm thì phải. Anh họ mình có một cây súng bắn tia, sử dụng nó trong khi cảnh sát đứng vây quanh mà hồng có can ngăn gì sất. Mẹ của Marco thì sống nhăn, đội tóc giả đi dạo lòng vòng.”

Jake bước lại gần tôi, cầm tay tôi và cúi xuống nhìn vào mắt tôi. Thật là ngọt ngào biết bao. Tôi cần hành động ấy biết bao!

“Cassie, ý bồ là sao?” Jake hỏi.

Tôi cảm thấy nước âm ẩm trên hai gò má mình. Tại sao tôi lại khóc? Cho đến thời điểm này, tôi là đứa duy nhất trong bọn chưa bị bắn.

“Mình cho rằng mình sắp khủng tới nơi,” tôi nói. “Suốt từ hôm đó, mình không biết nữa, cả mấy tuần rồi, từ sâu thẳm trong lòng, mình đã có cảm giác rằng mọi việc là không đúng. Cứ tưởng rằng...” Tôi rút tay mình ra khỏi tay Jake, bước xa khỏi cậu ấy. “Mình không thể giải thích được. Chỉ biết rằng mình thấy mọi thứ đều lệch lạc. Đây là người ngoài hành tinh. Mình nghe thấy anh ta nói chuyện, nhưng lời anh ấy phát ra từ đâu đó dưới nước. Và mình có những giấc mơ, những giấc mơ kỳ diệu, trong đó mình không phải là mình, mình là một con thú. Đôi khi lại là một con bọ khiến mình thấy sợ hãi. Hay có khi lại là một con sói hay là một con chim.”

Tôi thấy Marco đảo tròn hai con mắt của cậu ấy. Tôi cũng thấy Rachel bắn một tia nhìn cho Marco có ý “ngậm cái miệng của bồ lại”.

Còn Jake thì đang nhìn hai bàn tay của mình như thể cậu ấy chưa từng nhìn thấy chúng bao giờ. “Hoặc là một con cạp,” cậu ấy thì thầm với chính mình.

Và lại một lần nữa, tôi đưa mắt nhìn lên một điểm cố định trên xà nhà kho. “Ngay lúc này mình có cảm giác rằng nhóm tội mình thiếu mất một người. À, hai chớ. Anh chàng người ngoài hành tinh là một. Ảnh lẽ ra là phải đang có mặt ở đây. Và... và mình biết nghe có vẻ khủng khủng...”

“Khôông, với tui, những chuyện bồ nói nghe cực kỳ hấp dẫn,” Marco nói hoàn-toàn-không-khẽ-khàng-tạo-nào.

“... người thứ hai là một chú chim. Một chú chim lớn. Ở ngay trên. Nhưng dù sao thì, dù sao thì, giờ đây, ngay khi bồ nhắc đến cái tên Ông Visser, mình thấy ớn lạnh. Hẳn... hẳn cũng có một vai trong câu chuyện này.”

“Thế Mulder và Scully^[5] ở đâu?” Marco thắc mắc.

Jake gật gù như thể cậu ấy tin phân nửa câu chuyện của tôi. Nhưng cậu ấy cũng hướng ánh nhìn của mình ra chỗ khác như ta vẫn hay làm mỗi khi có ai đó nói điều gì điên rồ. “Bồ có một cảm giác cực kỳ tồi tệ khi mới chỉ thoát nghe đến cái tên Nhóm Chia Sẻ.”

Rất tiếc, đúng là như thế.

Ánh mắt của Rachel chứa đựng sự quan tâm tới tôi nhưng cũng tỏ vẻ rất giận dữ vì nhỏ không biết phải nói gì hay làm gì để giúp tôi thoát khỏi chuyện này, nhưng hẳn nhỏ sẽ mắng xơi xơi bất cứ ai mang rắc rối đến cho tôi.

Tôi đã trút hết mọi thứ trong lòng cho tụi bạn nghe. Và kết quả là cả ba đưa tụi nó, trong đó một đứa là cô nhỏ bạn thân nhất của tôi, một người là cậu bạn mà tôi thích hơn bất cứ ai từ trước tới giờ, tất cả đều cho rằng tôi cần phải đến gặp một bác sĩ tâm thần.

“Ồi trời,” tôi nói. “Mình mất trí rồi, phải không?”

Tôi ngạc nhiên khi thấy chính Marco là người đứng ra bảo vệ tôi theo cách của cậu ấy. “Phải, bồ đang mất trí. Bồ bị khủng, bị điên. Nhưng có một điều còn khủng hơn, điên hơn những gì bồ nói, ấy là có cái thằng kia tưởng rằng anh trai nó, thầy hiệu phó và Tobias Đại Ngốc đang bắn phá tanh bành đài truyền hình. Và một điều nữa cũng điên hơn, khủng hơn, ấy là có một thằng nhóc tưởng rằng bà mẹ đã chết của nó đang chạy loăng quăng trong thành phố cùng với mấy thằng cha vệ sĩ có súng tia lazer.”

“Tụi mình phải làm gì đó,” Rachel nói, giọng vô cùng dứt khoát.

“Làm gì?” Tôi hỏi.

“Mình hông biết. Một điều gì đó. Ở đây thực sự là có một âm mưu. Mình nghĩ, tụi mình cần phải làm gì chứ hông phải là cứ lặng thinh hông làm gì cả, phải không?”

“Rachel, bốn đứa tụi mình sẽ làm gì đây?” Marco hỏi.

“Mình hông biết!” Nhỏ gào lên thất vọng. “Một thứ gì đó! Anh Jake? Tụi mình làm gì đây?”

“Ừ, phải đó, Jake Bự, tội mình làm gì đây?” Marco hỏi, có phần giấu cợt.

“Bồ có ý gì khi hỏi mình ‘Tội mình làm gì đây?’ hả?” Jake bóp chát. “Tại sao lại hỏi mình chứ?”

Marco nhún vai. “Bồ là thủ lãnh mà, bồ tèo.”

“Bồ đang làm nhằm gì thế? Thủ lãnh của cái gì? Mà tại sao mình lại là thủ lãnh?”

“Bởi vì bồ đúng là người đó,” tôi nói. Những lời ấy bật ra khỏi miệng trước khi tôi kịp nghĩ. Tôi cảm thấy như thể... như thể tôi là một vị chánh án và tôi vừa mới tuyên án Jake.

Marco chìa ngón tay cái của cậu ấy về phía tôi. “Như cô gái nhỏ bé kia vừa nói: Bởi vì bồ đúng là thủ lãnh.”

Jake nhìn Rachel chết lặng. Rachel nhìn tôi, một cái nhìn kỳ lạ, như thể nhỏ đang lắng nghe tôi nói trong khi tôi lại đang chẳng hé môi.

Thế rồi, Rachel cất giọng. “Tội mình làm gì, anh Jake?”

Trong một phút dài đằng đẳng, tôi có cảm tưởng nhà kho gia đình tôi như thể bị đóng băng. Ba đưa tay tôi nhìn Jake. Cậu ấy nhìn lại tay tôi, từng đưa một. Cái nhìn của cậu ấy thể hiện sự bất lực gần như tuyệt đối.

Sau cùng, cậu ấy nói. “Chúng ta phải tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra. Chúng ta sẽ bắt đầu từ anh Tom. Ảnh là mục tiêu rõ ràng nhất.”

Jake - vô cùng dứt khoát ngay vào đúng thời điểm cần phải ra quyết định.

“Tội mình sẽ tóm cổ ảnh, trói chặt ảnh lại và dọa đem giao ảnh cho FBI trừ phi ảnh nói cho tội mình biết chuyện gì đang diễn ra há?” Rachel góp ý.

Rachel - mạnh mẽ, dũng cảm, sẵn sàng hành động không màng đến hậu quả.

“Nếu như ảnh thực sự đã bắn ai đó, Tom là người vô cùng nguy hiểm,” Marco phản đối. “Điều đó có nghĩa là bất luận thế nào, tội mình cũng phải hết sức khôn khéo. Nếu Nhóm Chia Sẻ có dính líu đến một âm mưu nào đó, tội mình sẽ hồng moi được tin gì từ thành viên của nhóm đâu. Tội mình cần phải có bằng chứng trước khi hành động.”

Marco - cẩn trọng và lạnh lợi.

Một cơn ớn lạnh bò dọc sống lưng tôi, từ dưới lên trên. Tôi cảm thấy như thể vũ trụ vừa mới thay đổi. Giống như... giống như trong mấy tuần rồi, tôi đang đạp xe, xích xe đang quay đều, thì đột nhiên bị chệch lại.

Mọi thứ đều vô lý, không đúng tẹo nào. Nhưng chúng trở nên có lý hơn kể từ khi tụi tôi cùng nhau rời khỏi khu thương xá.

Chương 22: Tobias

NGÀY THỨ HAI MƯƠI BỐN

Tôi bất lực, vô vọng. Không thể cử động một con mắt. Không thể nhấc một ngón tay lên. Không thể nói. Không thể thay đổi biểu hiện trên khuôn mặt. Không thể cười, nhăn mặt. Không thể ra hiệu rằng tôi vẫn còn sống trong chính cơ thể mình, bị giam hãm trong bộ não của chính mình.

Tôi đã quan sát, bất lực đến phát khóc khi bọn Yeerk kéo lê những con người tội nghiệp, cả nam lẫn nữ, từ trong đài truyền hình kênh 7 thả vào trong xe. Chúng lái xe với tốc độ cực kỳ nguy hiểm đưa họ tới tháp nước. Ở đó ẩn giấu một lối vào bí mật, lối vào khu tổ hợp vũng Yeerk rộng lớn dưới lòng đất.

Tôi đã không thể gào thét kinh hoàng khi từng người từng người họ - tay chân gãy gục, miệng khóc lóc van xin - bị kéo lê tới cây cầu thép. Bọn Mượn xác Hork-Bajir đã giữ chặt họ, đá khụy gối họ, và dúi đầu họ xuống cái hầm cầu sôi sùng sục ấy.

Tất cả bọn họ đều bị một tên Yeerk chui vào đầu. Tất cả bọn họ giờ đây đều sẽ đồng lòng về một câu truyện tranh trên tờ tạp chí nhằm giải thích với mọi người bộ dạng kỳ lạ của người-ngoài-hành-tinh-lông-xanh. Sẽ không có bất cứ văn kiện truy hồi trách nhiệm nào được đệ trình. Nhân viên bảo vệ bị Tom bắn vẫn còn sống, nhưng cũng sẽ không bao giờ được là người tự do nữa. Ông đã bị một tên Yeerk chui vào đầu ngay trên giường bệnh. Tôi đã ở đó, chứng kiến việc này mà.

Và giờ đây, tôi đang ở trong phòng của mình ở nhà. Odret vẫn đang tiếp tục đóng vai Tobias, vẫn đang là cái thằng tôi.

Odret, tên Yeerk, đang mỗi lúc mỗi thêm hoảng sợ. Những khi ấy, tôi có thể cảm nhận được xúc cảm của hắn. Có đôi lúc, hắn cũng sàng lọc ký ức của tôi, tìm kiếm một lối thoát. Giống như có ai đó lướt qua các kệ của hãng Blockbuster^[6], tìm kiếm một bộ phim nào đó có thể gợi ý cho anh ta cách thoát khỏi rắc rối vậy.

Tôi phải phá lên cười dúi dúi trong cái góc bất lực của mình. Nếu như Odret muốn lục tìm thật nhiều những khoảng thời gian vui vẻ trong ký ức của vật-chủ-tôi thì hắn đã nhầm to rồi.

Visser Ba khiến hắn hoảng sợ. Tên Visser ấy không cư xử như lẽ ra hắn nên phải thể hiện. Không có gì là rõ ràng cả ngoài việc nghi vấn rằng có một điều gì đó đang bị bỏ sót.

Có một điều, Visser Ba khét tiếng là chúa thay đổi tâm tính. Sự giận dữ của hắn chưa nguôi đi bao nhiêu, nhưng hắn đang đối xử với Odret bằng những cử chỉ lịch sự cực kỳ khôn khéo. Hắn cho phép Odret tiếp cận mọi thứ, ngay cả những thảm họa lớn như chuyện một người Andalite đột nhiên xuất hiện, hắn cũng không thêm nhọc lòng che giấu.

Tại sao ta?

<Mi có một cuộc đời qua ư là thế lắm, Tobias,> Odret nói với tôi.

<Ta cũng cho là thế.>

<Ta chả tìm thấy ký ức nào của mi đáng được xem thêm lần nữa cả. Kể cả là xem lần đầu, cũng chẳng có gì ra hồn.>

<Ừa, cuộc đời ta là vậy đó. Nhóm Chia Sẻ là cứu cánh cho những kẻ thua thiệt. Bọn họ tìm tới nhóm là vì họ yếu kém. Vậy chớ, nhà người mong chờ điều gì?>

Nói rằng tôi ghét chính bản thân mình còn là nhẹ. Odret đã chẻ ký ức của tôi ra hàng bao nhiêu mảnh, mảnh nào cũng khiến tôi thấy ngượng ngùng hơn cả một khối ký ức ban đầu. Tôi đã phải sống lại quá nhiều sự kiện mà tôi đã cố quên đi.

Đau đớn hơn cả là hình ảnh chính bản thân tôi nuốt từng lời nhóm Chia Sẻ nói. Vào cái lúc tôi nhận ra tôi đã đi, một cách tự nguyện, tới chỗ tự hủy hoại bản thân mình thì không còn lựa chọn nào khác nữa. Giờ đây, tôi không nhìn thấy gì ngoài những câu trả lời có và không.

Nhà tôi có phải là một nơi khủng khiếp và tồi tàn hay không? Phải. Có phải tôi bị đánh dấu là một kẻ thu hút sự bắt nạt không ta? Phải. Có phải tôi là một đứa trẻ khác biệt, lạ lùng và không-hoàn-toàn-bình-thường không ta? Phải.

Và để chống đối lại những điều ấy, tôi đã hủy hoại chính bản thân mình. Ôi thông minh quá, Tobias, sáng láng quá. Tất cả những nỗi đau trong đời hợp lại không thể nào so được với những gì giờ đây tôi phải chịu đựng.

Thậm chí giờ đây không có một lời giải đáp dễ chịu nào nhảy vào trong óc. Tôi có thể đã chịu trận là một kẻ bị ức hiếp không chút dễ dàng. Tôi có thể đã sống với nỗi cô đơn không chút dễ dàng. Trong

trí tưởng tượng của tôi, tôi có thể dựng nên cho mình những lối thoát dị thường, nhưng trong thực tế, chẳng có lối nào dễ dàng cả. Đời tôi là chuỗi những sự kiện người thật việc thật, không có những chuyện mà kết thúc luôn có hậu. Tôi không thể cứ đơn giản là trở thành một người khác cho được. Tôi không thể chỉ có hiểu thấu rằng mình phải tự cứu mình khỏi chính mình.

Tất cả những gì mà tôi có thể đã làm được, thực ra là chờ đợi. Tôi có thể đã chịu đựng được. Giờ tôi nhìn nhận ra được điều ấy rồi. Đó không phải là một lời giải đáp gây ấn tượng, không mang lại chút cảm hứng nào, đúng vậy đó.

Cam chịu. Tồn tại lâu hơn. Chờ đợi lâu hơn.

Lẽ ra tôi đã có thể làm được điều đó. Tôi không phải là một đứa ngốc, tôi biết trường học chỉ là một phần trong cuộc đời tôi. Mười tám năm cuộc đời tôi là trẻ con, rồi sau đó, có thể là bảy mươi năm, tôi là người lớn. Và khi còn nhỏ ta là một đứa trẻ như thế nào không có nghĩa khi lớn lên ta cũng sẽ trở thành một người lớn như thế. Dù sao thì không phải lúc nào cũng vậy.

Cam chịu. Tôi đã có thể làm được điều đó.

Giờ thì quá trễ rồi. Mũi tôi ngứa ngứa. Tôi không thể gãi.

Odret coi đồng hồ. Hấn ngồi dậy, cử động chân tay tôi, định hướng nhìn cho cặp mắt tôi. Tôi bước ngang qua ông cậu.

“Mày nghĩ mày định đi đâu hả?”

“Ra ngoài,” miệng tôi nói.

“Không, tao bảo là mày không được ra ngoài!” Ông la lối.

Tôi phớt lờ ông, đi ra ngoài. Một chiếc xe hơi xuất hiện. Tôi chờ nó, bồn chồn. Odret đang đói. Hấn cần tia Kandrona. Hấn cần đến vũng Yeerk để nạp năng lượng.

Chiếc xe đưa chúng tôi tới tiệm McDonald. Chúng tôi bước vào, tiến tới bên quầy và nói với cô gái ở đó ám hiệu. Mười phút sau, tôi bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng dẫn vào tổ hợp vũng Yeerk.

Tôi khệnh khạng hướng về cây cầu nạp đầu tiên. Có hai tên Hork-Bajir đang đứng đó làm nhiệm vụ bảo vệ, kiểm tra dữ liệu những người rời khỏi cầu nạp trên một cái máy tính cầm tay.

“Odret 177,” miệng tôi nói.

Bỗng nhiên tôi thấy có thêm hai tên Hork-Bajir nữa đang ở phía sau lưng mình. Không phải là đứng xếp hàng chờ đến lượt nạp tia Kandrona mà là đứng ở tư thế sẵn sàng.

Tôi cảm thấy Odret giật thót mình vì hoảng sợ.

“Đi với chúng tao,” một trong hai tên Hork-Bajir đó nói.

Odret lùng khùng. Nhưng chỉ trong thoáng chốc. Hắn biết có lần khân cũng là vô nghĩa mà thôi. Bọn Hork-Bajir đều đã bị mượn xác. Bọn chúng chỉ làm theo lệnh. Chẳng lời lẽ nào của hắn khiến chúng thay đổi được suy nghĩ của bọn chúng cho được.

Hai tên Hork-Bajir đó dẫn tôi tới một trong những tòa nhà văn phòng tồi tàn, tạm bợ. Nó trông giống như một doanh trại cũ hay đại loại như thế.

Ordet biết ai đang đợi hắn nên lúc tên Hork-Bajir mở một cửa văn phòng ra, hắn hoàn toàn không thấy ngạc nhiên khi thấy Visser Ba trong hình hài Andalite đang ở đó.

<A, Odret 177,> tên Visser nói.

“Vâng, Visser,” Odret đáp, không biểu lộ cảm xúc gì.

<Người tới để nạp dinh dưỡng?>

“Rõ là thế.”

<Thế thì ta thực sự lấy làm tiếc vì đã khiến người bị chậm trễ. Hãy đi đi. Vui nhé.>

Odret đứng im, không cục cựa. Hắn biết đằng sau lời nói ấy của Visser Ba là gì.

Visser Ba cười phá lên. <Chỉ một điều thôi, một điều trước khi người đi, Odret. Ta cần biết sự thật.>

“Sự thật nào cơ, Visser?”

Cơ thể Andalite di chuyển nhẹ nhàng. Khuôn mặt không có miệng của tên Visser đưa tới cách mặt tôi chừng một tấc. Hai con mắt chính và một con mắt cuống của hắn soi mói tôi. <Ta biết rằng người trung thành với Visser Một, Odret. Và ta biết điều đó rất rõ, rõ hơn tất cả mọi nỗi nghi ngờ của ta.>

Nỗi hoảng sợ của Ordet ngấm ri rả cả vào tôi, nó giải phóng nguồn adrenaline trong chính con người tôi.

“Tôi phục vụ cho Hội đồng Tam Thập trụ, Visser Ba, ông biết mà. Và nếu như tôi có bị chút tổn hại nào, chắc chắn các quan Hội đồng sẽ điều tra thật kỹ càng.”

Tên Visser không hề bận tâm. <Như ta đã nói, Ordet, ta biết người là thuộc hạ của Visser Một. Vấn đề nằm ở chỗ mệnh lệnh nhà người truyền đạt lại cho ta. Mệnh lệnh tránh không gây ra một cuộc chiến tranh công khai với loài người. Ta cần biết, liệu rằng mệnh

lệnh ấy là do Hội đồng Tam Thập trụ ban hành hay chỉ là của riêng Visser Một.>

“Mệnh lệnh tôi truyền đạt cho ông là của Hội đồng Tam Thập trụ,> miệng tôi nói.

<Rất có thể. Và nếu quả thật là như vậy, ta sẽ phải tuân theo. Nhưng nếu như lời người nói chỉ phục vụ riêng cho Visser Một... thì... đó lại là một việc hoàn toàn khác đấy nhé.>

“Tôi đã nói với ông -”

Cái đuôi Andalite lợi hại vung lên nhanh đến nỗi mắt người không thể dõi thấy. Lưỡi dao nơi chót đuôi ngưng lại cách tấc mạch cảnh nơi cổ tôi có một li.

<Ừ, ta biết lúc này nhà người sẽ nói gì. Vấn đề là người sẽ nói gì sau một ngày? Người sẽ nói gì khi người bị bỏ đói, Ordet?>

Tôi cảm thấy nỗi hoảng sợ của tên Yeerk trong tôi tăng lên đạt đến mức khó mà có thể chịu được.

“Ông sẽ phải trả giá cho bất cứ những tổn hại nào mà ông gây cho tôi! Ông không dám bất tuân các quan Hội đồng theo cách này đâu!”

<Rất đơn giản thôi, Ordet: Làm việc cho ta, người sẽ được no. Làm việc cho Visser Một, người sẽ chết đói. Mang hẳn đi.>

Tôi nhìn thấy hậu quả của cơn đói tia Kandrona trong trí não của Ordet. Ordet cũng đang hình dung đến hậu quả ấy. Đói tia Kandrona thật khủng khiếp, không thể chịu đựng nổi.

Tôi nhìn thẳng vào những con mắt Andalite của Visser Ba. “Hội đồng không biết gì hết. Visser Một hy vọng thuyết phục các quan ngăn cản ông. Bà ta cử tôi tới đây trì hoãn kế hoạch của ông cho tới khi Hội đồng ban lệnh. Nhưng rồi lệnh sẽ được ban hành mà thôi.”

Visser Ba gật gù. <Như ta đã nghi ngờ. Ta sẽ phải hành động nhanh, thật nhanh và đặt các quan Hội đồng vào thế đã rồi. Lúc ấy, mệnh lệnh của Hội đồng sẽ trở thành bất ứng.>

“Tôi làm việc cho ông, rồi thì sao?” Ordet hỏi, giọng thiếu não.

Visser Ba cười phá. <Nhà người phản bội Visser Một, Ordet. Liệu rằng ta có nên giữ người lại bên cạnh ta để người phản bội ta không? Giết hẳn!>

Một tên Hork-Bajir dí khẩu Tia Nghiệt vào đầu tôi. Tôi cảm thấy nỗi kinh hoàng của Ordet, cảm thấy nỗi hoảng sợ, nỗi choáng váng của chính mình. Tôi cảm thấy hồi hận.

“Không!” miệng tôi gào. “KHÔNG!”

Tôi cảm thấy cái ấn nhẹ khi ngón tay của tên Hork-Bajir siết cò súng.

Tôi cảm thấy...

Chương 23: Jake

NGÀY THỨ BỐN MƯƠI

Hầu như không thể nào đi theo anh Tom cho được. Tụi tôi ráng nhưng ảnh biết lái xe trong khi chẳng đứa nào trong đám tụi tôi biết lái cả.

Marco và tôi lục lọi phòng ảnh khi ảnh ra ngoài.

“Cẩn thận nha. Coi chừng ảnh có thể đặt mấy cái bẫy nho nhỏ để phát hiện đó,” Marco nói.

“Ý bồ là sao?”

“Ý tui là, rất có thể ảnh sẽ để một sợi tóc gài vào học tủ để xem nó có bị mở ra hay không.”

Tôi ngó lom lom thẳng bạn. “Làm sao bồ biết ba cái vụ đó thế?”

Nó ngoác miệng cười. “Tui đọc, bồ tèo, đọc sách í, bồ biết mà. Của John le Carré^[7]. Mánh khéo nghề nghiệp, cái đó gọi là mánh khéo nghề nghiệp, bạn hiền ạ.”

Tôi tính phớt lờ lời nó nói. Nhưng rồi, tôi trông thấy sợi tóc. Nó được gài vào cánh cửa tủ quần áo, do vậy, nếu có ai đó mở cửa tủ, sợi tóc sẽ rớt.

Marco nhận ra và tự thưởng cho mình một biểu hiện tự hào nho nhỏ: “đấy, thấy tui thông minh chưa?”

Tôi giữ lại sợi tóc, mở cửa tủ và lục soát rất kỹ. Không có gì khả nghi. Tôi để lại sợi tóc y như cũ rồi đóng tủ lại.

“Không có gì đáng nghi ở đây hết, bồ tèo,” Marco nói. “Ảnh gài mấy cái bẫy nho nhỏ này khắp nơi chỉ là để xem có ai vào phòng ảnh hay không. Ảnh muốn biết ảnh có gây nghi ngờ gì cho ai hay không thôi. Nhưng ảnh không khờ đến mức cứ để khẩu súng bắn tia nằm chình ình ở đâu đây đâu.”

Tôi dẫn Marco trở lại hành lang, xuống phòng tôi. Chú chó Homer đang say sưa ngáy o o trên giường của tôi.

“Có khi chỉ là tụi mình điên hết cả rồi,” tôi nói.

Điện thoại reng. Nhảy hai bước, tôi tới kế bên nó.

“Thế thì tốt, Jake à, rất tuyệt nữa kìa. Ảnh hoàn toàn không phải là một kẻ tội phạm.”

Tôi chờ cho chuông reo hai tiếng xem ba mẹ tôi có nhà và bốc máy hay không, rồi mới tiếp điện thoại. Rachel gọi.

“Bật tivi lên đi,” nhỏ nói.

“Sao thế?”

“Cứ mở lên khắc biết. Kênh 9 nha.”

Tôi tóm lấy Marco kéo vào phòng ba mẹ tôi, nơi gần nhất có để tivi. Cái tivi trong phòng tôi đang mang đi sửa rồi. Tôi dò tới kênh 9.

“Chuyện gì thế?” Marco thắc mắc.

Trên màn hình, xuất hiện một khuôn mặt rõ ràng không phải là mặt người. Hai mắt chính, hai mắt cuống, không có miệng, nhưng vẫn nói được.

Tôi lướt thật nhanh. Kênh 9, kênh 5, kênh 4, tất cả các kênh truyền hình địa phương đều đang phát hình người ngoài hành tinh. Tất cả, trừ kênh 7.

<... là một giống loài ký sinh.>

“Cái quái...”

Đó là một sinh vật ngoài hành tinh. Một chú hươu xanh. Anh ta xuất hiện lần thứ hai trên truyền hình. Nhưng lần này, không phải là chương trình thời sự. Đây là một đoạn ghi hình ở nơi khác, chắc chắn là phát từ một cuốn băng.

<Trong trạng thái tự nhiên, chúng tương tự như những con sên trên Trái đất của các bạn. Chúng chui vào trong cơ thể các bạn qua đường lỗ tai, tiết ra những hóa chất khiến cho các bạn không cảm thấy đau đớn. Chúng bao bọc cơ thể chúng quanh bộ não của các bạn, cột chặt mọi chức năng điều khiển bằng nơ-tron thần kinh của các bạn.>

“Anh ta không tạo ra bất cứ một âm thanh nào – anh ta thậm chí còn không có miệng – nhưng tui nghe thấy anh ta nói,” Marco phát biểu.

Điện thoại đặt trên kệ đầu giường phòng ba mẹ tôi đổ chuông. Tôi vồ lấy ống nghe, nhấc lên. “Ừ, Cassie. Mình thấy rồi.”

<Những con người bị chúng chui vào sẽ trở thành những người bị Mượn xác. Họ xuất hiện trước mặt các bạn như bình thường, nhưng họ đã mất quyền kiểm soát cơ thể mình. Những tên Yeerk này ->

“Yeerk?” Marco lặp lại.

<- đã bắt ba giống loài sinh vật nhạy cảm làm nô lệ, người Hork-Bajir, Taxxon và Gedd.>

“Hork-Ba- gì? Có phải là một sinh vật ngu ngốc không?” tôi thắc mắc.

“Trên tất cả các kênh, vào cùng một thời gian ư?” Marco đặt câu hỏi. “Tất cả các kênh, trừ kênh 7 ư? Đây giống như là một vòng lặp ghi hình hay đại loại như vậy. Các trạm phát sóng không xen ngang, họ hồng cho chạy chữ, hay thậm chí ngay cả một biểu trưng của hãng nào đó bên dưới hình phát cũng không luôn.”

“Cái gì cơ?”

“Ồi bạn hiền của tui ơi, bồ hồng biết tí gì ư?” Marco làm xàm. “Tất cả những thứ mà họ cho chiếu trên màn hình, bồ biết hôn, họ luôn có thiết lập lời lẽ ở bên dưới hình phát cả, một cái tựa, kiểu như là ‘phát ngôn viên ngoài hành tinh’ chẳng hạn. Không, bồ tèo ơi, đây là chương trình phát lậu. Có ai đó đang chèn chương trình này vô ngang đó.”

Tôi gật đầu đồng tình. “Chỉ có mỗi kênh 7 là đã được chuẩn bị trước. Họ biết rất có thể chuyện này sẽ diễn ra, họ đã sẵn sàng ứng phó.”

<Tôi là một người Andalite. Nhân dân tôi chống lại bọn Yeerk trên khắp dải Ngân hà. Nhưng ở đây, chúng tôi chưa đủ mạnh. Do vậy loài người các bạn phải chiến đấu. Các bạn phải ->

Màn hình trắng xóa. Tôi bấm nút chuyển kênh trên remote tivi. Kênh 5, không có gì.

“Họ đã cắt bỏ băng phát hình của anh ta rồi,” tôi nói.

“Đó chính là loại sinh vật mà Tom đang là đó, Jake. Một tên Yeerk. Hay là cái gì mà anh ta mới nói í nhỉ? À, một kẻ Muộn xác. Mẹ mình cũng thế. Mẹ mình không chết, mẹ mình là một kẻ trong số bọn chúng.”

Tôi nhắc ông nghe. “Bồ còn đó không, Cassie?”

“Còn.”

“Tất cả những chuyện này nghĩa là gì?”

“Mình xem đoạn băng phát và... mỗi lời anh ta nói, mình đều thấy ‘ừ, ừ, đúng thế, đó là sự thật’, Jake à.”

“Ừm, hả?”

“Tụi mình gọi ảnh là Ax.”

“Cái gì? Anh chàng người ngoài hành tinh ấy á?”

“Mình biết nghe có vẻ điên rồ. Nhưng tụi mình được định rằng sẽ quen biết ảnh. Ảnh được định rằng sẽ là bạn của tụi mình. Tụi mình gọi ảnh là Ax. Và thi thoảng ảnh có thể biến thành người. Thiệt là khủng, phải không?”

“Cassie, không có gì nghe có vẻ khủng cả. Không còn khủng chút nào nữa hết.”

“Tội mình làm gì đây?” nhỏ hỏi tôi.

Tôi nhìn Marco. Nó hất hất cằm về phía màn hình. Có hai phát thanh viên đài địa phương đang lắp bắp gì đó và có vẻ như đang mất trí. “... không biết người này, hay sinh vật này, hay anh chàng thích chơi khăm đài truyền hình này là người như thế nào, định làm...”

Tôi bấm chuyển sang một kênh khác. “... một dạng chơi khăm kiểu Howard Stern^[8]. Khán giả không nên hoảng sợ. Chúng tôi...”

Một kênh khác đã phát trở lại chương trình hài *Jenny Jones*^[9].

“Tui phải đi ‘giải quyết vấn đề’ đây,” Marco nói rồi chui vô phòng tắm của ba mẹ tôi.

“Tội mình sẽ làm gì đây?” Cassei lặp lại câu hỏi.

“Mình không biết, Cassie. Nhưng đó không phải chuyện giỡn chơi đâu. Đó là chuyện thực. Tội mình phải tìm ra ai đang xem xét vụ việc nghiêm trọng này: cảnh sát, FBI hay bất cứ ai. Tội mình sẽ nói với họ nhưng gì tội mình biết, về nhóm Chia Sẻ, về thầy Chapman và về ông Visser và Tobias.”

“Và anh Tom nữa chứ?” nhỏ nói nhẹ nhàng.

“Ừ,” tôi đáp. “Ừ, cả anh Tom nữa.” Tôi cúp máy và có cảm giác có cả một trọng lượng nặng cả hàng trăm ký bỗng nhiên vừa được đặt lên hai vai mình vậy.

Có tiếng động. Tôi xoay người lại.

Là anh Tom. Ảnh đang đứng ngay ngưỡng cửa. Tôi không cần phải hỏi ảnh đã nghe thấy những gì. Ảnh đã nghe. Khẩu súng bắn tia trong tay ảnh đã trả lời cho tôi câu hỏi đó.

“Ta có thể giết chết mi, hoặc mi có thể đi cùng với ta, bình yên.” Giọng ảnh rất bình thản. “Đến lượt mi.”

Một chớp nháy chuyển động. Marco nhào ra từ trong phòng tắm, lao nhanh tới chỗ Tom như một người hỗ trợ tác chiến.

Tom né qua một bên, dùng mũi chân ngáng Marco té, rồi đập ngửa đầu nó mạnh đến độ nó ngất xỉu. Marco nằm đó, chèo queo trên nền nhà, co rúm, choáng váng.

“Đi thôi. Cả mi nữa, Marco. Và chớ có làm ta nổi điên lên nha, với tất cả chuyện này, ta sẽ có một ngày cực kỳ bận rộn phía trước đấy. Nếu như bọn mi làm chậm chân ta...”

Tom bỏ lửng câu nói.

Chúng tôi xuống thang. Tôi không thể tin nổi điều này, tôi không thể hình dung nổi điều này, không thể nghĩ ra những gì sẽ nói với anh. Đó không phải là anh trai tôi, tôi tin chắc điều đó, bởi vì, không bao giờ anh Tom của tôi lại làm những việc như thế. Không khi nào.

Tôi thậm chí còn không cảm thấy sợ hãi vì tôi không thể tin vào bất cứ điều gì vừa mới xảy ra. Không thể nào, anh Tom ư? Anh có một sinh vật lạ trong đầu ư? Bất luận thế nào, anh sẽ không làm hại tôi tổn thương đâu.

Marco và tôi bước xuống cầu thang, đi ngang qua phòng sinh hoạt chung vắng hoe, rồi tới cửa trước. Tôi mở cửa. Một chiếc xe vừa mới trở tới, ngưng lại chờ đón Tom.

Cửa xe mở ra. Một giọng nói hét lớn, “Coi chừng!”

Tom chựng bước. Quá trễ rồi! Cây gậy bóng chày giáng mạnh xuống tay cầm súng của anh.

“Ááá!” Tom la đau đớn.

Khẩu súng bắn tia nẩy lóc cóc trên các bậc tam cấp.

Cây gậy bóng chày lại nhanh chóng được vung lên, phang vào mặt Tom. Một, hai, ba phát.

Ba cú đánh mạnh, không nhân nhượng khiến Tom té rụi, người cuộn tròn lại như một trái banh, rên rỉ, hai mắt trợn tròn, máu trào ra từ mũi và tai anh.

Tôi trở mắt nhìn cô em họ. Rachel đang thờ dốc. Nhưng trang phục bó sát người của nhỏ, tóc tai và những nét trang điểm của nhỏ vẫn tuyệt nhiên không suy suyển, vẫn tuyệt hảo.

Chương 24: Rachel

Anh Tom té gục. Có ai đó đang chạy ra khỏi chiếc xe. Một kẻ bự con.

Anh Jake hụp xuống, va mạnh người trên đất, nhưng cũng chộp lấy được khẩu súng bắn tia nâng lên. Ảnh lăn tròn, nhồm dầy, quỳ trên hai đầu gối và hét, “Đứng yên!”

Nghe rất giống trong phim truyền hình *Màu xanh áo Cảnh sát New York*.

Người đàn ông đang chạy giảm tốc độ, nâng vũ khí lên...

“Bắn!” Marco thét.

Chúu!

Tia sáng chói phóng ra từ khẩu súng trên tay Jake. Người đàn ông rú lên. Cẳng chân bên dưới đầu gối trái của hắn ta hồng còn nữa.

Hắn té và bắn loạn xạ. Tia phát ra từ vũ khí của hắn xẻ nát mái hiên phía trước nhà Jake.

“Chiếc xe!” tôi la.

Jake nhắm, rồi bắn.

Chúu!

Một lỗ tròn được tạo ra ở trên hộp động cơ xe, cháy xèo xèo.

Anh Tom đang hồi lại, loạn choạng đi xuống các bậc thang, cố tiếp cận tụi tôi từ phía sau. Tôi tung một cú đá bạt thấp, trúng ngay đầu gối ảnh. Khá mạnh. Ảnh khụy xuống. Sẽ khó mà đi lại bình thường sớm cho được.

Thằng cha chạy ra khỏi chiếc xe kia, bị thương, đang rên rỉ, lăn lộn, nằm nghiêng qua một bên, sẵn sàng tiếp tục nhả đạn. Tôi đang ở phía trên hắn.

Bụp!

Người ta sẽ đánh rớt vũ khí của mình thật nhanh nếu như bạn dùng một cây gậy bóng chày đánh trúng cánh tay người đó. Tôi chộp lấy khẩu súng bắn tia.

Tay tài xế đã chạy ra đến ngoài đường, hét hò vào điện thoại cầm tay.

“Bắn hắn đi!” tôi kêu Jake.

“Không, hắn bỏ chạy rồi.”

Tôi nâng khẩu súng chiến lợi phẩm của mình lên, nhắm gã đàn ông đang chạy trốn. Jake hất tay tôi khi tôi siết cò. Tia súng của tôi chặt đứt hai nhánh cây đu.

“Chúng ta không bắn kẻ chạy đi,” Jake nạt. “Và chúng ta không bắn những kẻ đang cố sức bỏ chạy một mình.”

Tôi hất tay ảnh ra. “Này, ai liều mạng để khiến anh lên mặt thế? Anh là ai hử, thưa Sếp?”

“Ừ, phải,” Jake đáp. Rồi vẽ mặt ảnh dịu lại. “Dù sao thì cũng cảm ơn em.”

“Hổng có chi, thưa ông anh họ,” tôi đáp. “Anh Tom thì sao? Cái gã ở đằng nữa, phải làm sao?”

“Quân tiếp viện của chúng sẽ tới đây ngay bây giờ đó,” Jake nhận định. “Phải đi khỏi đây thôi. Cassie. Chúng ta phải đến chỗ nhỏ trước khi bọn chúng tới. Tom biết anh vừa mới nói chuyện với nhỏ.”

“Phải đấy,” tôi nhất trí, đột nhiên cảm thấy một nỗi day dứt đối với nhỏ bạn thân. Tôi đã tới thẳng nhà Jake ngay khi hình ảnh của sinh vật ngoài hành tinh bị cắt trên sóng truyền hình. Hai anh em tôi sống cách nhau có hai dãy nhà, nếu như biết lối đi tắt, khoảng cách còn gần hơn nữa. Nhà Cassie xa hơn nhiều.

Tom đã kéo lê cái thân đầy thương tích của mình tới chỗ cầu thang. Ảnh đang ngồi đó, ôm đầu gối, hổng dám chắc bộ phận nào trên cơ thể ảnh đau đớn hơn bộ phận nào.

“Bọn mi có thể chạy nhưng không thể lẩn trốn,” Tom vừa nói vừa phun ra từng bụm máu dính trên răng ảnh. “Tụi ta sẽ tóm cổ được bọn mi. Tụi ta sẽ tóm cổ được tất cả bọn mi!”

“Cây gậy bóng chày đâu rồi ta?” tôi hỏi.

“Cuộc xâm lăng êm ả đã kết thúc rồi,” Tom cười nhạo. “Cuộc chiến thực sự giờ mới bắt đầu. Tụi ta sẽ bắt được hết tất cả bọn mi! Bọn mi sẽ là thức ăn của tụi ta! Bọn mi sẽ là niềm vui sướng của tụi ta!”

“Nào, đi thôi,” Jake nói nhẹ nhàng. “Nhanh lên, trước khi có một chiếc xe khác chờ đầy -”

“Quên xe đi,” Marco nói.

Cậu ấy đang ngược mắt lên trên trời. Tôi dõi theo hướng nhìn của cậu ấy.

Đó hổng phải là một chiếc máy bay, hổng phải khinh khí cầu theo dõi thời tiết hay hay một bình ngập khí hay là ảo giác về ánh sáng.

Nó trông như một con gián bằng kim loại, chỉ có điều, chỗ lẽ ra là mấy cái cẳng chân gián thì lại chỉ có hai cái ngọn giáo có răng cưa, hướng thẳng ra phía trước.

Đó, hồng nghi ngờ gì nữa, là một con tàu ngoài vũ trụ. Và nó đang từ từ tiến tới nhà của Jake.

“Chạy!” Jake hét.

“Phải, chạy! Chạy! Chạy đi, ha ha ha!” Tom cười rinh rích, chế nhạo. “Cứ chạy đi, mấy con người kia, chạy đi!”

CHÍU! CHÍU!

Hai chùm tia sáng khổng lồ cày dọc bãi cỏ tạo thành hai luống sâu hai bên tụi tôi.

Tụi tôi chạy, băng qua bãi cỏ trước nhà, rồi bãi cỏ nhà kế bên, rồi kế bên nữa.

CHÍU! CHÍU!

Nhà để xe bên trái tụi tôi bị thổi tung, cháy vụn.

Marco vấp, tôi túm lấy cậu ấy, giúp cậu ấy đứng vững trên hai chân rồi chạy tiếp. Tụi tôi quẹo cua. Jake la lớn, “Lối này!”

Tụi tôi vọt vả trèo qua một cái hàng rào, đua qua một cái sân sau. Tôi nhảy qua một vòng quay lớn, một cái hàng rào nữa, cao hơn. Hồng thành vấn đề. Những gì bạn có thể làm được khi đang bị một chiếc tàu vũ trụ lơ lửng trên không, cách đầu bạn mấy chục thước, bắn rượt theo mới tuyệt làm sao!

CHÍU! CHÍU!

Cái hồ bên trong khuôn viên sân nhà bên cạnh bốc hơi xám xịt. Mặt tôi nhói đau, mắt chảy nước nhòe nhoẹt. Tụi tôi hồng thể chạy thoát khỏi cảnh này, hồng cách chi thoát khỏi. Tụi tôi chạy bộ, trong khi nó bay trên đầu.

Nhưng tôi đã đánh giá thấp Jake. Ảnh đang chạy hướng tới một mảnh rừng thưa ở phía sau sân chơi công cộng. Những cái cây. Ảnh đang tìm kiếm vật che chắn. Chỉ có một vấn đề nan giải: ấy là mảnh rừng ấy còn cách chỗ tụi tôi tới ba dãy nhà nữa trong khi tụi tôi đưa nào cũng thấm mệt rồi.

Mọi người đang đổ xô ra khỏi nhà, trở mắt ngược nhìn con tàu bay chậm chậm trên đầu. Mấy kẻ ngoài hành tinh thậm chí cũng hồng buồn che giấu con tàu của mình nữa. Tom đã nói đúng: Đây là một trận chiến.

“Rachel! Ở đây. Đứng yên. Nhắm bắn!” Jake ra lệnh.

Tôi dừng lại. Tụi tôi đang tựa lưng vào một hòm chứa dụng cụ bằng thiếc. Con tàu sẽ lại xuất hiện ngay trên đầu tụi tôi khi nó quay một vòng trở lại để bắn tiếp loạt nữa. Tụi tôi sẽ trông thấy nó ngay khi nó trông thấy tụi tôi.

Jake và tôi giương cao súng bắn tia. Marco hỗn hển, cúi gập người, hai tay ôm đầu gối.

“Bắn!”

Con bọ thép trườn vô tầm nhìn. Hai khẩu súng trong tay tụi tôi phun lửa. Con tàu giật khục. Nó không nổ hay gì gì đó nhưng giật khục khục thấy rõ, cứ như thể có ai đó bị phát mạnh vào người vậy.

Con tàu đổi hướng bay đi. Tụi tôi chạy.

Còn hai dãy nhà nữa trước khi con tàu lại tìm thấy tụi tôi.

CHÍU! CHÍU!

Ba chiếc xe hơi và một chiếc xe dùng làm nơi giải trí đang đậu bị bốc hơi. Chấn động của vụ nổ khiến tôi té rụi. Tôi cảm thấy cổ táp vào mặt mình. Hai tai tôi ong ong như thể đang nghe tiếng chuông nhà thờ mà gã gù Quasimodo^[10] đang rung vậy. Da tôi cháy sém. Trí não tôi hồng còn tròn trịa, những mảnh vụn ý nghĩ, những mảnh vụn của con người tôi...

Tôi ngó quanh. Jake vừa mới nhồm dậy. Ảnh đang dập lửa trên lai áo của ảnh. Marco đang nằm ngửa như thể cậu ấy đang hưởng thụ một ngày đẹp trời trên bãi biển.

Tôi lồm cồm bò dậy, mụ mẫm, mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo, nhưng rồi cũng dần dần liền lạc thành một khối.

“Marco! Đi thôi!” Tôi hét.

Tôi chạy tới chỗ cậu ấy, ngừng lại, nhìn xuống. Hồng hiệu gì hết. Hồng thể nào tin nổi.

Jake từ phía sau tóm lấy tôi. “Chạy!”

“Nhưng còn Marco!”

“Chạy! Cứ chạy đi!” giọng Jake nức nở. “Chạy mau!”

Chương 25: Aximili

NGÀY THỨ BỐN MƯƠI MỐT

Cuốn băng ghi hình chiến đấu cơ Con Rệp đã được trình chiếu trên tivi. Liên tục, không ngưng nghỉ. Tôi theo dõi tivi tại một nơi trong khu vực rộng lớn có tên là *Thành phố Mạch*. Đây là nơi được dành toàn bộ cho việc bày bán những thiết bị điện tử cổ xưa: máy tính, đĩa ghi hình, máy nghe nhạc.

Những con người trong *Thành phố Mạch* này đều nghi ngờ. Họ lắc đầu, họ bàn luận trong nội bộ với nhau. Một vài người đưa ra ý kiến rằng những cuộc xâm lăng kiểu như vậy đơn giản là hiểu lầm. Một số người khác không rõ chuyện lắm thì có những cư xử hiền hòa nhưng cũng khá kích động.

“Bọn chúng phát triển hơn, phải không nào? Ý tôi là, hãy nhìn vào sự việc mà coi! Nếu như bọn chúng vượt xa chúng ta và tất cả các loài khác, thì chúng phải tin vào hòa bình chứ.”

“Phải không đó? Bọn chúng có cách thể hiện quái dị thế kia mà. Thổi bay cái nhà để xe của một người hả? Thế còn cái xe dùng để làm nơi giải trí thì sao? Anh có cho rằng bên bảo hiểm sẽ chịu trả cho tai nạn đó không?”

“Dù đúng hay sai thì tôi cũng sẽ mua cái tivi Sony màn hình lớn đó. Tôi không muốn bỏ lỡ bất cứ cảnh tượng nào trong vụ này hết đâu.”

“Vâng, thưa ông. Cho phép tôi giới thiệu với ông chương trình kéo dài bảo hành của chúng tôi nhé?”

Tôi đã nghe thấy những ý kiến tương tự như thế từ những con người khác. Họ cho rằng sự vượt trội về công nghệ hẳn nhất thiết phải có liên quan đến sự vượt trội về đạo đức. Một cơn bốc đồng tự nhiên có lẽ là chỉ dành cho một giống loài nguyên thủy và ngu dốt mà thôi.

Đột nhiên tất cả các màn hình tivi đều trắng xóa. Hai con người đang xem chương trình qua thiết bị cầm tay chuyển kênh. Nhưng những kênh khác, cũng không còn hiện hình.

Toàn bộ khu vực *Thành phố Mạch* trở nên yên ắng. Không một thiết bị điện tử nào hoạt động cả.

“Cúp điện rồi,” một con người nói.

“Ồ ồ. Đèn vẫn sáng mà. Không phải tại nguồn điện đâu.”

Tôi sử dụng cái miệng của loài người để giải thích điều hiển nhiên đã xảy ra. “Đó là xung điện tử,” tôi nói. “Bọn Yeerk đơn giản là đã tạo ra một vụ nổ bức xạ mạnh, điều ấy đã làm cho những thiết bị điện thô sơ ngưng hoạt động. Bư-bư-ức-xạ. Đó là một từ phức tạp. Ta sẽ phát hiện ra rằng bất kỳ một thiết bị nào sử dụng mạch vi điện tử của loài người đều sẽ bị quá tải. Mạch vi điện tử là một từ dễ phát âm.”[11]

Con người ấy nhìn tôi hoang mang. “Không có tivi ư?”

“Không có tivi,” tôi xác nhận.

“Tại sao chúng lại làm hỏng tivi? Đó là các chương trình bạo lực à? Có phải chúng đang gửi đến cho chúng ta một thông điệp?”

“Đúng, chúng đang gửi đến cho chúng ta một thông điệp,” tôi nóng nảy đáp. “Thông điệp đó là: Bọn ta đang đến chiếm hữu và hủy hoại các người.”

Tôi rời khỏi *Thành phố Mạch*. Trách nhiệm của tôi không rõ ràng: tôi có thể cố gắng giúp đỡ loài người chống lại bọn Yeerk. Nhưng bằng cách nào đây? Những con người này quá ư là đơn giản và thô sơ, những đường vành đai dễ bị xâm chiếm của họ không có gì che chắn bảo vệ cả. Làm sao họ có thể chống cự lại được bọn Yeerk cơ chứ?

Hay, tôi có thể cố hết sức bằng mọi giá để liên lạc được với thế giới quê nhà.

Bọn Yeerk giờ đây sẽ nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ hủy hoại loài người. Và rất có thể những hành động của chính tôi đã thôi thúc chúng.

Đã có bao nhiêu Yeerk có mặt trên Trái Đất rồi ta? Dễ có đến hàng trăm ngàn rồi chưa biết chừng, có khi gấp đôi cũng nên. Mục đích của bọn chúng sẽ là chiếm bằng được hành tinh này để bổ sung thêm nơi đổ bộ cho bọn Yeerk.

Những tên Yeerk mới tới hẳn sẽ là một điều hạnh phúc lẫn lộn dành cho kẻ thù. Những tên Yeerk phải chịu đựng cảnh thiếu vật chủ. Theo hiểu biết của người Andalite, ước tính có ít hơn 1% bọn Yeerk có được vật chủ là người Hork-bajir, Taxxon và Gedd. Số lượng người Gedd bị giới hạn giống như lượng Taxxon. Loài Hork-Bajir là những vật chủ tuyệt hảo, song người Andalite đã có những

hành động làm giảm thiểu đáng kể số lượng vật chủ người Hork-Bajir sống sót.

Nhưng còn ở đây, trên hành tinh này, số lượng vật chủ tiềm năng lên tới con số sáu tỉ. Một số lượng vật chủ hơn cả đủ để cung ứng cho tất cả bọn Yeerk. Về mặt vật lý, con người chẳng có gì ấn tượng, nhưng họ có hai bàn tay tuyệt vời và có những giác quan cực nhạy – đó lại là tất cả những gì bọn Yeerk cần.

Sáu tỉ vật chủ. Một hành tinh chứa đầy đủ những vật liệu hữu ích để xây dựng những con tàu. Nếu như bọn Yeerk chiếm cứ được Trái đất, sẽ không thể ngăn chặn được chúng nữa.

Chỉ trừ phi có phi hành đoàn Andalite tới đây.

Đó là một cơ hội tuyệt vời! Bọn Yeerk sẽ hối hả vận chuyển lũ Yeerk tới, với số lượng nhiều nhất có thể. Tỷ lệ Yeerk không vật chủ sẽ tăng lên ngang bằng với số lượng Yeerk có vật chủ. Một mục tiêu béo bở. Một cơ hội ngàn năm có một trong đời.

Nếu như không gian Zero đã không thay đổi hình thể, phi hành đoàn Andalite sẽ có thể tới đây trong vòng vài tuần lễ. Đây là nếu như. Không gian Zero vốn dĩ là một vùng không gian biến đổi, thay đổi hình dáng một cách ngẫu nhiên không định trước được. Một cú nhảy, lần này có thể mất một tuần, và có thể mất cả năm trong lần sau.

Cho đến giờ phút này, Bộ tư lệnh cấp cao nhận ra rằng ý nghĩa nhiệm vụ của chúng tôi đang bị mai một. Nhưng rất có thể họ không biết lý do tại sao. Và họ đương nhiên sẽ không đoán được rằng bọn Yeerk đã nhắm được một giống loài gần như hoàn hảo để hủy hoại trên diện rộng.

Cuộc chiến tranh rộng lớn hơn ấy có thể sẽ giành được thắng lợi, ngay tại đây. Hoặc cũng có thể thất bại, cũng ngay tại đây.

Nhưng, có một thực tế, một thực tế khủng khiếp rằng bọn Yeerk sẽ trở nên dễ bị tấn công hơn ngay khi bọn chúng bắt đầu đổ bộ lên hành tinh này với một số lượng lớn. Và điều ấy sẽ không xảy ra cho tới khi sức kháng cự của loài người bị khuất phục.

Đó là một ý nghĩ không vui vẻ gì, tôi tự nhủ. Những sinh vật này rất đơn giản, rất thô sơ. Tuy thế tôi sẽ không hề muốn nhìn thấy họ bị tàn sát để tạo cho chúng tôi một lợi thế mang tính chiến lược.

Tôi phải làm gì đây?

Cả hai. Liên lạc với phi hành đoàn. Rồi sau đó giúp đỡ loài người, và quên đi sự thật rằng giúp đỡ loài người giờ đây có thể sẽ khiến cho bọn Yeerk thêm cẩn trọng, thêm đề phòng.

Đúng. Đó sẽ là kế hoạch của tôi, đường lối hành động của một *lính nhỏ* mới được huấn luyện nửa chừng. Tôi sẽ giải trình thế nào với cấp trên của tôi? Tôi có thể hình dung ra những khuôn mặt hoài nghi, giận dữ của các hoàng tử chinh chiến đang nhìn tôi chằm chằm và nói, <Đường lối hành động *của anh* ư, *lính nhỏ*? Đường lối hành động của anh cơ đấy? Ấy thế thì chính xác là khi nào thì cái đường lối hành động cho toàn dải ngân hà sẽ nằm trong tay *của anh* hả?>

Tôi đã ra khỏi *Thành phố Mạch*, thả bộ xuống một ngọn đồi, mỗi lúc một tiến gần hơn một nơi mà loài người gọi là “thương xá”.

Tôi có một cái nhìn rất rõ ràng về những gì sắp sửa diễn ra. Những chiếc tàu Con Rệp bắt đầu ló ra từ những đám mây và hạ thấp xuống. Chúng tiếp đất, tạo nên một vòng tròn rộng bao quanh khu đậu xe của thương xá. Bọn Hork-Bajir nhảy ra, tay lăm lăm vũ khí là những khẩu Tia Nghiệt.

Một sự dàn quân rất thú vị. Đúng, bọn Yeerk sẽ có khả năng bắt được năm bảy trăm con người một lượt. Ấn tượng đấy chứ.

Có vài chiếc xe hơi của loài người cố chạy ra. Chúng bị thổi bay thành từng mảnh.

Tôi nhìn thấy rất rõ một khối đen, nguy hiểm rất đường hoàng từ trên bầu trời xanh sà xuống rồi ngạo nghễ đậu trên đỉnh tòa nhà khu thương xá.

Một chiếc tàu Lưỡi Rìu. Tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Chương 26: Cassie

Marco chết rồi. Cậu ấy chưa từng bao giờ là bạn của tôi. Nhưng giờ cậu ấy chết rồi.

Jake không thể quay về nhà được nữa. Tom đang có mặt ở đó, và Jake giờ đây buộc phải lo lắng rằng ba mẹ cậu ấy đang ở trong vòng kiểm tỏa của kẻ thù ngoài Trái đất.

Rachel cũng thế, nhỏ bị kẹt rồi. Nhỏ có thể đi đâu được đây? Nhỏ đã đánh gục Tom bằng một cây gậy bóng chày.

Tôi gọi điện cho ba mẹ báo rằng tôi cũng không thể về nhà. Tom cũng đã biết tôi có liên quan rồi.

Ba mẹ tôi bắt tôi phải về nhà ngay lập tức. Ba mẹ tôi nói rằng rất nhiều khả năng rằng những sinh vật ngoài hành tinh này rất thân thiện. Tất cả mấy chuyện này là một cơ hội tuyệt vời dành cho loài người.

Có thể là ba mẹ tôi ngây thơ, hoặc cũng có khi là họ đã bị bọn Yeerk bắt rồi cũng nên.

Jake, Rachel và tôi đã lang thang khắp nơi. Tụi tôi không có một kế hoạch thực sự nào cả. Tụi tôi có thể làm được gì cơ chứ? Tụi tôi có thể làm được gì đây, ba đứa nhóc chống lại những sự kiện quan trọng đang xảy ra quanh tụi tôi ư?

Trên tivi họ không ngừng đưa ra những lời bình luận qua lại bàn xem tất cả những chuyện đang xảy ra mang ý nghĩa gì. Có vài người tin rằng những sinh vật tên Yeerk này là hy vọng của loài người. Một số người thì cho rằng người Andalite chính là kẻ chiếm đoạt các đài truyền hình để phát đi lời cảnh báo của anh ta. Lại có một số người cho rằng tất cả mấy chuyện ấy chỉ là một trò đùa tình nghịch kỳ quái.

Tổng thống Clinton cố thuyết phục mọi người hãy giữ bình tĩnh. Ông nói trong trường hợp cần thiết, các lực lượng quân đội trên cả nước sẽ được động viên.

Có cảm giác rằng mọi việc đang diễn ra chậm rãi, cảm giác rằng thế giới đang lơ lửng trên bờ vực ẩn chứa một thứ gì đó không tiên đoán được. Chỉ biết chờ, chờ đợi mà thôi.

Ba đứa tụi tôi không thể làm gì nhiều cho bất cứ chuyện gì trong cái mớ bòng bong này cho được ngoài việc tiếp tục di chuyển và hy

vọng còn sống sót. Tụi tôi đã lẫn trốn trong các cửa hàng, trong thư viện, trong trường học,... mỗi nơi một lúc. Ban ngày thì cứ lang bang ngoài đường, còn ban đêm thì kiếm chỗ nào đó trú chân.

“Em đi kiếm chút gì cho đám tụi mình nhóp nhép nha,” Rachel đề xuất ngay khi Jake và tôi ngồi phịch xuống hai cái ghế nhựa rẻ tiền trong khu ăn uống bên trong thương xá.

Trông Jake có vẻ lo lắng không diễn tả được bằng lời. Dưới cặp mắt của cậu ấy hiện rõ hai quầng thâm. Còn bản thân hai con mắt thì dường như hõm vào sâu hoắm. Cậu ấy sợ. Hơn thế nữa, cậu ấy bị suy sụp. Marco là cậu bạn chí cốt, và Tom là anh trai. Cả hai đều xảy ra chuyện cả.

“Mình hy vọng đám thú ở nhà mình đều ổn cả,” tôi phá vỡ im lặng.

Jake không hé răng.

“Ba mẹ mình sẽ chăm sóc chúng,” tôi tiếp tục, “chúng thực sự không cần đến mình.”

Tôi thấy cặp mắt Jake thoáng động đậy. Ánh mắt sượt ngang tôi, trông theo cái gì đó. Tôi ngó quanh. Một nhóm người đang đổ xô ra cửa thoát hiểm của khu thương xá, háo hức đầy phấn khích. Họ đang nhào ra đó để xem thứ gì đó.

“Cái gì thế nhỉ?” Tôi hỏi.

“Không biết nữa,” mắt Jake ngó chăm chăm vào tôi. Cậu ấy không thể trông thấy gì ngoài tôi, nhưng cậu ấy hẳn phải có cảm giác gì chứ? “Rachel!” Jake la lớn.

Tôi chớp được hình dáng của Rachel ở quầy *Chuông Bánh Xèo*. Nhỏ đã nghe thấy tiếng gọi thất thanh của ông anh họ. Nhỏ chụp lấy mấy bịch bánh snack mà nhỏ đã mua rồi rảo chân chạy.

Đám đông ở cửa ra vào giờ đang ào ngược trở lại, chạy nháo nhào tránh xa chỗ đó.

Rachel nhập nhóm rồi tụi tôi bắt đầu chạy.

“Rachel, em biết rõ khu thương xá này. Tụi mình có thể núp ở chỗ nào được?” Jake hỏi.

“Ở bất cứ kho chứa hàng nào cũng được. Ừm, hồng được, ở đó sẽ có rất nhiều người.” Nhỏ nháo nhác ngó quanh. “Gian hàng bán đồ nội thất nằm bên trong cửa hàng bách hóa tổng hợp. Ở đó có những món vũ khí và đồ đặc biệt chẳng. Tụi mình có thể vào trông.”

Sợ thì có sợ đấy, nhưng tôi phải lấy làm khâm phục nhỏ bạn của mình. Nhỏ biết rõ khu thương xá như lòng bàn tay vậy.

Tụi tôi bắt đầu chạy, qua cửa hàng *Tốc hành*, qua mấy cửa tiệm bán giày.

Mọi người đang la hét. Ở phía trước, người người chạy xô ra khỏi tiệm *Lỗ hồng*.

Rồi, nó xuất hiện. Sinh vật này cao phải tới hơn hai thước. Nó có một cái đuôi lồm chồm những gai nhọn, cùng với hai bàn chân bự bành ki có móng hết như một con khủng long vậy. Các lưỡi dao lĩa chìa trên hai cánh tay, hai cẳng chân và đầu của sinh vật này.

Đó là một con quái vật hủy diệt, một sinh vật đến từ những cơn ác mộng.

Và miệng tôi thốt ra hai từ, “Hork-Bajir.”

Không ai hỏi vì sao tôi biết được. Anh chàng Andalite trên ti vi đã nhắc đến mấy từ này. Và tôi biết, sinh vật này ứng với cái tên gọi đó. Thêm nhiều quái vật nữa tràn ra từ trong tiệm *Lỗ Hồng*.

Tôi sẽ biến hình... cái gì? Tôi đang nghĩ gì thế nhỉ?

Sau lưng tụi tôi, bọn Hork-Bajir từ hai phía khu thương xá đang tiến tới gần. Không chỉ theo sau tụi tôi mà chúng đang vây quanh tất cả mọi người, gồm người ta lại thành từng nhóm nhỏ và canh chừng họ.

“Tụi mình làm gì đây?” Tôi la lớn. “Tụi mình không thể đánh nổi bọn đó đâu!”

“Để mình thử xem sao,” Rachel nghiêng rằng nói. Nhỏ rút vũ khí ra khỏi thắt lưng – một trong hai khẩu súng bắn tia mà nhỏ và Jake đã chiếm được. Nhỏ ngoác miệng cười, người rung bần bật bởi một nguồn năng lượng đáng phải dè chừng.

Rút vào trong khu thương xá, bọn Hork-Bajir lẫn vào góc ở rất nhiều cửa tiệm. Nhưng những người khác vẫn đang hoảng loạn chạy tới chạy lui. Có một người có súng. Ông ta bắn một tên Hork-Bajir bên cạnh ông. Tên Hork-Bajir bắn trả. Người đàn ông cháy xèo xèo rồi biến mất tiêu.

Rachel khai hỏa. Tên Hork-Bajir đó theo chân nạn nhân của hắn.

“Tới chỗ thang cuốn,” Rachel nói.

Tụi tôi chạy hướng về phía thang cuốn, nó vẫn còn đang hoạt động. Tụi tôi chạy, nhảy hai bậc một, và rồi, đến chiều nghỉ chân kế tiếp, gặp một tên Hork-Bajir khác.

Hắn nhào tới! Jake ráng bắn, nhưng tên quái vật ấy đã ở trên người cậu ấy. Jake và tên Hork-Bajir giằng lù lại, đâm sầm vào

Rachel và tôi. Tụi tôi lăn tròn, dúi dúi vào nhau trong khi những bậc thang cuốn vẫn cứ tiếp tục đập thịch thịch vào lưng.

Jake làm rớt mất vũ khí nhưng Rachel thì không. Song nhỏ không thể bắn mà không làm tụi tôi bị thương cho được. Tôi thúc hai gót chân mình vào người nhỏ, hét, “Bắn đi!”

Nhỏ bắn.

Chúu!

Tên Hork-Bajir cháy xèo xèo.

Tụi tôi nhổm dậy và leo thang cuốn tới lầu kế tiếp. Thêm hai tên Hork-Bajir nữa!

Chúu!

Rachel bắn. Bọn Hork-Bajir bắn. Thang cuốn xô tụi tôi đâm sầm vào một trong hai tên đang phân rã. Cảm giác giống như bạn chụp phải một sợi dây điện có điện vậy. Tôi giật nảy người, té sóng xoài. Rachel đè lên người tôi. Khẩu súng văng ra khỏi tay nhỏ, kêu lóc cốc trên các bậc thang cuốn. Tôi nhìn theo bắt lượ.

Cầu thang cuốn để tụi tôi chất thành một đống trên chiếu nghỉ. Jake nhảy bật dậy. Bóng tên Hork-Bajir còn lại trườn lên người cậu ấy. Trông Jake sao mà nhỏ bé quá chừng, yếu ớt quá chừng. Cậu ấy chẳng thể làm được gì.

Tên quái vật sắp sửa tóm được tụi tôi, cướp lấy cơ thể của tụi tôi. Hình ảnh vũng Yeerk - cái hang tối thui, cái chốn địa ngục - hiện ra trong óc tôi, ấy thế mà tôi chưa từng nhìn thấy nó bao giờ đó nha.

“Tại sao?” Tôi hỏi sinh vật mang tên Hork-Bajir đó khi hắn hiện ra, cơ thể hắn trườn lên hết tất cả ba chúng tôi.

Hắn không trả lời. Thay vào đó, cái đầu của hắn lăn tròn rời khỏi vai đập xuống thang cuốn và nặng nề nảy tưng tưng về phía tụi tôi. Những lưỡi dao trên trán găm xuống nền. Cái đầu ngưng nảy, dừng đứng, im phắc.

Thân hình không đầu của tên Hork-Bajir đổ vật. Nhưng khi nó sụm xuống, có một cánh tay gầy nhẳng cùng với bàn tay nhiều ngón giằng lấy khẩu súng bắn tia từ trong tay cái cơ thể vô hồn Hork-Bajir ấy.

Tụi tôi chạy tới đỉnh thang cuốn. Tại đó, một chú nhân mã lông xanh đang đứng, tay giữ súng. Đó là một anh chàng Andalite.

Anh ta phớt lờ tụi tôi và ngó chăm chăm qua hướng khác. Nhưng lúc này, có thêm ba tên Hork-Bajir sắp tới chỗ anh.

Ảnh vệt đuôi. Tên Hork-Bajir gần nhất té xụi lơ. Nhưng còn hai tên khác đã sáp vô sát rạt nên né được cú quất lợi hại đó.

Xoạt!

Hông của anh chàng Andalite bị chém một nhát sâu hoắm. Bàn tay giữ vũ khí rũ xuống oặt oẹo.

Jake bất thành linh lao tới, trượt dài trên nền đá hoa cương bóng lộn, trượt phía bên dưới anh chàng Andalite đang loạng choạng, ráng chụp lấy khẩu súng.

Nhưng mém nữa thì cậu ấy bị bốn vó của anh chàng Andalite và hai bàn chân khủng long khổng lồ của mấy tên Hork-Bajir xéo phải.

Thấy vậy, Rachel lên bước ra phía sau lưng một tên Hork-Bajir. Nhỏ mang theo cái đầu lâu đầy dao của tên Hork-Bajir khi nãy. Nhỏ giơ cao cái sọ và nện xuống, mấy lưỡi dao xòe ra. Chúng cắm ngập vào cơ thể tên đồng bọn.

“Ááááá!”

Jake giật lấy khẩu súng trong tay anh chàng Andalite, xoay người và khai hỏa.

Chúu!

Một tên Hork-Bajir sụm xuống, cháy xèo xèo, biến mất, kiểu như một miếng thịt chiên vậy.

<Cám ơn bạn,> anh bạn Andalite nói một cách trầm tĩnh.

Tôi cúi gập người nôn thốc nôn tháo.

<Vui lòng đưa tôi khẩu súng,> anh chàng người ngoài hành tinh yêu cầu.

“Không,” Jake cấm cản trả lời.

<Tôi đang cố sức cứu giống loài các bạn,> anh chàng Andalite nói. <Và tôi mục kích thấy các bạn đã làm mất hai khẩu súng rồi.>

Phập!

Cái đuôi của anh ta vụt như một cái roi. Nó quất trúng bàn tay của Jake và đánh văng khẩu súng đi. Anh chàng Andalite chụp lấy nó bằng bàn tay lành lặn còn lại.

<Và giờ, là lần thứ ba. Lại một lần nữa, cảm ơn bạn.>

Tôi lắp bắp, “Ax! Ax... Aximi... Ax...” Cái từ ấy nó nằm ngay đó, ngay đầu lưỡi tôi, nhưng tôi không tài nào thốt ra cho trọn vẹn.

Hai con mắt cuống của sinh vật Andalite đó quay ngoắt về phía tôi.

<Chúng ta biết nhau sao?>

“Phải,” tôi đáp. Tôi đưa ống tay áo lên chùi sạch cái miệng còn dính mấy thứ còn sót lại sau vụ ới mưa của mình. “Không phải ở đây, theo cách này. Mình không biết làm thế nào nhưng bằng một cách nào đó, phải, chúng ta có biết nhau.”

Anh ta dùng một mắt cuống ngó chừng phía sau lưng, nâng cao súng và bắn qua vai. Luồng hơi thoảng tấp trúng một tên Hork-Bajir làm cánh tay phải và vai của hắn rã ra. Hắn đổ nghiêng, vắt người ngang qua tay vịn thang cuốn rồi rớt xuống.

“Andalite!” hắn gào.

Hiệu ứng của một cái từ ấy cứ như luồng điện chạy. Bọn Hork-Bajir ở bên dưới tụi tôi, không chứng kiến trận đánh trên lầu hai, ngay lập tức quên phéng mấy tù nhân loài người của chúng.

<Các bạn có thể chạy được bằng hai chân đó sao?> anh chàng Andalite hỏi về ngò vực.

“Anh bạn ới,” Jake đáp, “chúng tôi có thể bay bằng hai cái chân này nữa kìa.”

<Các bạn phải dẫn tôi lên trên mái của tòa nhà này. Khả năng thành công của chúng ta là vô cùng mỏng manh.>

Chương 27: Rachel

“Theo mình nào,” tôi nói. Tôi nhao mình về phía hành lang dùng để chuyển hàng. Lối đó sẽ dẫn lên mái.

Nguyên cả bọn người xấu xa đó đang leo các bậc thang, đám tuôn theo thang bộ, đám ủa theo thang cuốn. Có tên còn cố mà chồm lên bằng cách nhảy chơi chơi cả 50m theo chiều thẳng đứng mà có được đâu.

Thiệt là khủng điên hết sức! Hồng thể nào tin được là tụi tôi đã gây ra chuyện này. Tụi tôi kiệt sức rồi, tụi tôi chết mất thôi, giống như Marco vậy.

Chưa hết, tôi đang giận dữ! Tôi thấy phẫn khích, từ đó tới giờ, chưa lúc nào tôi trải qua cái cảm giác giống như thế. Tôi đã đuổi theo một quái vật ngoài hành tinh cao hơn hai mét và đánh gục hắn! Là tôi đó!

Bu đầy cầu thang hẹp phía trước là một đám sinh vật mà Cassie gọi là Hork-Bajir.

Anh chàng người Andalite nhắm rồi bắn. Một anh chàng thông minh lanh lợi. Ảnh xả chùm tia vào đám đông ngay giữa cầu thang chớ hồng phải hai tên đã leo đến đỉnh. Điều ấy làm chậm bước đám đang tiến lên và khiến cho hai tên kia bị xé lẻ.

Tụi tôi phóng qua mặt bọn chúng.

“Kìa kìa! Hành lang đó đó! Ngay cạnh tiệm Sam Goody đó!”

Chúu! Chúu!

Tôi cảm thấy sức nóng của tia đạn. *Ha ha ha! Bắn trượt tao rồi nha!*

Nhảy mười bước tới cánh cửa, tôi va mạnh vào nó, rồi ùi lại, sờ soạng núm khóa. “Bị khóa rồi!”

Phập!

Cái đuôi Andalite quất một phát. Một vết rạch hiện ra trên tấm cửa bằng kim loại. Tôi de lại, co chân đá. Cánh cửa bật mở.

Bên trong là một cầu thang sắt. Mười bậc, rồi đến một chiếu nghỉ. Mười bậc và một chiếu nghỉ nữa. Thêm mười bậc tiếp, tụi tôi tới cánh cửa dẫn ra ngoài mái nhà.

“Ax, hoặc tên anh là gì cũng được, bắn nát cái thang đi!” Jake hét.

Anh chàng Andalite ngập ngừng. Tôi cho là anh ta không thích có ai đó bảo phải làm gì. Nhưng Jake nói đúng mà.

Ax hơi đổ người về phía trước và xả tia vào các bậc thang.

Chíííííuuuu!

Ảnh cứ giữ chặt cò súng cho tới khi khối kim loại vặn vẹo, nổ lụp bụp rồi cháy mất dạng. Tôi phải lùi lại để tránh không cho cặp chân mày của tôi cháy rụi.

Khi tôi ngó lại lần nữa, hai đợt thang đã hỏng còn.

Anh chàng Andalite nói. <Khi chúng ta thoát ra ngoài, chúng ta cần phải dứt khoát chạy nhanh khỏi đây ngay lập tức. Có một con tàu, chúng ta sẽ cướp lấy nó.>

“Hả? Nói gì thế?” Tôi buột miệng.

<Đi theo tôi.>

Tụi tôi mở cửa và bước ra khoảnh mái rải sỏi.

Ở ngoài, cách chừng 50 mét, một con tàu màu đen, dáng dấp dữ dằn, rìa nào cũng bén đang ẩn mình gần như ngay phía trên đỉnh của cửa hàng bán dụng cụ nhà bếp và thiết bị gia đình William-Sonoama và cửa hàng bán lẻ quần áo phụ nữ Eddie Bauer.

Tụi tôi bắt đầu chạy, anh chàng Andalite dẫn đầu.

Có một lối đi dốc lên dẫn vào bên trong con tàu. Năm mươi mét, hỏng có một tên Hork-Bajir nào lảng vảng, hỏng có một tên lính bảo vệ nào luôn. Dĩ nhiên là hỏng có rồi, mắc gì mà tôi phải bận tâm kia chứ? Phải ngu tới cỡ nào thì mới có ý định chạy tới chỗ con tàu ấy kia chứ?

Ngủ cỡ tụi tôi nè.

Bốn vó của anh chàng Andalite hầy tung mấy viên sỏi. Tụi tôi phóng ngay sau lưng ảnh. Có một thứ gì đó đang tuột xuống lối đi dốc.

Chúu!

Giờ thì hỏng còn thứ gì đó trên lối đi nữa.

Tới bên dưới bóng con tàu rồi! Tụi tôi đặt chân lên lối đi dốc. Bọn Hork-Bajir ở phía trên.

Chúu!

Đồng hơn nữa! Bọn chúng đang nhắm tụi tôi mà bắn.

“Xung phong!” Tôi hét và bất thành linh lao tới.

Tôi cảm thấy gió phả ra từ cánh tay tên Hork-Bajir khi nó phạt ngang qua tôi. Tôi không bao giờ cảm nhận được lưỡi dao trên

khuyết tay hẳn nữa.

Tôi té đập mình xuống nền con tàu làm bằng kim loại gợn sóng, lăn tròn nằm nghiêng một bên. Tôi nhìn thấy những luồng sáng chói lóa và những bóng hình chuyển động, chuyển động chậm dần... chậm dần...

Và ngừng hẳn.

Chương 28: Jake

"Rachel!" tôi gào lên.

Cassie đang kêu gào thảm thiết như không bao giờ có thể ngừng lại được.

Tôi níu Cassie lại, kéo nhỏ về phía tôi, rồi lôi nhỏ xềnh xệch theo tôi. Không thể ngoái nhìn lại. Không thể nhìn những gì đã xảy ra với cô em họ xinh đẹp của tôi.

Chúu!

Anh chàng Andalite đó lại bắn, và bắn. Tôi nhìn thấy một khẩu súng bắn tia trên sàn nhà, một cánh tay đã chết vẫn ôm chặt nó. Tôi gỡ nó ra.

Một tay tôi vẫn ôm Cassie, kéo nhỏ đi cùng tôi.

Chúu!

Tôi cảm thấy mấy ngón tay tôi giật nảy. Một bàn tay của tôi đứt lìa, tôi để mặc nó rớt xuống.

Cassie bốc cháy xèo xèo rồi biến mất. Đơn giản là bốc hơi đi mất.

Tôi trở mắt nhìn vào khoảng trống mà mới giây trước nhỏ còn ở đó. Tôi ngó lom lom vào tay tôi. Tôi đang rên rỉ. Một âm thanh kỳ lạ. Rên rỉ như một con thú bị thương. Chẳng có âm thanh nào phát ra giống con người cả.

<Đi nào!> anh chàng Andalite quát lên.

Tôi nhận ra lúc này mọi thứ đã trở nên yên tĩnh. Những xác chết Hork-Bajir ngổn ngang khắp nơi. Không khí nồng nặc mùi thịt cháy.

Tôi đi theo anh chàng Andalite, bước lúp chúp như người mù, xuống dọc theo những hành lang mờ tối, ngang qua mấy cái cửa sập bằng sắt.

Một cánh cửa mở ra, một cái đầu Hork-Bajir xuất hiện. Hắn trợn mắt lên kinh hoàng. "Andalite!"

Phập!

Anh chàng Andalite tấn công. Giờ tôi nhận ra rằng cái đuôi của anh lại bị đau. Nó đang run rẩy, chảy máu, nhưng rất quả quyết.

<Tới cầu trục chiến. Phải tới được cầu trục chiến.>

Ra khỏi hành lang, chúng tôi lọt vào một nơi rộng rãi thoáng đãng hơn. Có rất nhiều màn hình hiển thị đường như đang lơ lửng giữa không trung, không theo hàng lối gì hết. Ba *con rết* khổng lồ đang đứng bên bảng điều khiển.

Và đứng ngay giữa đám bọn chúng là một người Andalite khác. Trông già dặn hơn. Khác hẳn.

Anh chàng Andalite tên Ax đứng sững lại. Ảnh ảo đảo như một kẻ say xỉn.

<Visser Ba,> anh ta nói.

<Đúng. Còn mi chắc hẳn phải là cái tên Andalite đã trốn thoát khỏi con tàu Mái Vòm bị bắn hạ. Mi mới can đảm làm sao.>

"Hắn là một trong số đồng bào của anh," tôi lẩm bẩm.

<Không,> anh chàng Andalite nói, giọng có phần mệt mỏi. <Về ngoài có thể bị đánh lừa.>

Anh chàng Andalite nâng vũ khí lên.

Phập!

Sinh vật được gọi là Visser Ba đó tấn công bằng đuôi. Anh chàng Andalite ngơ ngẩn quay đôi mắt chính nhìn chằm chằm xuống phần còn lại của cánh tay mình.

Anh chàng Andalite đang đứng chắn giữa tôi và tên Visser Ba.

Tôi nâng khẩu súng của mình lên...

Visser Ba xông tới...

... bắn.

Chúu!

Trượt rồi!

Phập!

Tôi té rụi cái phịch xuống sàn.

Rồi Cassie bắn.

Chúu!

Cassie á?

Phần thân trên của tên Visser Ba cháy xèo xèo rồi biến mất. Nửa thân dưới giống con hươu đổ nghiêng qua, nằm bất động.

"*Không, không, không!*" Đó chính là cái giọng nửa mỉa mai, nửa khinh miệt, giờ có thêm có cả giận dữ nữa. "*Cô ta chết rồi mà! Đứa con gái đó chết rồi mà! Quá đáng quá rồi đó!*"

Cassie chạy nhào đến bên tôi. Nhỏ quỳ xuống và đỡ tôi đứng lên. Anh chàng Andalite chăm chăm nhìn tôi lạ lẫm. Và nhìn Cassie càng lạ lùng hơn.

"Nó đang bị đứt," Cassie nói.

"Nó là cái gì?"

Nhỏ lắc đầu quày quạy. "Mình không biết. Mình... mình không biết gọi cái đó là gì. Nhưng *nó* đang đứt rồi ra."

Anh chàng Andalite bình tĩnh bắn hạ ba *con rết* khổng lồ. Rồi anh ta bước tới bảng điều khiển và vài giây sau đã đóng được cánh cửa dẫn lối vào cầu trục chiến.

<Từ từ rồi chúng cũng sẽ phá cửa vào được. Nhưng bọn Yeerk thiết kế không linh động. Tất cả mọi mệnh lệnh đều phải phát ra từ cầu trục chiến. Chúng không hề có bảng điều khiển phụ.>

Tôi ôm chặt Cassie, bàng hoàng không tin vào mắt mình. Tôi đã thấy nhỏ *chết* rồi kia mà. Phải vậy không?

"Chúng ta đang làm gì thế?" Tôi hỏi người Andalite.

<Hiện giờ tôi đang phát tín hiệu xin giúp đỡ đến tất cả các hạm đội Andalite.>

"Phe của anh có thể cứu sống chúng tôi được sao?"

<Không,> anh ta trả lời. <Nhưng rất có thể họ có khả năng cứu được loài người các bạn. Những gì chúng ta có thể làm là giúp cho phi đoàn Andalite đến được đây mà ít gặp nguy hiểm hơn mà lại có lợi hơn cho loài người các bạn.>

"Chúng ta sẽ làm điều đó như thế nào đây?"

Anh chàng Andalite không trả lời. Thay vào đó anh ta lệnh cho một tấm bảng trong suốt xuất hiện. Tôi đang nhìn ra bên ngoài và thấy Trái Đất. Tôi có thể nhìn rõ lục địa Bắc Mỹ.

Chúng tôi đã được nâng lên và trôi vào trong quỹ đạo mà bản thân tôi không hề hay biết.

Và rồi, kìa, có một con khỉ đột. Nó tự dưng xuất hiện ở đó. Ngồi chồm hổm ở góc phòng.

"Ôi, sai hết rồi!" cái giọng giận dữ, rin rít từ đâu đó lại vang lên lần nữa. "*Không phải thế này!*"

"Giọng nói đó là gì?" tôi thắc mắc. "Và con khi đột kia làm gì ở đây?"

<Khi đột á? Tui là khi đột ư? Á, tui là con khi đột!>

Marco ư? Giọng của cậu ấy đấy. Vang lên từ ngay chính cơ thể con khi đột.

"Nó đang tách rời càng lúc càng nhanh," Cassie nói, vẫn nhìn quanh một cách lạ lẫm, như thể mọi thứ nhỏ đang thấy đều không thật. "Ax! Tất cả cái này là gì? Anh là người ngoài hành tinh, chuyện gì đang diễn ra vậy?"

Anh chàng Andalite hơi rúm người lại khi nghe câu hỏi đó. Rồi, rõ ràng là không muốn thừa nhận sự thiếu hiểu biết, anh ngập ngừng nói <Tôi không biết.> Anh nhìn Cassie với cả hai mắt cuống. <Có lẽ cô ấy biết.>

"Tất cả mọi việc đều là một phần của *cái đó*," Cassie gần như thì thầm. "*Nó đang tách rời ra.*"

<Đây rồi. Tàu Lòng Chảo của bọn Yeerk,> Ax thông báo.

"Làm gì bây giờ?" tôi hỏi.

<Giờ tôi sẽ nhắm tất cả hoả lực có trên con tàu này — rất nhiều vũ khí cực kỳ hùng mạnh đấy nhé — và tôi sẽ xoá sổ tàu Lòng Chảo và tất cả bọn Yeerk ở trên đó.>

<Trong vòng năm giây nữa...>

<Bốn...>

<Ba...>

Chương 29: Jake

<Hai...>

"Ôi, thôi được, thôi được rồi!" cái giọng nói quái gở đó la lên.
"Dừng lại, dừng lại."

Một thứ, một sinh vật ngoài hành tinh - tôi đoán thế - dù gì cũng là một thứ gì đó, giống một con khủng long một cách kỳ lạ, chỉ có điều nó nhỏ và có bộ da màu mận chín, hiện ra.

Anh chàng Andalite đang ở bên mấy bảng điều khiển bước lùi lại, sẵn sàng bắn hạ tên kẻ thù mới xuất hiện.

Ảnh khai hỏa. Tia năng lượng bay được nửa đường về hướng sinh vật ngoài hành tinh đó thì dừng lại, đông cứng ngắc. Rất dễ dàng.

"Là con nhỏ đó, đúng không?" cái vật màu mận chín nói, đảo đôi mắt tròn xoe màu xanh lá cây về phía trước. "Nó đã phá vỡ lần thời gian."

Giờ đây một hình ảnh thứ hai xuất hiện. Nếu như bỏ qua cái ánh xanh xanh lấp lánh, *có thể nói* ổng trông giống một ông già bé nhỏ. Tướng mạo của ổng vậy đó, mặc dầu tôi có cảm giác ổng không phải là như thế.

Sinh vật ấy - ông già ấy - cười lớn. "Không dễ chút nào, phải không Drode?"

"Ông lừa ta, Ellimist," gã Drode căm căn. "Chúng ta đã có thỏa thuận, một thỏa ước. Ông được phép can thiệp vào lần thời gian ở địa điểm *Falla Kadrat*, còn bọn ta, Chúa tể Crayak và ta, được phép lôi kéo thằng chó nhóc này." Gã xĩa một ngón tay vào tôi.

"Ta vẫn giữ thỏa thuận của mình," người Ellimist đáp. "Ta đã không can thiệp gì vào kết quả này cả. Cô nhỏ đó là một người kỳ lạ. Cô ấy đã đặt lại thời gian. Người đã bắt cần."

"Con nhỏ ấy là quái vật của tự nhiên!" gã Drode la lên.

Người Ellimist gật đầu. "Phải. Chính thế."

Marco hỏi. "Cái gì đang xảy ra ở đây vậy?" Nó không còn là con khỉ đột nữa. "Tui chắc cú mình chết ngổm củ tỏi rồi chớ, vậy mà tự dưng lại là con khỉ đột."

"Ồ, ta thấy rồi, ta biết rồi," gã Drode đó nói, làm lơ những lời Marco nói, làm lơ cả đám chúng tôi. "Khôn khéo, cũng như mọi khi

há, Ellimist. Sự sắp đặt của ông có *từ trước*, đúng không? Làm sao mà bọn ta lại không thấy được nhỉ? Em trai của Elfangor nè, thằng nhóc con trai của hắn do sự đảo lộn thời gian mà có nè, rồi đứa con gái dị thường ở đây, và đứa con trai của vật chủ của Visser Một nữa chớ? Một nhóm sáu đứa - dự kiến là sáu đứa chọn ngẫu nhiên - hóa ra đã có hết bốn đứa kiểu đó! Ông đã tráo bài!"

"Ta ư?" Người Ellimist cười lớn. "Nếu thế thì ta quả thật rất thông minh."

Gã Drode phun nước miếng tở về ghê tởm. "Ông biết con nhỏ đó là người kỳ lạ. Ông đã biết cô ta sẽ đặt lại được thời gian. Và ông đã biết là cho dù ta có xây nên lần thời gian nào đi nữa, sự hiện diện của cô ta sẽ dần dần làm nó mất ổn định. Cô ta đã biết ngay từ đầu là thời gian đã bị thay đổi. Cô ta đã cảm nhận được điều đó. Ta đáng lẽ đã kết thúc phép thử này rồi. Ta đã thấy sự xuất hiện bất ngờ, không thể giải thích được của người mẹ, ta đã nghĩ, ồ, chỉ trục trặc chút thôi! Những bàn tay biến hình thành tay cọp. Tất cả những sự phá vỡ nho nhỏ của logic và trật tự. Ta vẫn nghĩ nó có thể gắn kết được."

"Có ai ở đây tính trả lời giúp tôi xem chuyện gì đang xảy ra không?" Cassie hỏi.

Người Ellimist nháy mắt với nhỏ. Và thành linh, xuất hiện ngay trong phòng cùng với chúng tôi, là Rachel và thằng nhóc Tobias, vẫn còn sống.

"Có phải như thế này có vẻ đúng hơn không, Cassie?" người Ellimist hỏi. Nhỏ gật đầu. "Đúng thế, tất cả mọi người. Chỉ có Tobias đáng lẽ phải là..."

Dưới ánh nhìn sừng sốt của tôi, Tobias dường như tan ra, biến đổi, teo nhỏ lại. Trong vài giây, chỉ còn lại một chú chim điều hâu ở ngay chỗ cậu ấy đang đứng.

"Hầu hết mọi sinh vật đều sống hoàn toàn trong lần thời gian của họ," người Ellimist nói. "Cứ hình dung, nó giống như một con người bị kẹt trong một căn phòng dành riêng cho chính anh ta. Những sinh vật ấy chỉ nhìn thấy những thứ trong bốn bức tường của căn phòng đó. Những sinh vật còn lại... như cô đây, Cassie à, thì có thể nhìn thấy những gì diễn ra ở bên ngoài căn phòng đó, có thể nhìn thấy những căn phòng khác, như thể những bức tường là trong suốt. Cô cảm thấy sự thay đổi. Cô cảm nhận được những điều đó là không

đúng. Cô có thể thấy, dù mờ nhạt, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy xa hơn, thấy bên ngoài bốn bức tường căn phòng của cô. Cô có thể nhìn thấy *những điều đáng lẽ ra phải là, những nơi cô lẽ ra phải thuộc về*, và hoàn toàn vô thức, cô đã sửa chữa được những mảnh ghép bị tách rời. Để tái tạo lại thời gian như nó *đáng lẽ phải là*. Cô là một con virus trong một phần mềm. Cô đã phá vỡ tác phẩm chuyển hướng thời gian kỳ diệu do Drode tạo ra."

"Tôi hoàn toàn không hiểu ông đang nói gì," Cassie kêu lên.

"Cô ở *trong* lần thời gian này, nhưng lại *biết* về một lần thời gian khác. Điều đó thật kỳ dị. Điều không thể xảy ra. Một trong hai lần thời gian phải bị phá vỡ. Cô đã khôi phục lại lần thời gian đúng. Và vì thế, lần thời gian này sẽ bị phá vỡ thành từng mảnh vụn."

"Các ông là ai?" Tôi hỏi người Ellimist và Drode.

"Hắn là một lão già lừa đảo," gã Drode nạt. "Có những luật lệ cơ mà, Ellimist!"

"Đúng. Và ta tuân theo luật lệ. Ta đã cho phép người tạo ra lần thời gian thay thế này. Và tại trong lần thời gian này thì những con người này và người Andalite này đã tiến rất gần đến chỗ xóa sổ sự hiện diện của bọn Yeerk. Chính *Người* đã dừng phép thử đó lại. Không phải ta. Người có thể tiếp tục lần thời gian này, hay để những người trẻ tuổi này trở về với thời gian thực của họ."

Gương mặt của gã Drode méo mó đi vì căm thù. "Crayak *vẫn* sẽ tóm được *thằng nhóc ấy*."

Gã đang nói về tôi. Thành linh tôi biết điều đó. Tôi biết tôi là ai. Tôi biết tất cả. Một lần nữa tôi lại là chính tôi. Thủ lĩnh của hội Animorphs.

Cùng với nhận thức đó là mặc cảm tội lỗi giáng xuống như búa bổ.

Tất cả là lỗi tại tôi! Tôi đã yếu lòng. Tôi đã nói Có với Drode. Tôi đã nghe theo hắn. Marco, Rachel, Cassie, Tobias, tất cả đều chết — ít nhất là trong thực tại này — bởi vì tôi đã yếu lòng và nghe theo lời đề nghị của Drode.

"Có lẽ, Drode. Có lẽ Crayak sẽ tóm được cậu ấy," Người Ellimist nói. "Nhưng, rồi lại một lần nữa, có lẽ cậu ấy sẽ tóm được Crayak."

Gã Drode biến mất. Cả sáu tụi tôi - hội Animorphs - đứng đó trên chiếc cầu trục chiến bị hư hại của tàu Lưỡi Rìu với sinh vật gần như hùng mạnh nhất có tên gọi là Người Ellimist.

"Ít nhất thì tụi tôi đã thắng trong lần thời gian này," tôi nói.
Ông lắc đầu. "Đúng. Nhưng tất cả các cô cậu sẽ chết. Và hàng triệu người khác nữa, trước ngày chiến thắng."

"Tôi đã nghe theo hần," tôi thì thầm. "Tôi đã nghe theo hần."
"Cậu đã mạnh mẽ trong một thời gian rất lâu," ông đáp.

"Lẽ ra anh không cần phải mạnh mẽ lâu đến vậy," Rachel giận dữ ngắt lời. "Lẽ ra hổng một ai trong số tụi tôi cần phải thế cả. Đủ rồi nha. Chuyện này đã kéo dài quá lâu rồi nha!"

Tobias nói. <Tôi sẽ *không*, tôi sẽ không làm thế, đúng không? Tôi có thể chưa từng đi theo nhóm Chia Sẻ. Điều đó là sai, không thể nào.>

"Dĩ nhiên là bỏ *không* rồi," Rachel sôi nổi khẳng định.

"Người Ellimist, liệu có điều gì tốt đẹp hơn trong lần thời gian thực của chúng tôi không? Liệu có xảy ra điều gì tốt đẹp hơn không? Liệu nó, có bao giờ chấm dứt không?" Tôi hỏi.

Người Ellimist nhìn tôi. Chỉ mình tôi thôi. Một ánh nhìn, tôi cho là buồn bã và thương hại.

"Nó sẽ chấm dứt," ông đáp. "Nó sẽ *chấm dứt*."

Tôi muốn hỏi ông nhiều hơn. Nhưng tôi biết đó là tất cả những gì tôi có thể được biết.

"Vậy, giờ thì chuyện gì sẽ xảy ra?" Cassie hỏi.

Người Ellimist nắm lấy tay nhỏ và giữ lấy đầy ngưỡng mộ. "Cái gì sẽ xảy ra giờ đây ư? Duy nhất chỉ có cô sẽ nhớ lại cái ký ức mờ nhạt của lần thời gian này mà thôi."

Cassie gật đầu, như thể nhỏ phần nào đã mong ông nói vậy. "Nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ nói gì về chuyện này hết. Tobias sẽ không thể biết rằng cậu ấy có lẽ đã trở thành một Kẻ mượn xác tự nguyện. Và Jake sẽ không thể biết rằng cậu ấy đã từng yếu lòng nghe theo lời đề nghị của Drode."

"Cô thật thông minh," người Ellimist nói.

"Đúng, và tôi chắc chắn rằng tôi sẽ không bao giờ muốn biết là tôi đã từng hẹn hò với Marco," Rachel nói thêm.

"Làm sao chúng tôi quay trở lại được?" tôi hỏi. "Làm thế nào chúng tôi—"

Chương 30: Jake

NGÀY KHÔNG

"Cứu tôi với. Tôi lạnh quá."

Là một trận đánh khác. Một nỗi kinh hoàng khác.

Chẳng có gì có thể làm điều đó chấm dứt được ư? Lẽ nào không có lối thoát? Lẽ nào tôi cứ bị kẹt hoài trong những trận đánh, chiến đấu, chiến đấu hoài hủy cho đến khi từng đũa bạn tôi tiêu từng hoặc phát rồ phát dại sao?

Tôi nằm ngửa trên giường. Trừng trừng nhìn lên trần nhà.

"Giúp tôi với. Làm ơn. Tôi lạnh quá."

Vào trong hang đi, Cassie.

Tất cả điều đó để làm gì? Chẳng để làm gì cả. Để làm chậm bước bạn Yeerk, nhưng không bao giờ thắng được. Rồi đến một ngày nào đó, sẽ thua. Không có lối thoát nào ư?

"Luôn luôn có một lối thoát, hỡi Jake Dũng Mạnh," một giọng nói đáp lại. "Chúa tể Crayak của ta đang chìa bàn tay vĩ đại của Người cho mi đó, Jake - Sát thủ giết Yeerk, Jake - công cụ của Người Ellimist à."

Tôi ngồi dậy. Tôi biết giọng nói đó.

Gã Drode đứng cạnh bàn học của tôi. Hắn không to con. Người hắn đổ nghiêng về phía trước như một trong những con khủng long bé nhỏ. Hắn có một đôi mắt độc ác, lạnh lợi ngự trên cái đầu giống đầu người. Da hắn màu xanh sậm, hoặc là màu tím gì đó, sậm đến mức gần như đen. Cái miệng giễu cợt của hắn được viền quanh bằng một vệt màu xanh lá cây.

Gã Drode đó là tay sai, là sứ thần, là công cụ của Crayak. Crayak là... Crayak là cái ác. Một sức mạnh quá to lớn, quá hoàn hảo đến nỗi chỉ có Người Ellimist mới có thể kiểm soát được hắn. Một cán cân kinh hoàng: Điều tốt và cái ác kiểm soát lẫn nhau, hạn chế lẫn nhau, đưa ra những thỏa thuận ảnh hưởng đến sự sống còn của toàn hệ mặt trời.

"Cút đi," tôi nói với gã Drode.

"Nhưng mi gọi ta đến mà."

"Về lại với Crayak đi. Hãy để ta yên."

Gã Drode mỉm cười. Gã đứng lên và tiến lại gần hơn. Gần hơn nữa cho đến khi mặt hắn chỉ cách mặt tôi có vài tấc.

"Có một lối thoát," gã Drode thì thầm "Nói *từ* đó đi Jake, và mọi chuyện sẽ không xảy ra. Nói *từ* đó đi Jake, và rồi mi sẽ không bao giờ phải đi qua cái công trường xây dựng bỏ hoang đó. Nói *từ* đó đi Jake, và rồi mi sẽ không biết gì hết cả. Sẽ không có gánh nặng nào trên vai. Nói đi, nói *từ* đó đi."

"Cút ngay," tôi rút lên qua hàm răng nghiến chặt.

"Còn bao lâu nữa thì cô em họ Rachel của mi sẽ bị mất kiểm soát? Mi biết rõ rằng bên trong cô nhỏ đó bóng tối đang trỗi dậy mà. Còn bao lâu nữa thì cái chết sẽ tìm đến với chú chim Tobias? *Một chú chim!* Cậu ta đã từng bao giờ có được hạnh phúc chưa? Còn bao lâu nữa thì Marco buộc phải giết chính người mẹ bị mượn xác của mình? Mi có nghĩ là cậu ta sẽ sống được với điều kinh khủng đó không? Còn bao lâu nữa thì chính mi sẽ giết Tom, rồi sau đó thì cơn ác mộng nào sẽ đến, hờ Jake - sát thủ diệt Yeerk?"

"Cút khỏi đây ngay. Chui trở lại dưới đồng đá của mi đi."

"Nó sẽ xảy ra, Jake à. Mi biết điều đó. Cái hang đó. Ngày đó sẽ đến. Mi biết cái hang đó là gì, Jake. Mi biết cái hang tối om đó có ý nghĩa là gì. Mi biết tử thần trốn ở đó. Khi cô bé Cassie chết, nó sẽ linh nghiệm như lời mi nói, Jake ạ."

Tôi đưa hai tay lên che mặt.

"Chủ nhân của ta, Crayak đề nghị với mi một lối thoát. Với lòng trắc ẩn của ngài, Crayak vĩ đại đã có một thỏa thuận với cái lão Ellimist ngu xuẩn hay nhúng mũi vào chuyện người khác đó. Crayak sẽ giải thoát cho mi, Jake ạ. Crayak sẽ giải thoát cho tất cả bọn mi. Mọi chuyện sẽ xảy ra đơn giản như thể là lúc đó, tụi mi đã chọn một lối đi khác để về nhà."

Tôi lại thấy khoảnh khắc đó. Trong khu thương xá, thời khắc mà tụi tôi đang phân vân nên quyết định đi đường chính, con đường an toàn, sáng sủa để về nhà, hay đi đường tắt qua khu công trường xây dựng bỏ hoang, và sẽ có cuộc gặp gỡ làm đảo lộn tất cả.

Xóa bỏ điều đó. Xóa bỏ tất cả mọi thứ. Không còn chiến tranh. Không còn nỗi đau, sợ hãi và cảm giác tội lỗi nữa?

"Chỉ cần *một từ* thôi, Jake," gã Drode thì thầm. "Không... không, *hai* chữ, ta nghĩ thế. Không nên bỏ qua cả phép lịch sự thế chứ nhỉ. Nói hai từ thôi và mọi chuyện sẽ không xảy ra. Chỉ cần nói hai từ, và

rồi mi sẽ không biết gì hết, không có quyền năng gì và cũng không phải chịu trách nhiệm gì nữa cả."

"Hai từ gì?"

"Một từ là *Crayak*. Từ kia là *làm ơn*."

Tôi cần phải nói là Không.

Tôi muốn nói Không...

Tôi muốn...

Tôi mở miệng chuẩn bị trả lời.

"Ồ, quên nó đi. Đừng bận tâm," gã Drode giận dữ nói.

[1] Leonardo DiCaprio: Tên một diễn viên Mỹ cực kỳ điển trai, người đóng vai Jake trong phim Titanic.

[2] Adam Sandler: Diễn viên hài Mỹ, có bộ mặt khá là ngố.

[3] **Duy ngã luận hay thuyết duy ngã là khuynh hướng triết học duy tâm chủ quan cực đoan, cho rằng chỉ có chủ thể có ý thức là hiện thực không nghi ngờ gì, còn lại tất cả chỉ là tồn tại trong ý thức của chủ thể đó mà thôi.**

[4] CỬ CHỈ CỦA CÁNH TÀI XẾ, Ý CHỬI THỀ.

[5] Mulder và Scully là tên hai nhân vật chính trong chuỗi phim truyền hình *X-files* (Hồ sơ tuyệt mật) nói về những điều tra của hai nhân vật này – đặc vụ FBI – về những hiện tượng siêu nhiên. Một bộ phim truyền hình nhiều tập rất nổi tiếng và ăn khách ở Mỹ, được trình chiếu từ 10/9/1992 đến 19/5/2002.

[6] Blockbuster là tên của một tập đoàn bao gồm một chuỗi các cửa hàng bán lẻ băng, đĩa phim, trò chơi điện tử nổi tiếng ở Mỹ.

[7] John le Carré: bút danh của nhà văn David John Moore Cornwell (sinh ngày 19/10/1931), chuyên viết tiểu thuyết trinh thám. Ông đã từng làm việc cho cơ quan tình báo Anh MI5 và MI6 vào những năm 1950, 1960.

[8] Howard Stern (tên đầy đủ Howard Allan Stern – sinh 12/1/1954) là phát thanh viên người Mỹ. Ông là người dẫn chương trình Howard Stern trên kênh Sirius XM, một kênh phát thanh không bị kiểm duyệt, từ năm 2006. Kênh phát thanh của ông được nhiều người biết đến bởi những lời lẽ phát ngôn và những chương trình mang tính “chơi khăm gây choáng” của mình.

[9] Jenny Jones (sinh 7/6/1946) là một cựu diễn viên tấu hài người Mỹ gốc Canada. Bà là người dẫn chương trình hài mang tên bà *Jenny Jones* từ năm 1991 – 2003.

[10] Tên anh chàng gù trong cuốn tiểu thuyết *Thằng gù nhà thờ Đức bà* của Victor Hugo.

[11] Trong tiếng Anh, bức xạ là Radiation (khi nói, phải phát đến 4 âm: Rei-đi-ây-sân) còn mạch vi điện tử là Chip (khi nói, phát có 1 âm: chip).